

Judith O'Brien

ZLATÁ KLEC

DOMINO

Copyright © 1997 by Judith O'Brien
Translation © 1998 by Blanka Železná

Z anglického originálu TO MARRY A BRITISH LORD,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 1997,
přeložila Blanka Železná
Odpovědné redaktorky: Šárka Matuszková a Michaela Lednická
Technický redaktor: Martin Pěch
Obálka: Radek Urbiš
Sazba: Alexej Sumcov
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Bohumínská 63, 710 00 Ostrava 10, v roce
1998

ISBN 80-86128-28-8

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Věnováno přítelkyni Marii, která se mě kdysi zeptala: „Poslechni, nepřemýšlela jsi někdy o tom, že bys napsala zamilovaný román?“ Abych pravdu řekla, vůbec mě to nenapadlo. Ale od toho dne jsme obě trávily mnoho hodin u telefonu, a zatímco se naše děti hlasitě dožadovaly sladkostí a naší pozornosti, vymýšlely jsme zápletky a osnovy knih, které jsme prožívaly opravdověji než život skutečný.

Děkuji ti, Marie. -

PROLOG

**RICHMOND, VIRGINIE,
SRPEN 1865**

Horko bylo téměř nesnesitelné. Konstance Lloydová si zlehka otírala spánky kapesníkem, který byl sice obnošený a otřepený, ale čerstvě vypraný a vyžehlený. V malé pompadurce si nesla posledních pár jižanských dolarů. Vzala je s sebou i na krátkou pochůzku na poštu, neboť se neodvážila nechat sebemenší obnos v penzionu sester Smithersových. Ačkoli se k ní postarší ženy chovaly velmi mile a ostatní hosté působili seriózně, nechtěla Konstance riskovat. Kdyby se tak lehkomyšlně chovala poslední čtyři roky, určitě by se nedožila dneška.

Dvoukolový kočár zvířil prach nedlážděné ulice a přinutil ji zastavit se a zavřít oči.

Bylo už někdy v Richmondu takovéhle horko?

„Zdravíčko, slečno Lloydová.“

Konstance otevřela oči a spatřila pana Bryce s ostře řezaným obličejem a vpadlými očima, který ji zdravil poklepnutím na klobouk. Třebaže byl ve věku jejího otce, právě se vrátil z vojenské služby v armádě Konfederace. Po skončení války šel vandrem několik měsíců zpátky do Richmondu.

„Zdravíčko, pane Bryce.“ Usmála se na něho a vzpomněla si, jak jí před lety - to ještě míval korpulentní postavu - podstrkoval lékořicové cukroví, když chodil na návštěvu na jejich plantáž.

„Je vám dost teplo?“ Panu Bryceovi naskákaly vedrem ve tváři skvrny a zpoceně šedivé vlasy se mu připlácly k temeni hlavy.

„Ne tak docela, pane Bryce,“ odpověděla srdečně. „Proto jsem si to dneska namířila na jih na poštu. Doufám, že tam nebude zima tolik zalézat za nehty.“

Pan Bryce se pronikavě přerušovaně zasmál a jeho smích přešel v kašel. Konstance to pominula zdvořilým mlčením. Starší muž si znovu poklepl na klobouk, dvěma prsty jí zasalutoval a pokračoval v cestě.

Jak podivně se k ní nyní chovali lidé, které odjakživa znala! Všichni protrpěli opravdová muka, která je bohužel nesjednotila, nýbrž rozdělila. Kdysi blízcí lidé nyní Konstanci připadali jako cizinci. Porážka Konfederace nejdřív Jižany stmelila. Po několika měsících se ale všichni začali navzájem obviňovat, přestali si důvěřovat a přepadl je strach z budoucnosti. V trampotách každodenního pozemského života docházelo k překrucování i těch nejjednodušších faktů. Kdo přežil, vyměnil teď vlastenecké písně a projevy za osočování sousedů, že chovají sympatie k Yankeeům ze Severu. Většina lidí místo aby hleděla do budoucnosti, očividně setrvala v minulosti a zabírala se dětinskými úvahami na téma „co by se bylo bývalo stalo, kdyby byl ten a ten udělal to a to“. Jen padlí hrdinové unikli podezírání, pouze jim byl dopřán klid a mír.

Konstance vzhlédla k jediným válkou nedotčeným budovám v Richmondu, sídlu prezidenta a budově vlády Konfederace. Stály hrdě a neochvějně jako dřív, uprostřed rozvalin a přízračných zřícenin, z nichž zbyly jen obvodové zdi. Jen tohle zůstalo z někdejšího Richmondu. Nad nepoškozenými střechami někdejšího hlavního města Konfederace, na stožárech pevně zasazených do srdce Jihu vlály ve sžíravém srpnovém vedru velké americké vlajky. Její oči je stále vnímaly jako cizí.

Bylo vůbec někdy v Richmondu takhle horko?

Od pošty ji už dělilo jen pár kroků. Z cesty jí ustoupili tři severaňští vojáci. Všichni zamumlali pozdrav, ale Konstance jim neodpověděla. Její přezíravost

nijak nesouvisela s vítězstvím Unie nebo se skrytými nepřátelskými pocity. Na takové věci už neměla energii. Její chování pouze svědčilo o tom, jak se v Richmondu změnily poměry. Člověk tu nemohl považovat každého za přítele.

Ještě před nedávnem by si vysloužila pokárání, že se bez doprovodu prochází po ulici. Kdyby ji byl spatřil Wade Cowen, jak kráčí po veřejné cestě sama, velice by ho to rozčílilo. Ale její snoubenec byl už čtyři měsíce po smrti.

I když se Konstance s Wadem neviděli víc než dva roky, zarputile a vášnivě si dopisovali; po skončení války se chtěli vzít. Poslední dobou Konstance přemýšlela, zda ji Wade, kterého znala od dětství, skutečně miloval jako ženu. Ale na tom už nezáleželo. Den po podpisu mírové dohody byl Wade, jenž nikdy příliš nevynikal v jezdeckém umění, zabit při útoku na skupinu odpočívajících severanských vojáků.

Pohřbili ho se všemi poctami jako hrdinu, posledního padlého Konfederace, jak stálo na jeho náhrobním kameni. Až od důstojníků, kteří s Wadem sloužili, se Konstance dozvěděla, jak se všechno vlastně seběhlo. Chudák Wade prostě nezvládl koně. Když si uvědomil, že se nezadržitelně řítí do hloučku překvapených Severanů, zřejmě se rozhodl, že raději zemře jako hrdina, než by zůstal naživu jako trouba. A tak v poslední chvíli, potýkaje se s otěžemi, vytasil šavli a zamával s ní, spíš aby se pokusil udržet rovnováhu, než aby zastrašil nepřítele.

Severané na Wadea křičeli, ať zastaví, a když to nedokázal, zastřelili ho jedinou ranou do čela. Důstojník, který ho zabil, napsal Konstanci dopis, jak statečně se její snoubenec choval. Všichni přítomní se ale shodli, že důstojníka strašlivě mrzelo, že stiskl spoušť.

Podle očekávání stála na poště dlouhá řada lidí. Každý doufal, že mu nějaký vzdálený příbuzný ze Severu pošle peníze.

Virgiáné, kteří dříve prohlašovali, že nemají s Unií vůbec nic společného, tam nyní zuřivě posílali dopisy s žádostmi o půjčku a připomínali vzdáleným bratrancům s sestřenicím svých manželů v New Yorku, Ohiu či Vermontu, že krev není voda a že o příbuzné v nouzi se má slušný člověk postarat.

Zástup čekajících se pomalu pohyboval vpřed a jediný poštovní úředník odmítavě kroutil hlavou při žádostech o odpuštění poštovního a dotazech na balík, o němž dotyčný zcela určitě věděl, že mu už prostě musí přijít.

„Chudinka slečna Lloydová.“

Nezaznělo to jako pozdrav. Někdo za ní jen vydal prohlášení.

„Slečna Lloydová je opravdu chudinka,“ opakovala jiná žena.

Konstance ani nemrkla. Už si zvykla na mumlání za svými zády a na to, že ji známi, kteří jí projevovali soucit, ukazovali na ulici jiným lidem. Po čtyřech letech ve znamení násilné smrti, nemoci a mravního rozkladu, na konci tragédie, jakou svět vidí zřídka, působilo absurdně, že situace, v níž se ocitla osmnáctiletá Konstance Lloydová, ještě dokázala vyždímat soucit z okoralých srdcí.

Pravda, její otec zesnul na příušnice, poté co ho povolali do armády Konfederace. Brzy nato zemřela i matka na nemoc, která zpočátku vypadala jen jako trochu horší nachlazení. Když vzplanul rodinný dům na plantáži, měla Konstance už tak málo sluhů - nebo otroků, jak jim říkali na Severu - že mohli ohni už jen bezmocně přihlížet.

Wadeova smrt byla poslední kapkou, ačkoli v té době už se Konstance cítila příliš otupělá, než aby se jí ztráta snoubence příliš dotkla. Každý během války strádal, nikdo nezůstal ušetřen. Ale dívka, jejíž dospívání poznamenala taková zkáza, očividně probouzela v každém lítost.

Neměla, kam by unikla svěšeným koutkům úst a smutným soucitným pohledům.

„... a její milovaný snoubenec Wade Cowen...“

Sevřela pompadurku, až jí zbělely klouby na ruku.

„... a její matka. Nezapomeň na její matku. Byla jsem při tom, když ji příbuzní uvedli do společnosti. V celé Virginii se nenašla taková kráska. Byla Angličanka, víš, pocházela z Anglie.“

Ženy zesílily hlas, když si vykládaly o Konstanci, o sídle s mramorovými sloupy, kde vyrostla, o tom, že její otec ztělesňoval ideál muže a její matka dokonalou ženskou krásu, a probraly i Konstancinu chudobu a zašitou díru na její sukni.

Konstance potlačila nutkání vykřiknout. Nejraději by se otočila a praštila ty staré slepice po hlavě, nebo vmetla paní Witherspoonové do tváře, že její milovaný synáček rozprodal rodinné stříbro, aby měl na severanskou whisky.

Místo toho jen postoupila s ostatními dopředu.

„Slečno Lloydová,“ řekl jí úředník, když se konečně dostala k okénku. „Máte tu dopis.“

Úředníkovi se zřejmě ulevilo, že konečně pro někoho něco má. Natáhl se za police a vynořil se s pomačkanou obálkou v ruce. „Je z Anglie,“ oznámil hlasitě. Na poštovní úřad padlo třepotavé ticho, když si Konstance holýma rukama - už si nepamatovala, kdy si na ně naposled natahovala rukavice - vzala dopis a odstoupila od okénka.

Ruce se jí třásly. „Dobrý Bože, prosím tě,“ zašeptala a uvědomila si, že se už velmi dlouho nemodlila.

Palcem zlehka odlepila obálku a na chvíli zaváhala. „Prosím,“ opakovala neslyšně.

Co se na dopis načekala! Napsala matčiným sestřenicím do Anglie, zda nevědí o místě guvernantky mezi svými přáteli. Učinila poslední pokus, jak se znovu postavit na nohy. Jestli to nevyjde, nemá už, kam by se obrátila.

Konstance si stoupla do rohu poštovní úřadovny, ale stejně věděla, že neunikne pozornosti. Nedokázala už čekat, až dojde do svého malinkého pokojíku v domě sester Smithersových. V ruce držela svoji budoucnost.

Zhluboka se nadechla a natočila k světlu první stránku z evidentně mnohastránkového dopisu.

Naše drahá sestřenice Konstance, s potěšením Ti sdělujeme, že skutečně máme zde v Anglii pro Tebe místo. Přijed' co nejdříve. Přikládáme lodní lístek...

Přečetla jen kousek, a zrak se jí zamlžil slzami. Přikryla si ústa rukou, ale nemohla zadržet povzdech, který jí unikl ze rtů. Byla zachráněna.

Úlevně vzlykala hlasitými trhavými zvuky a z očí se jí řinuly slzy.

Už několik let neplakala. Na tom však teď nezáleželo. Byla zachráněna.

„Ubohá slečna Lloydová. Určitě zase dostala nějaké špatné zprávy,“ pravila paní Witherspoonová, když Konstance vyběhla ven, vrazila do mosazného plivátka, které stálo před vchodem a chvatně se mu omlouvala.

Paní Witherspoonová ji sledovala pohledem, dramaticky pokývala hlavou a tragickým hlasem pronesla. „Tolik neštěstí snad ještě žádné děvče nepotkalo!“

KAPITOLA PRVNÍ

**COWES, OSTROV WIGHT, ANGLIE
SRPEN 1874**

„Propáníčka, slečno Lloydová! Vy máte takové úžasné štěstí! Jak vám závidím! Tolik štěstí najednou!“

Konstance, která si zrovna přidržovala na hlavě závoj, se usmála. „No, to bych ani neřekla, Melody. Ale myslím, že v dvaceti sedmi letech se o mně nedá říci, že jsem ještě děvče.“

„Víte, jak vám všichni ostatní závidí? Ale koneckonců, do společnosti jsme tenkrát byly uvedeny my. A komu spadlo štěstí do klína? Kdo tančil s princem z Walesu tři valčíky za sebou? A koho požádal syn vévody, aby se stala jeho manželkou? Mou vlastní guvernanku! Opravdu, slečno Lloydová, kdybych vás neměla tolik ráda, určitě bych vás začala nenávidět.“

Konstance letmo pohlédla na svoji bývalou svěřenkyni, než odpověděla. „Ach, Melody,“ vydechla. „Sama tomu nemohu uvěřit.“

Záclony v jejím pokoji rozevlál svěží větřík ostře vonící solí. Konstanci připadalo neskutečné, že po devíti letech prožitých u paní Whitestonové jako její zaměstnankyně, a dokonce její přítelkyně, ji má do týdne opustit, a spojit svůj život se snoubencem v sídle jeho rodiny. Každým dnem už přijede její nastávající ženich v otcově kočáru s vévodským erbem na dveřích, aby ji doprovodil do nového bydliště.

Jistě tam pobudou jen dočasně, neboť až se vezmou, bude si její budoucí manžel chtít založit vlastní domácnost. Možná budou žít v Londýně. Třeba má její snoubenec jiný nápad, o který se s ní zatím neměl čas podělit, protože celé zasnoubení proběhlo tak nečekaně ve spěchu.

Její snoubenec. Jak nezvykleji to slovo znělo a jak naprosto odlišné pocity v ní vzbuzovalo, než tomu bylo za války! Wade jí připadal jako dítě, možná proto, že ho znala celý život a i teď si ho vybavovala jako malého pihovatého chlapce s uraženým předním zubem.

Nyní ji jen pouhé slovo snoubenec naplňovalo tajemným, úžasem a romantickými myšlenkami.

„Ach, slečno Lloydová, povězte mi to ještě jednou. Vypravujte mi, jak se to všechno seběhlo.“

Melody Whitestoneová si povzdechla a podepřela si hlavu rukou. Ze dvou Whitestoneových děvčat pobrala víc krásy právě ona. Věděla to, a navzdory pokusům Konstance srazit dívčino příliš vysoké sebevědomí Melody svých půvabů bezostyšně zneužívala. Svou buclatou, dětsky hebkou krásou připomínala zidealizovaného amorka s růžovoučkými tvářičkami a zlatými lokýnkami.

Na rozdíl od Melody byla Konstance vysoká, některým lidem dokonce připadala příliš vysoká, a tmavovlasá. Její výška, skoro sto sedmdesát centimetrů, se jí jako guvernance náramně hodila. Jen v první chvíli, když tančila s poněkud tělnatým princem, upadla do rozpaků kvůli své postavě. Aby pohlédla Jeho Veličenstvu do malých pronikavých očí, musila trochu, ale přesto znatelně, sklopit oči.

Kombinace jejích tmavých vlasů a světle modrých očí připadala některým Whitestoneovým sousedům i zvědavě přihlížejícím účastníkům plesu rovněž pozoruhodná. Společenská smetánka si Konstance povšimla už dříve, a to za krátké společenské sezóny v Cowesu, nejvýznamnějším měste na ostrově Wight. Do všeobecného povědomí se dostala, když přišla na pomoc lady Montclairové, jejíž hřebec splašeně vyrazil z klusající skupiny koní s jezdky v dámských sedlech. Konstance Lloydová v praktických šedivých šatech popadla otěže a zklidnila koně i fňukající lady Montclairovou.

Za tuto službu nabídla lady Montclairová Konstanci sklenici sherry. Dívka s rozkošným příznačným americkým akcentem, třeba trochu tlumeným, zdvořile odmítla.

Ačkoli odmítla sherry, ostatní si ji zcela určitě zapamatovali. A kvůli nápadně krásnému zjevu a překvapivě odbornému zacházení s koňmi, což obojí bylo u guvernanky neslýchané, nejeden z přítomných nahlas zauvažoval, jestli slečna Lloydová není tak trochu divoška. Koneckonců, pocházela z Ameriky a tak tmavé a lesklé vlasy se jen zřídka pojí s očima v odstínu jemného tyrkysu.

Začaly kolovat pověsti, že dědeček Konstance byl indiánský válečník, prý příslušník kmene Čerokiů či Mohykánů, který údajně skalpoval její babičku,

urozenou anglickou krásku v den, kdy porodila její matku. Indiánský bojovník chtěl samozřejmě syna, ne dceru, a skalpování bylo jenom přiměřeným trestem za válečnickovo zklamání. Povídalo se, že takové věci se v Americe dějí naprosto běžně.

Konstance se nepokoušela nic z toho vyvrátit, neboť taková pověst byla pro guvernantku výhodná. Když byly děti velmi malé, poslouchaly ji prostě jen ze strachu, že by se mohla proměnit v divošku. Konstance ty představy ještě podporovala tím, že když její malí svěřenci zlobili, zadívala se jim upřeně na místo, kde jim začínaly růst vlasy.

Nemělo smyslu prozrazovat, že matčini rodiče pocházeli ve skutečnosti z Londýna a nejbarbarštějším zvykem, jímž se provinil její dědeček, bylo to, že zelený hrášek ani nenapichoval, ani nenabíral, nýbrž vtlačoval do zubů vidličky.

„Prosím, slečno Lloydová,“ žadonila Melody. „Povězte mi, prosím, co všechno se přihodilo tenkrát na tom plese.“

„Vždyť jsi tam byla, Melody,“ zasmála se Konstance a opatrně skládala závoj. Poslala jí ho matka jejího snoubence nejspíš ho měla sama na hlavě, když se vdávala za vévodu. „Viděla jsi víc než já, protože jsi všechno pozorovala. Já jsem se toho účastnila, takže jsem to dost dobře nemohla sledovat.“

Melody klesla na postel a převrátila se na záda. K prsům si přitiskla polštář z battenbergské krajky. „Stěží si pamatuji, co jsem viděla, připadalo mi to jakoby zastřené. Ale, když jste sešla dolů po schodech v matčině róbě, slečno Lloydová, věděla jsem, že se tu noc přihodí něco zvláštního.“

„Tvoje matka byla velice laskavá, že mi dovolila, abych se zúčastnila plesu, a navíc mi půjčila vlastní šaty.“ Co se jen na nich Konstance s Harriet napracovaly, dokonce Melody pomáhala. Prodloužily délku, snížily pas a vylepšily je drobnostmi, které odpáraly z jiného oblečení. Konečný výsledek osnil nejen samotné tvůrkyně, ale i ostatní, kteří jejich dílo spatřili. Nadýchaný krep jemné růžové a slonovinové barvy byl odvážně vystřižen a zvýrazňoval dívčina alabastrově bílá ramena. Do hustých vlasů si Konstance vpletla růžové stuhy a lesk jejích vlasů soupeřil s třpytem šatů. Nikdo ještě nespátřil prostou guvernantku tak vyšňořenou, ba přímo vyšperkovanou.

Od velkorysé paní Whitestoneové to bylo gesto na rozloučenou, poslední projev její laskavosti. Když kapitán Whitestone před několika lety zemřel, začalo se rodinné bohatství tenčit. Když pak měla být Melody uvedena do společnosti, rozumělo se tím, že si Konstance bude musit hledat jiné zaměstnání, protože paní Whitestoneová si jednoduše nemohla déle dovolit guvernantku pro již odrostlé děti. Konstance ani nečekala, že by to dopadlo jinak.

Paní Whitestoneová zařídila, aby se Konstance dostala na seznam účastníků plesu Královského jachtařského svazu. Ve vojenských kruzích mělo jméno zesnulého kapitána dosud určitou váhu, dědictví po něm totiž spočívalo spíše ve cti a slávě než v hmotných statcích. Pozvat guvernantku, jednu z nejméně viditelných osob domácnosti, na takovou elegantní událost, bylo považováno za neslýchané gesto. Ale Harriet Whitestoneová věděla, že Konstance uchopí svou příležitost za pačesy. Koneckonců, než Konstanci ožebračily události americké občanské války, bylo Lloydovo bohatství v Anglii vysoce ceněno a rodina Lloydů se těšila vynikající pověsti.

Melody zavřela oči a pokoušela si vybavit večer před několika málo týdny. „Sešla jste po schodech a Miles vyjekl. Slyšela jste ho, slečno Lloydová?“

„Jak bych ho mohla přeslechnout!“ zasmála se Konstance. „Bála jsem se, že zas dostal škytavku. Pamatuješ, jaké záchvaty míval jako malý chlapec?“

„Už jsem to skoro zapomněla. Ale vždycky vás velice obdivoval, slečno Lloydová. Sice jste byla jeho guvernantkou, ale je vám jen o pět let víc než jemu.“

„To pan Miles opravdu velmi často podotýkal a nacházel v tom velké potěšení,“ zasmála se znovu Konstance.

„Slečno Lloydová, setkala jste se s ním někdy dřív?“

„S Milesem? Samozřejmě že ano.“ Na bradě se Konstanci udělal dolíček, který na ni jejím známým prozrazoval, že potlačuje smích.

„Ne, já myslím s ním, s vaším snoubencem.“

Konstance se zarazila a přemýšlela, zda má mladé Melody povědět úplnou pravdu. Ve skutečnosti si Konstance Filipa Cyrila St. Johna Arthura Alberta Hastingsse, mladšího syna ctihodného vévody z Ballsbridge, všimla ještě před plesem. Už sedm let ho vídala, když projížděl kolem domu Whitestonových na dva týdny společenské sezóny do Cowesu, vždy na úžasném koni a v dokonale padnoucím jezdeckém obleku nejmódnějšího střihu.

Stručně řečeno, vypadal skvěle.

Konstance nikdy nevyslovila jeho jméno nahlas. Patřil do jejích soukromých snů, fantazií, které spřádala a rozvíjela za dlouhých hodin v učebně nebo ve svém koutku. Skončilo jedno roční období, okenní tabulky bičoval déšť, uplynuly týdny a měsíce. A další rok znovu nastal čas, kdy mohla Konstance opět spatřit skvostný zjev mladého lorda Hastingsse s tvrdým orlím profilem a světlými vlasy, které mu čechrál větřík, jak zpříma usazen v sedle projíždí kolem domu, kde byla zaměstnána.

Jednou měla pocit, že se obrátil směrem k ní, snad upoután zvukem ptáků v blízkém keři, ale jeho pohled na ní neutkvěl. Tenkrát měla na sobě nevýrazné šedivé šaty, úměrné svému postavení guvernantky, v nichž byla pro vyšší společnost neviditelná. Na límci měla přišpendlenu svou obvyklou snítku vavřínu. Tento zvyk si osvojila za války, kdy jí na šperky zbyla jen mlhavá vzpomínka. Vonný vavřín jednak dodával lesku její stále se ztenčující garderóbě ale také jí připomínal vzdalující se naději na vítězství.

Konstance se dozvěděla od místního kováře, že jezdec, tentokrát oděný do úžasných odstínů brčálově zelené a černé, se jmenuje lord Hastings. Ačkoli to odpoledne slunce zašlo za mraky, neztratily lordovy boty nic ze svého obvyklého lesku.

Konstance si ale nevšiml. Nikdo nikdy nevěnoval jediný pohled spolehlivé Konstanci Lloydové, uklizené do koutku, který jí vykárali, mimo dosah zbytku domácnosti.

A pak, když tančila s princem z Walesu, se na ni přece jen podíval. Na Konstanci Lloydovou se tehdy dívali všichni. Během pouhých dvou hodin se všechno změnilo.

„Dovolíte, Vaše Veličenstvo?“

Tato slova byla první, která Konstance slyšela z Filipových úst. Prkenně se ukláněl hned za princovými zády, na rtech mu trochu pohrával úsměv. Princ se zasmál a něco pronesl, ale co, to už si Konstance nikdy nevybaví. A pak tančila valčík s Filipem Cyrilem St. Johnem Arthurem Albertem Hastingsem, synem vévody z Ballsbridge.

„Už jsme se někdy setkali?“

To byla první slova, která patřila jí osobně. Konstance se usmála a zavrtěla hlavou a nespouštěla oči z jeho tváře. Byl cítit brandy, doutníky a vůně, která jí vůbec nebyla nepříjemná a jež se k němu velmi dobře hodila.

Vyšli spolu z tanečního sálu, aby se nadýchali čerstvého vzduchu. Nabídl jí rámě, aby se do něho mohla zavěsit a dotknout se ho. Chladný noční vzduch byl prosycen mlhou a oni hovořili o jeho titulu a přesvědčení, že bude zvolen do Dolní sněmovny parlamentu poslancem za Ballsbridge.

Jako mladší syn neměl nárok na křeslo ve Sněmovně lordů. Na poslanecký mandát i všechn nemovitý majetek uplatní časem právo jeho bratr. Filipa to však nenaplnňovalo hořkostí, naopak se zdálo, že mu to nevadí, že si nepřipouští tragické postavení v rodině, kde je mu navždy odepřena role prvorozeného dědice.

Filip projevoval lhostejnost i vůči minulosti Konstance. Nebyl zvědavý na její život. Jen se zeptal, zda je Američanka a z které části Ameriky pochází. Začala popisovat Virginii a plantáže, kde bývala před dlouhou dobou doma, a on hleděl na oceán a zeptal se jí, zdají se jí nebude vadit, když si zakouří doutník.

Kdy naposled poprosil nějaký pán Konstanci o dovolení? Ovšem, kouřit před dámou se přičilo přísně vymezeným pravidlům chování. Nicméně on byl lord a ona guvernanka, takže jeho žádost o dovolení jí připadala jako nejlaskavější a nejohleduplnější gesto, jaké kdy zažila.

Po plese se vrátila domů kočárem, který najala paní Whitestoneová. Byla to příjemná mezihra, krátký oddech, než k ní opět pronikl skutečný svět. Melody Whitestoneová překypovala novinkami, paní Whitestoneová se usmívala a hleděla na Konstanci, která se snažila vsugerovat si, že na vypůjčených rukavicích a v záhybech vějíře své zaměstnavatelky stále ještě cítí vůni lorda Hastingse.

Příští den ráno Konstance dokončila balení zavazadel a naposled napsala svým příštím zaměstnavatelům v Bathu, aby jim oznámila datum příjezdu. Byli to mladí manželé se čtyřmi dětmi a dalším na cestě. Uprostřed příprav k odjezdu ji navštívil lord Hastings, tentokrát oblečený do honosného rubínově červeného kabátu. Harriet Whitestoneová, ač už překročila čtyřicítku, byla každým coulem romantická duše. Požádala Konstanci, aby trochu odložila odjezd, a nenechala ji v domě tak zoufale opuštěnou, alespoň než ji přijede navštívit nejstarší dcera Melicent, nyní provdaná v Newcastlu za pana Furmana.

Harriet to pochopitelně udělala proto, aby vévodův mladší syn dostal příležitost připoutat se k slečně Lloydové. Za čtyři dny učinil Filip Konstanci nabídku k sňatku. Jeho matka to schválila.

Stále ještě to vypadalo jako sen, jako pohádka, která nějakým kouzlem ožila.

Má povědět Melody, nebo dokonce svému budoucímu manželovi, že ho sledovala už dřív, kdy si ještě byli neskutečně vzdáleni? Pohlédla na Melody očima stále ještě rozostřenýma sněním. Snad by si měla nechat pro sebe, jak to doopravdy bylo, a že si Filipa dobře všimla, dávno než se setkali.

Na dveře guvernantčina pokoje někdo jemně zaklepal a vstoupila Harriet Whitestoneová.

„Tak tady jste, vy dvě,“ usmála se. I čtyři roky po smrti kapitána Whitestonea chodila Harriet v polosmutku, v šedivé a černé, a nosila jednoduchou brož vyrobenou z manželových vlasů, vpletených do zlatého kroužku.

Na finance Whitestoneových měla blahodárný vliv skutečnost, že královna Viktorie držela smutek za zemřelého manžela víc než desetiletí. Harriet ze svého doživotního postavení truchlící vdovy učinila módní záležitost, ačkoli smuteční šaty oblékala spíše z hospodárnosti než ze zdrcujícího zármutku. Stále stejné smuteční šaty mohla nosit léta, aniž by to sousedé okomentovali jedinou poznámkou, což určitě neplatilo o veselejších šatech. Ty by si musela pravidelně pořizovat, aby ji někdo nenařkl, že má hluboko do kapsy.

„Paní Whitestoneová.“ Konstance vstala a Harriet se začala smát.

„Má drahá! Uvědomujete si, že za měsíc už budete lady Hastingsová? Prosím, dovolte mi, abych si začala zvykat na to, že já vstanu, když do místnosti vstoupíte vy!“

„Máti, to je tak úžasně vzrušující a romantické!“ povzdechla si Melody Whitestoneová.

„Ano, Melody, máš pravdu. Konstance, právě přišlo tohle psaní. Bylo odesláno z domu Hastingsových. Chtěla jsem vám je co nejdříve předat.“

Harriet podala Konstanci dopis a ta chvilku hleděla na neznámý rukopis. Byl drobný a úhledný a dívka si v duchu řekla, že asi patří Filipově matce.

„Dovolíte?“ Konstance automaticky požádala Harriet o dovození, aby směla otevřít poštu. Nevšimla si, jak její dřívější zaměstnavatelka mrkla na Melody, než pokývla na souhlas.

Když dívka otevřela dopis, uvědomila si, že ho napsal sám Filip.

„To je divné,“ zamumlala, než začala číst obsah.

„Stalo se něco?“ Harriet byla příliš zdvořilá, než aby Konstanci nahlížela přes rameno. Zůstala stát opodál.

„Ne. Jen jsem si uvědomila, že jsem ještě nikdy neviděla Filipův rukopis.“

„Je to napsáno docela úhledně,“ poznamenala Harriet a potlačila smích. „Řekla bych, že se o svém budoucím manželovi dozvíte velmi brzy spoustu věcí. Pojď, Melody, necháme tu slečnu Lloydovou, ať má trochu soukromí.“

Ale Konstance zvedla ruku. „Ach, božínku,“ zamračila se, když běžela očima po řádcích.

„Doufám, že to nejsou špatné zprávy,“ zarazila se Harriet.

„Ne, ne, je to jen trochu podivné. Filip mě nakonec nebude moci odvézt do domu Hastingsových.“

„Opravdu?“

„Ne. Jeho matka si myslí, že lépe využije čas, když se bude aktivně věnovat předvolební kampani, než aby ztratil celé čtyři dny tím, že sem pro mě pojedí.“ Zamrkala a zavrtěla hlavou. „Myslím, že má pravdu. Koneckonců, Filip žil spoustu let v Londýně, a tak ho v Ballsbridge znají jen podle jména.“

„Celé čtyři dny?“ Harriet zmateně naklonila hlavu. „Ale cesta po železnici do Yorkshire trvá mnohem kratší dobu.“

„Podle toho, co je napsáno v tomto dopise, vévodkyně železnici moc nevěří.“ Konstance znovu zavrtěla hlavou. „Myslí si, že je to nepřirozená a možná i hříšná záležitost. Přeje si, abych cestovala kočárem.“

„Ach, to je velmi smutné,“ dotkla se Melody zápěstí Konstance. „Docela jsem se těšila, až zase elegantního lorda Hastingsa uvidím. Máti, všimla sis jeho nosu? Vypadá jako vysoustruhovaný, skoro jako by patřil nějakému králi. Slečno Lloydová, určitě vám neušlo, jak dokonalý profil má váš budoucí manžel.“

„Zrovna to mě hned zaujalo,“ usmála se Konstance. „A jak má ten nos dobře umístěný, zrovna mezi očima a přímo nad pusou.“

Harriet se rozesmála a láskyplně k sobě Konstanci přivinula. „Ach, má milá, ani nevíte, jak se mi po vás bude stýskat. Jak jen závidím těm šťastlivcům v sídle Hastingsových!“

„Ti si toho potěšení přece v budoucnosti užijí dost, paní Whitestoneová!“ Konstance ji také objala.

„Ale, slečno Lloydová,“ Melody zamířila ke dveřím. „Jak se dostanete do sídla Hastingsových, když vás lord Hastings nebude doprovázet? Jak bude postaráno o vaši bezpečnost? Božínku, když si jen vzpomenu, co všechno jsem se dočetla o cestách v noci! Na každé zatáčce vykukují zpoza stromů všemožní lapkové a vrazi! Od doby, kdy začaly jezdit vlaky, jsou cesty skoro opuštěné. Přece vás nenechají cestovat samotnou!“

„Ne, to ne. Tady stojí něco, co mě překvapilo. Filip pro mě posílá svého spolužáka, který mě tu vyzvedne. Kde to je...“ zadržela a znovu přeběhla očima dopis. „Ach, tady. Je to jeho velmi blízký přítel ze soukromé střední školy i z Oxfordu. Jmenuje se pan Josef Smith.“

„Josef Smith?“ Melody se zamračila, ale pak si uvědomila, že by jí tento výraz zvrátil vrstvu pudru na tváři, a nasadila hladký, neutrálně příjemný výraz. „To je ale příšerně obyčejné jméno. Myslím, že to nebude někdo důležitý, určitě není šlechtic. Zřejmě nepatří k lidem, kteří něco znamenají.“

„Ale, slečno Whitestoneová, z vás se stal příšerný snob,“ vyplísnila ji matka. „Musím si hned promluvit s vaší guvernantkou.“

A všechny tři ženy se rozesmály a vykročily dolů po schodech na odpolední čaj.

„Pořád pro tebe něco zařizuji, Hastingsi,“ zamumlal Josef Smith a pořádně si lokl whisky.

Filip jemně pokynul prstem na bezvadně oblečeného číšníka, který beze slova postavil karafu z broušeného skla na mahagonový stůl, u něhož stály dvě kůží čalouněné židle. Hlasité zvuky Londýna, divošský pokřik uličníků a skřípot kol kočárů zněly v tiché Pall Mall Street tlumeně a v klubu je ještě tišily tlusté zdi a těžké závěsy. Po Marlborough House, sídle prince z Walesu, byl tento klub nejcivilizovanějším místem pro člověka nuceného trávit čas v Londýně. A to Marlborough House proslul jako nejlépe vedený dům v Londýně, a tím pádem i na celém světě.

Filip pevně doufal, že už brzy přijde den, kdy ho pozvou do sídla Jeho Veličenstva jako hosta. Dobře si povšiml, jak se princ z Walesu zablesklo v očích, když tančil se slečnou Lloydovou. Jistě to znamenalo, že člověka oddaného slečně Lloydové bude budoucí král v příští době dychtivě přijímat ve svém domě. Až se za něj Konstace provdá, stane se Filip v Marlborough House častým hostem. Ten den přijde velmi brzy. Možná bude pozván dokonce i do princova oblíbeného exkluzivního klubu Marlborough, vzdáleného od Marlborough House jen co by kamenem dohodil.

Filip se usmál na přítele, beznadějně nemoderního Josefa Smithe. „No tak, no tak, Smithi. Bude ti to trvat jen čtyři dny, abys ji přivezl, a já dobře vím, že si potřebuješ zaskočit do té své nové továrny. Kde to vlastně je?“

„Dost daleko od ostrova Wight. Proboha, Filipe, proč se nemůžeš oženit s dívkou z Londýna a ušetřit nás takového dlouhého cestování?“

Filip si uvědomil, že se přítel zlobí. Když se Josef rozčílil, sklouzl z nacvičené harmonizující oxfordské mluvy do zpěvné intonace svého dětství, stráveného ve Walesu. Filip si nikdy nedokázal přesně vybavit, z kterého města Josef pochází. Jeho přítel mu pověděl jen to, že to místo má velice dlouhý název, v němž je jen málo samohlásek. Filip se raději tomu tématu vyhýbal.

„Je to tvoje nevěsta. Měl by sis pro ni dojet sám a neposílat pro ni mě. To si snad uvědomuješ?“ Josef si přilil do své sklenice whisky.

„Matka trvá na tom, abych zůstal tady.“ Filipa najednou zaujaly nehty na rukou a začal zkoumat, zda na nich nenajde nějaký zlom či prasklinku.

„Pověz mi o ní trochu víc, Hastingsi. Víím jen, že je Američanka a pochází z dobré rodiny. Jen tohle z tebe zatím vypadlo. Z které části Ameriky je?“

„Myslím, že z východní. Slyšel jsi, že je teď v Londýně Randolph Churchill? Potřebuji si s ním promluvit o tom, jaké to je oženit se s Američankou. Možná, že jeho žena zná moji snoubenku. Obě přece pocházejí z Ameriky.“

„No jo, Randolph. Pamatuješ, jak jsme mu přezdívali Angrešt?“ Josef se zazubil, když společného přítele nazval jako za školních dob. Na Eatonu proslul Angrešt jako pěkné číslo, byl takový darebák, že si ho pamatovali i mnohem starší studenti. Na Churchillovu budoucnost nikdo moc nesázel, spíš všichni čekali, že bude až do smrti dělat ostudu své význačné rodině. „Tak jak se ta ženuška jmenuje?“

„Neříkej, že to nevíš, Josefe. Za svobodna se jmenovala Jennie Jeromeová, je to dcera Leonarda Jeromea z New Yorku. Teď je samozřejmě milostivá paní Churchillová. Čeká první dítě a je už na rozsypání. Určitě to bude chlapec. Američanky rodí samé chlapce, bůh jim žehnej. Aspoň to říká moje matka.“

Josef Smith se zhluboka nadechl a zakroutil hlavou. Narozdíl od svého světlovlasého, elegantního aristokratického přítele byl Josef nemoderně opálený, protože trávil mnoho času venku. Zatímco Filip si pěstoval impozantní licousy, o odstín tmavší než jeho vlasy, Josef byl hladce oholen,

takže na levé tváři bylo vidět nepatrnou jizvu, kterou Filip považoval za velmi nevzhlednou.

Josefův odmítavý postoj k vousům pramenil spíš z jeho neklidné povahy. Pěstění licousů mu připadalo jako zbytečné plýtvání časem. Josef Smith měl trochu přerostlé kaštanové vlasy, pleť příliš opálenou a tělo přespříliš svalnaté, než aby bylo možné je považovat za elegantní. Prostě mu chyběla trpělivost na to, aby usiloval přizpůsobit svůj vzhled ostatním hostům klubu Carlton.

A přesto byl členem. Jeho bohatství, třebaže nově nabyté, mu otevřelo cestu do většiny klubů a na nejvybranějších shromážděních se stal vyhledávaným člověkem. A mnoho žen, víc než by to otevřeně přiznalo, naprosto fascinoval. Jeho mužnou, trochu divokou neobroušenost považovaly za osvěžující změnu mezi většinou přejemnělými pány.

„Filipe, já se tě ptám na tvoji snoubenku, ne na Angreštovu ženu. Jak se jmenuje?“

„Konstance. No, ano. Pokud vím, je sirotek, ačkoli myslím, že její rodina mívala kdysi jakési bohatství. Celým jménem se jmenuje Konstance Lloydová.“

„A je z východního pobřeží Ameriky? Nemáš tušení, odkud přesně?“

„Co tím myslíš, odkud! Josephe, ty jsi otravně posedlý podrobnostmi.“

„Jestli mám s tou ženou strávit dlouhé hodiny v uzavřeném kočáru, rád bych toho o ní věděl co nejvíc. Nejdřív mi pověz, odkud je. Nevzpomeneš si, jestli je z Maine, nebo New Jersey?“

Filip jen nezúčastněně pokrčil rameny.

„Nemohu si vzpomenout. Vždyť sakra víš, že jsem tam nikdy nebyl, Josefe. Počkej. Virginie. To je ono, je z Virginie. Nebo z Jižní Karolíny?“

„Je tedy Jižanka,“ prohlásil Josef. „To je zajímavé.“ Zazubil se na přítele. „Takže to byla láska na první pohled?“

„No... já...“

„Jen neuhýbej. Znám tě moc dobře. Proč si velmi žádoucí lord Hastings bere sirotka bez halíře v kapse, jižanskou guvernanku? To je přinejmenším zvláštní. Tak ven s tím.“

„K čertu. Dobře tedy. Protože mě žádná jiná nechce.“

Josef na takovou odpověď nebyl připraven. Kdyby něco takového tušil, nebyl by se tak důkladně napil whisky a nevyprskl by ji pak příteli rovnou do obličeje.

„Pozor na moje licousy, Smithi! Zrovna jsem si je nechal přistříhnout a zapudrovat!“ Filip se opatrně dotýkal pěstěných kotlet.

„Promiň, Filipe. Co tím myslíš, že tě žádná nechce? Sáhni si trochu nalevo, ještě trochu vedle.“

Filip hleděl nazlobeně na přítele, kterému se na tváři osmahlé sluncem objevil pobavený výraz.

„Kvůli mému otci. Zatraceně, teď páchnu jako palírna.“

„Ale to je u tebe obvyklé. Jak to myslíš, že tě žádná nechce kvůli tvému otci?“

„Přece víš, stejně jako všichni ostatní, že můj otec je poněkud excentrická osobnost. Nemám vlhkou kravatu?“

„Ne. To se jen tak povídá. Tvůj otec že má být excentrický? Ale také je považován za jednoho z nejmocnějších šlechticů v Anglii. To by mělo mít větší váhu.“

„To určitě ano. Ale ty a tvoje investiční záměry jste pro naši finanční situaci důležitější nežli naše pozemky. Chemická barvírna je to ono? Kdo by si pomyslel, že nás zachrání syntetické indigo. Ale, zatraceně, Smithi, otec tráví celé dny tím, že v rodinném sídle kope tunely. Víš, že právě dokončil taneční sál pro víc než dvě stě lidí?“

„Opravdu? To by mohlo domu velmi prospět.“

„Možná, ale on to postavil pod zemí, pod ovocným sadem. Člověk aby jeho tunely cestoval v bryčce, než se někam dostane.“ Filip složil kapesník a strčil ho zpátky do kapsy. „Vím docela jistě, že většina zdvořilé společnosti říká otci Krtek. Buď tak laskav a konečně se přestaň takhle usmívat, Smithi. Vůbec ti to nesluší.“

„Promiň. Víš, já mám tvého otce opravdu rád. Prokázal mi mnohem víc opravdové náklonnosti než kdysi moji vlastní příbuzní ve Walesu. Je to dobrý a laskavý muž, Filipe. Kdybych byl na tvém místě, byl bych na něho hrdý.“

„Hrdý? Už patnáct let se nehnul z našich pozemků! A pokud někdy bude někam cestovat, tak jen tunelem a ponese si s sebou v kastrolu oběd, protože je přesvědčen, že se člověku nemůže přihodit nic zlého, když má s sebou jídlo na cestu. Myslím, že jeho konečný cíl je prorazit si tunel do Londýna, aby už nemusel vylézat na zem. Ubohá matka...“

„Tvoje ubohá matka je určitě jen ráda,“ přerušil ho Josef. „Těší ji pomyšlení na to, že všechno ovládá, chod velkostatku a většinu obchodních záležitostí.“ A velice tiše dodal: „A že ovládá tebe.“

Zdalo se, že to Filip nezaslechl. „V novinách odmítají otisknout její nejnovější oznámení. Je znechucená, Smithi. Opravdu na nejvyšší míru.“

„To pořád ještě posílá do Timesů ta falešná úmrtní oznámení? Vždyť tím jen vyvolává další dohady, Filipe. Nikdo nevěří, že je tvůj otec mrtev. Až se odebere na věčnost, a Bůh dej, aby se to ještě mnoho let nestalo, budeš mít co dělat, abys přesvědčil všechny, včetně jeho lékaře, že opravdu přišel otcův čas. Jakou příčinu smrti si zas teď přichystala tvoje matka?“

„Ach, no dobře. Vydala zprávu, která oznamovala, že otec byl zabit při neštěstí na lovu.“

Josef Smith se zasmál. „Tvůj otec už léta nebyl na honu!“

„To není legrační, Smithi. Matka doufala, že když se otce takhle zbaví, nebo aspoň když všichni uvěří, že už jí nestojí v cestě, měl bych šanci získat nějakou lepší ženu z těch, které letos uvedou do společnosti. Jsem mladší syn bez vlastních prostředků a říká se o mně, že jsem poněkud neurvalý.“

„Ale jdi, Filipe, to snad nebude tak hrozné.“

„Ale ano. Naopak je to ještě horší. Letos jsem nabídl ruku pěti ženám a všechny mě odmítly. Dokonce i Lillian Lisleová.“

Josef se přidušeně zasmál. „Jak se daří slečně Lisleové? Od minulých Vánoc jí slibuji návštěvu.“

„No, přibrala zas alespoň šest kilo a její knír nabral na hrozivosti. Ale dokonce i Lillian Lisleová měla tu troufalost, že se mi vysmála, když jsem jí vyznal lásku.“

„Proboha, Hastingsi, a co jsi čekal? Vždyť to není ani rok, co jsi jí poslal nůžky na střihání živého plotu, aby si jimi pěstila porost nad horním rtem. Určitě tě nemohlo překvapit, že nechce až do smrti dostávat místo kráslicích prostředků zahradní náčiní.“

Filip chvilku mlčel. „To s těmi nůžkami na živý plot se událo teprve před rokem? Dobrý Bože, skoro jsem na to zapomněl. Byl jsem tenkrát příšerně opilý.“

„To víš, žeš byl pěkně nacucaný. A co ty další, které jsi požádal o ruku?“

„Všechny se obávaly, že by naše děti mohlo postihnout šílenství. To kvůli otci, čert aby to vzal! Žádná žena se za mne nechce provdat, protože můj otec je bláznivý krtek.“

„Tvůj otec není šílený. Těší se tomu nejlepšímu duševnímu zdraví, jaké si dovedu představit. Zkrátka se velmi chytře rozhodl stranit společnosti, ale to jen svědčí o jeho moudrosti.“

„To už je jedno. Zdá se, že mému bratrovi rodinné prokletí nevádí. To proto, že je nejstarší, víš? Bez jakýchkoli problémů si našel ženu. Bude dědit. I kdyby byl úplný cvok, může si namluvit nejlepší partii.“

„No dobře, ale ještě ji nedovedl k oltáři.“

„Už se k tomu zatraceně schyluje a v tom to vězí. Ne, matka se nebojí, že by si Dishy nenašel ženu. Obává se o mě. Kvůli všem těm pověstem, Smithi, co se vykládají o mých... ehm, nerozvázných činech. Na rozdíl od tebe nedře každý jako mezek, starouši.“

„Ne každý z nás musí tak dřít,“ dodal neradostně Smith. „V každém případě se ti povedlo polapit překrásnou nevěstu. Z toho, co jsem o ní slyšel, to musí být opravdu kus! A z tvé strany v tom určitě podstatnou úlohu hraje láska, když tak spěcháš se svatbou.“

Filip pokrčil rameny. „Matka trvá na tom, abych se oženil ještě před volbami.“

„Proč, proboha?“

„No, bojí se, že starý mládenec hodně přes třicet vypadá řekněme podivně. Jel jsem letos zase do Cowesu, abych si našel nevěstu. A zrovna když už jsem to málem vzdal, uviděl jsem Jeho Veličenstvo, jak tančí s pozoruhodně pohlednou mladou ženou. Starý dobrý Bertík celý zářil a princezna z Walesu se na tu mladou ženu také dívala. Tak jsem počkal, než odtančili tři valčíky, a předběhl jsem Raffertyho s tou příšernou jizvou na tváři. Ach, promiň, bez urážky.“

Smith se usmál, přikývl, a jeho přítel pokračoval: „Tak jsem to krásné stvoření požádal o tanec. Matka si ji rychle ověřila, však víš, že má svoje zdroje. Zdá se, že ta dívka pochází z vážené rodiny a to, že jsou všichni po smrti, se matce docela zamlouvalo.“

Tentokrát Smith whisky polkl a nevyprskl. „Proč by sejí to, proboha, mělo zamlouvat?“

„Protože když nemá rodinu, nemusíme se obávat, že k nám vtrhne celá loď hlučných Američanů nebo že nám nějaká obhroublá matka bude málem rvát z těla šperky a z rukou tabatěrky, aby si je mohla dobře prohlédnout, a také nebude mít špatný vliv na moje syny.“

„Říkáš syny?“

„Američanky rodí samé syny. To je další důvod, tedy kromě voleb, proč se s ní ožením. Matka se ujistila, že má dostatečně široké boky, aby byla plodná. Vzali jsme jí totiž míru na svatební šaty, které jí matka nechává šít.“

„To je naprosto směšné. Víš vůbec něco o ženě, která se má stát tvojí manželkou? Jaká je, Filipe?“

„Je hezká, pokud si vzpomínám, má tmavé vlasy a přízvuk celkem ujde.“

„No a to je všechno, co o ní potřebuješ vědět?“

Po Josefově levici se objevil číšník a na stříbrném podnose přinášel zapečetěný dopis. Obálka byla položena tak, aby nebylo možné přečíst zpáteční adresu na rubu, což bylo zvyklostí, když některému pánovi přišla pošta do klubu. Kdyby tomu tak nebylo, mnohé z dam by navždy ztratily dobrou pověst.

„Pane?“

Josef si vzal z podnosu dopis. „Děkuji vám,“ zamumlal směrem k číšníkovi, otevřel obálku a přelétl očima obsah. Jak četl, na čele mu vystoupily vrásky. Nakonec psaní složil a strčil do kapsy.

„Přejete si poslat odpověď, pane?“ zeptal se číšník a trochu se uklonil.

„Ne, Bakere. Není třeba. Děkuji vám.“

Filip čekal, až muž vycouvá, a pak se znovu zeptal: „Tak co, uděláš to pro mě, Smithi? Doprovodíš Konstanci do našeho domu?“ Navzdory vlhkým licousům vypadal najednou lord Hastings jako vystrašený adolescent.

„Ovšem že ano. Zdá se, že tím směrem mám stejně něco na práci.“ Josef zůstal chvilku zticha, s pohledem soustředěným na mřížku u krbu. Pak zavrtěl hlavou a rozjasnil výraz. „Víš, jednou si to od tebe vyberu, ale počítej s tím, že tě to bude stát spoustu peněz a námahy.“

Filip se konečně přidušeně zasmál. „S tím počítám. Děkuji ti. Jsi opravdový kamarád.“ Pozvedl sklenici a připil si s Josefem na přátelství.

KAPITOLA DRUHÁ

Konstance již potřetí pohlédla na hodiny na krbu. Byla oblečena do nového tmavě kaštanového cestovního kostýmu, který jí přiléhal k tělu těsněji než šaty guvernanky. Tento oblek, a několik dalších, dorazil ze sídla Hastingsových teprve předešlý den. Filipova matka přiložila k balíku stručnou a věcnou zprávu, že oblečení posílá Konstanci proto, aby dívku netrápily rozpaky z toho, že není vhodně oděna.

V balíku nenašla Konstance žádný dopis od Filipa. Nepřidal ani zprávičku, a jeho matka se ani slovem nezmínila o nadcházející svatbě. Skoro to vypadalo, jako by se tou záležitostí nechtěla zabírat. Konstance zaváhala, zda Filip vůbec tuší, že mu jeho matka poslala balík.

V hale domu Whitestoneových stál celý majetek Konstance - lodní kufr a odřený skládací psací stůl. Víc nepotřebovala, ani v novém převleku, který jí měl dodat sebedůvěru. Právě s tímhle otlučeným kufrem přicestovala z Richmondu do Anglie skoro před deseti lety. Nyní se s ním opět vydávala do nového života.

Psací stůl patřil kdysi její matce a byl dívce oporou v nejčernějších chvílích jejího života. Občas ji přemohla lítost a neměla ani sílu, aby otevřela víko uložené na kloubech a hleděla na křišťálové lahvičky na inkoust a brky s konečky ještě ztmavými od posledních slov, která jimi maminka napsala.

Tajná přihrádka ukrývala žlutnoucí stránky dopisního papíru s vytlačenými iniciálami, který si matka objednala dlouho před válkou. Jen tento kousek nábytku si Konstance odnesla z domova.

„Měl by tu být už brzy, Konstance,“ usmála se na ni Harriet Whitestoneová, když si všimla neklidu mladší ženy. „V dopise úplně přesně napsal, že přijede dopoledne mezi desátou a půl jedenáctou a teď je zrovna deset dvacet. Divila bych se, kdyby se zpozdil.“

Konstance souhlasně přikývla. „Já také. Podle dopisů, které mi napsal, bych ho odhadla na pozoruhodně dochvilného muže.“

„Moje drahá, to není tak špatná vlastnost. Nesmíte se na něho zlobit prostě jenom proto, že není ten, o kterém jste myslela, že vás doprovodí do sídla Hastingsovy rodiny. Váš snoubenec musí mít o Josefu Smithovi dostatečně dobré mínění, když mu svěřil svůj nejvzácnější poklad. Má jedinou chybu - není lord Hastings. Ach, slyším kočár u hlavního vchodu.“

Obě ženy zůstaly sedět a poslouchaly, jak Whitestoneová služebná Betty otvírá dveře.

Konstance zaslechla hluboký mužský hlas, který jí vůbec nezněl nepříjemně. Otevřely se dveře z chodby a do pokoje vpadla Betty s ruměnou tváří a naškrobeným čepečkem jen malinko svezlým na stranu.

„Madam, přijel pan Josef Smith.“ Přidržela dveře a Josef Smith vstoupil do malého pokoje.

Vůbec nevypadal tak, jak si Konstance představovala. Navzdory poněkud obyčejnému jménu, čekala dívka velmi štíhlého, elegantního, uhlazeného pána s licousy, podobného Filipovi. Tento muž byl vysoký, možná vyšší než Filip, s tak širokými rameny, že by snadno přehodil židli přes celou místnost. Husté, zcela rovné vlasy temně měděné barvy v ničem nepřipomínaly Filipovy plavé kadeře. Zdálo se, že oči muže okamžitě všechno registrují, ale Konstance nemohla určit jejich barvu, připomínající vyleštěnou měď, stejně jako jeho vlasy. Tvář bez licousů působila přinejmenším příjemně a hezky. Konstance byla u mužů zvyklá na plnovous, jímž nepronikl žádný výraz. Tolik obnažené kůže, třeba na obličeji, jí připadalo zvláštní a důvěrné. Zvlášť ve spojení s velmi korektním oděvem působila taková kombinace nápadně a skoro znepokojivě.

„Slečno Lloydová?“ oslovil muž Harriet, a ta se začervenala a zavrtěla hlavou.

„Bohužel ne, pane Smithi. Já jsem Harriet Whitestoneová. Toto je slečna Lloydová.“ Harriet natáhla ruku směrem ke Konstanci. Ta přikývla a trochu váhavě se usmála.

Tento muž ji bůhvíproč přiváděl do rozpaků.

„Promiňte, slečno Lloydová.“ Zdálo se, že se na ni už nepodívá. Místo toho si přendal rukavice do druhé ruky, jako by mu stačil jediný pohled, aby si o ní utvořil úplný názor. A z jeho výrazu vyplývalo, že mínění Josefa Smithe o Konstanci Lloydové není zrovna nejlepší.

„Chtěl bych, abychom vyjeli co nejdříve. Mám říci vozkovi, aby odnesl vaše zavazadla?“ A už couval ke dveřím.

„Já... no... dobře. Jistě.“ Oči Konstace se setkaly s pohledem Harriet Whitestoneové, kterou zřejmě také překvapilo strohé chování pana Smithe. „Mám jen jeden kufr. A skládací psací stůl.“

„Jen jeden kufr? A psací stůl?“ Jeho hlas prozradil, že tomu příliš nevěří. Po chvíli dodal. „Aha.“ Konstace nabyla dojmu, že Josef Smith nesouhlasí nejen s Konstancí Lloydovou, ale i se skutečností, že cestuje jen s jedním zavazadlem, a co horšího, vlastní skládací psací stůl.

Aniž opustila své úvahy, ztuhla, sepjala ruce a doufala, že si zachová klidný hlas. „Skoro deset let jsem pracovala jako guvernantka, pane Smithi. Na to jsem nepotřebovala rozsáhlou garderóbu. Jestli máte námitky proti tomu, že cestuji jen s jedním zavazadlem, je mi to opravdu líto, ale v této chvíli s tím opravdu nemůžu nic dělat. A co se týká skládacího psacího stolu, opravdu necítím potřebu, abych vám vysvětlovala, proč ho s sebou беру. Nemám k tomu důvod.“

Muž se zarazil a dlouho a pomalu si ji prohlížel od hlavy, kde jí najednou začala pulsovat na spáncích krev, přes snítku vavřínu připíchnutou u krku, až k botám, o nichž si dívka sebekriticky uvědomovala, že nejsou právě nejkvalitnější. Filipova matka se jí totiž zapomněla zeptat na číslo bot.

Proč proboha nadržela jazyk za zuby? Až Filip uslyší, jak se zachovala, nesmí se divit, jestli zruší zasnoubení a odmítne ji...

Zazněl hlasitý smích. Pan Josef Smith se v salónu Whitestoneových chechtal z plna hrdla. Harrietin obličej přešel z nápadné bledosti do ruměnce a pak se i ona začala smát. Teprve za chvíli byl pan Smith schopen promluvit.

„Odpusťte mi, slečno Lloydová. Filip mě pořád plísni kvůli mým poněkud neotesaným způsobům, ale nikdy s tak účinnou otevřeností. Určitě jste úžasná vychovatelka, slečno Lloydová.“

„Ach, pane Smithi, to opravdu je!“ Harriet udělala krok vpřed. „Opravdu nevím, co si bez ní počnu.“

Konstance zamrkala, udivena změnou chování pana Smithe, který vtrhl do pokoje jako bouřkový mrak a teď se najednou usmíval jako ten nejmilejší a nejpříjemnější muž, jaký kdy chodil po zemi.

„Víte, já...“ vykoktala.

„Počkám na vás venku, slečno Lloydová. Určitě byste se ráda v klidu rozloučila s paní Whitestoneovou.“

Uklonil se oběma ženám a rychle odešel.

„Děkuji vám, pane Smithi,“ řekla Konstace zavírajícím se dveřím.

„Prosím, slečno Lloydová,“ zaslechla slábnoucí odpověď z halý. Pak jeho hlas přehlušilo šoupání, jak táhli lodní kufr ke kočáru. I kdyby ještě něco dodal, nedolehlo by to k ní.

„No ne, Konstace,“ pravila Harriet a objala svou bývalou zaměstnankyni. „Vaše cesta do domu Hastingsových bude asi docela zajímavá.“

Konstance k sobě Harriet trochu přitiskla. „Bude se mi po vás strašně stýskat, po všech. Nevím, zda vám vůbec někdy budu moci dost poděkovat.“

Byla jste ke mně tak laskavá, tak úžasně předobrá, a já opravdu nevím, co by se mnou bývalo stalo, kdybyste mě nevzala k sobě.“

„Pst, už dost,“ konejšila ji Harriet a uvědomovala si, že sama má slzy na krajíčku. „Byla jste pro nás opravdu zcela nepostradatelná, moje drahá Konstance. A všechno dobře dopadlo, starší dcera je šťastně provdaná a syn ženat, Melody je už také dospělá a vy jste je výborně vychovala a dala jim dobré vzdělání. Teď je čas, aby zase někdo pečoval o vás. A jak dobře o vás bude postaráno! Bože, vždyť si berete vévodova syna! Brzy budete zvána na večeři k princovi z Walesu a možná i k samotné anglické královně! Ach, Konstance, jsem na vás pyšná jako na vlastní dceru!“

Konstace polkla a přikývla, hlas ji zrazoval. Tak dlouho neprojevila vlastní city a nedávala průchod hysterii, která se stala módní záležitostí mezi pěstěnými ženami. Bála se, že kdyby si dovolila vyjádřit své pocity a poddala se emocím, které v ní vždycky vypukly tak prudce, až ji zastrašily svou divokostí a intenzitou, už by je nikdy nespoutala. Bála se, že kdyby jednou nad sebou ztratila kontrolu, už by se nikdy neukáznila.

„Dovolte, abych vám pomohla se sponou do klobouku.“ Harriet provlékla sponu hustými vlasy a usmála se. Vybavila si, jak si její dcery dlouhé hodiny hrály s nádhernými vlasy, které slečně Lloydové sahaly až do pasu. Vytvářely z tmavé hedvábné hřívy fantastické účesy, které si slečna Lloydová opatrně rozčesávala, když děti usnuly.

„Napíšu vám hned, jak dorazím,“ slíbila tiše Konstace a vzala do ruky malou kabelku.

„Já už se postarám, abyste ten slib dodržela.“ Harriet pak už beze slova doprovodila Konstanci k hlavnímu vchodu a pak ven.

„Povězte Melody, aby hned nevražila tvář, když ji něco rozladí,“ zašeptala chraplavě Konstace. „A také jí řekněte, že rozumím, proč tu dnes nemohla být. Chápu to.“

„Já vím,“ odpověděla Harriet. „Jste jedna z mála osob, která rozumí, jak je chudák Melody sentimentální a že těžko snáší loučení.“

„Až se usadím, musíte mě navštívit. Kéž byste mohla být na mojí svatbě, ale to bohužel nemohu nijak ovlivnit...“

„Ale to je samozřejmé! Ani ve snu by mě nenapadlo, že bych se vtírala, vždyť jsem jen pouhá vdova a... Ach, pane Smithi.“

Josef Smith stál najednou před nimi.

„Dobře se o slečnu Lloydovou postarám, madam.“ Uklonil se a Harriet přikývla.

„Věřím vám. Neprotahujme loučení. Určitě se zas brzy setkáme, Konstace. Vůbec o tom nepochybuji.“

Konstace přikývla a uvědomila si, že už nemá důvod, aby tu ještě prodlévala, a že nadešel čas odjezdu. Pohlédla za Harriet, kde stála Betty a zahradník Ben, a s nimi bývalý komorník starý Conner.

„Sbohem,“ zamumlala a než se dokázala usmát, Betty se rozvzlykala a utekla dovnitř. „Svatá dobroto, člověk by si myslel, že jedu na popraviště.“

Harriet se zachichotala a naposled Konstanci objala. „Bůh vás provázej, má drahá.“

Josef ještě chvíli čekal a pak pomohl Konstanci do kočáru se střechou. Když se rozjeli po šterkové cestě směrem k převozu, který je měl dopravit na pevninu, vyklonila se Konstace z okna a snažila se vrýt do paměti každou podrobnost: vrata s rezavějícími veřejemi, zahradu, v níž děti vyučovala botanice, a okno jejího pokoje, nyní přivřené okenicí.

Když vjel kočár do zatáčky, vypadla zadumaná Konstace ze sedadla na pana Smitha.

„Promiňte,“ zamumlala, upravila si klobouk a odtáhla se na opačnou stranu koženého sedadla, co nejdál od tepla, které vyzařoval pan Smith.

Neříkal nic.

Konstance se zhluboka nadechla, zavřela oči a uvědomila si, že ji čeká dlouhá, převelice dlouhá cesta.

Cesty byly suché, moře klidné, a tak přistáli v Southamptonu dřív, než předpokládali.

„Přála byste si nějaké občerstvení?“

Jeho hlas ji polekal. Cestovali několik hodin, aniž pronesli slůvko. Kdyby Konstance svého průvodce neslyšela mluvit v domě paní Whitestoneové, zapochybovala by, zda mateřským jazykem pana Smithe je angličtina. Třeba je Rus nebo Ital a používá skoro komicky obyčejné jméno Josef Smith jen proto, aby vypadal víc jako Brit.

Něco podobného si pamatovala ještě z dětských let v Richmondu. Těsně přes válkou se tam přistěhovala německá rodina. Všechny děti se narodily ve Spojených Státech a mluvily zcela bez cizího přízvuku. Rodiče byli známi pod jmény John a Mary Jonesovi a své příjmení vyslovovali tak, jak se psalo. Často se pak stávalo, že na ně někdo několikrát volal jménem, než zareagovali. Když začala válka, odstěhovali se na Sever a Konstanci několikrát napadlo, co se asi stalo se zmateně vyhlížejícími rodiči a jejich třemi dětmi.

„Slečno Lloydová?“

Vyskočila. Její průvodce se tvářil trochu rozzlobeně. „Ptal jsem se, zda byste byla nakloněna tomu, abychom se občerstvili.“

„Ach. Děkuji vám, pane Smithi. To by bylo opravdu pěkné.“

Ráno se v domě Whitestoneových odehrávala debata o tom, zda má kuchař zabalit Konstanci nějaké sendviče, které by snědla cestou, a jestli je má připravit i pro pana Smithe. Nakonec se Harriet a kuchař shodli, že ještě neslyšeli o tom, aby si šlechtic na cestách rozbaloval sendviče. A protože na Konstanci rovněž čekal šlechtický titul, nemělo smyslu, aby ukusovala obložené chleby a drobila si na nové šaty. Věc s konečnou platností rozhodlo naprosté dilema, jak vyřešit nápoj na cestu. Harriet trvala na tom, že ať by použili na čaj či mošt jakoukoli nádobu, stejně by to vypadalo, jako že Konstance upije cestou brandy nebo víno.

Jak tak dívka hleděla na svého průvodce, napadlo ji, že brandy nebo víno či dokonce whisky by vůbec nebyl tak špatný nápad.

Neusmál se na ni. Josef Smith, kromě krátkého okamžiku, kdy se v salónu rozesmál s Harriet Whitestoneovou, vůbec nepůsobil jako člověk. Zdálo se, že je ponořen do svých myšlenek a přemítá o něčem, co vůbec nemá nic společného s krajinou ubíhající za oknem vozu.

Kočár zabrzdil před hospodou. Zřejmě nepatřil vévodovi a pro tuto příležitost ho najali. Konstance si na Anglii zamilovala, že na každém kroku u cesty stály útulné zájezdní hostince a krčmy. V Americe neměli cestovatelé tolik míst, kde by mohli zastavit a odpočinout si. Ovšem, její Amerika patřila k jižním státům Konfederace a za války nezbýval čas na to, aby se stavěly útulné hospůdky. Předpokládala ale, že i celá Severní Amerika je prostě příliš velká a nová na to, aby se vůbec někdy mohla pochlubit hostinci jako Anglie.

Už se o hospodách a krčmách chystala zmínit panu Smithovi a otevřela ústa, aby promluvila.

Zrovna na ni hleděl. V okamžiku, když se k němu obrátila, uhnul pohledem a zadíval se z okna.

Zdálo se jí, že poznámka o tom, jak se jí líbí anglické hospody, by vyzněla hloupě, a že nestojí za to, aby ho vytrhla z toho, co ho zaujalo. A pak už vystoupil z kočáru a otevřel jí dveře a přistavil schůdky, aby po nich mohla sestoupit.

Soustředila všechno úsilí, aby při vystupování nespadla do bláta a hnoje a přitom se na něho ani nepodívala. Pan Smith ji opatrně uchopil za ruku a vedl ji, s druhou dlaní na jejím lokti.

„Děkuji vám pane,“ zamumlala a odvrátila pohled, když došlápla. Na krátký okamžik se jejich oči setkaly ve stejné výšce a pak byla opět skoro o patnáct centimetrů nižší než on.

Barva jeho očí se dala popsat jako zvláštní odstín hnědi, skoro jako měď.

Opět beze slova ji odvedl do hostince U zlatého orla. Vypadalo to tam útulně a Konstanci potěšilo, že se může trochu projít. Ačkoli necestovali dlouho, všechny kosti v těle měla vydrncané a roztřesené, a nohy i paže, které zůstaly dlouho v jedné poloze, jí zdřevěněly.

Vděčně si znovu připomněla, že móda lněných, žíněmi vycpaných mučivých krinolín ustoupila snesitelnějším honzíkům. Ženy nyní při sezení pociťovaly místo opravdové bolesti jen mírné nepohodlí. A třebaže cestovní šaty byly přikrášleny víc, než byla Konstance zvyklá - zapínání od krku do pasu lemovaly šňůry - nepřekročilo zdobení rozumnou míru. Límeček i manžety byly vyrobeny z opravdového sametu stejné tmavě kaštanové barvy jako šaty.

Jako guvernanka si Konstance módy příliš nevšímala. Malá výbava od nastávající tchýně jí ale ozřejmila, že oblečení se pro ni velmi brzy stane podstatnou záležitostí. Konstance si povzdechla a pohlédla na nové kozinkové rukavice, další dar od vévodkyně. Melody jí vysvětlila, že většina dam proděraví denně nejméně jedny rukavice, protože musejí padnout tak těsně, že přes ně mají být zřetelně vidět okraje nehtů.

Konstanci, pro niž po většinu života nejpodstatnější věcí bylo vůbec přežít, záležitosti okolo rukavic příliš netrápily.

Vnitřek poněkud temného hostince byl osvětlen mosaznými lampami a skrovným počtem svíček. Podle jejich trochu živočišného pachu Konstance usoudila, že byly vyrobeny z loje.

Hostinský, kromě ohromného nosu, na sobě neměl ani ždíbec zbytečného masa. Radostně uvedl hosty do malého salónku vedle hostinské místnosti, kde je ke stolu místo tvrdých dřevěných lavic vítaly židle. Chyběly však dveře, které by místnost doopravdy oddělily od zbytku hostince. Když vstoupili, hosté poněkud drsnějšího zrna nedali najevo, že by si jich všimli. Mohutná žena s pípou v ruce za nálevním pultem k nim sotva zvedla oči.

Pan Smith přidržel Konstanci židli, měla z toho podivný pocit. Ruka mu chvilku zůstala na jejích zádech, jako by se rozmýšlel, co má ještě udělat.

Hned za jejich stolem stála tabule s menu. Pan Smith se najednou rozzářil.

„Mají čerstvé ústřice!“ Zatvářil se naprosto potěšené.

„Opravdu?“ Konstance se trochu zdráhala, zda se má zmínit o tom, na co si zrovna vzpomněla. Její poctivost jí ale velela nic nezamlčet. „Pane Smithi, musím vám bohužel něco povědět.“

Chvilku na ni otevřeně hleděl. „Prosím slečno Lloydová. Řekněte mi to, ať je to cokoli.“

„Dobře.“ Vzhledla, aby se ujistila, že hostinský nestojí na doslech. „Radila bych vám, abyste si čerstvé ústřice neobjednával.“

„Proč ne, proboha? Protože je to obyčejné jídlo, které najdete i v nejchudších domech? Protože to není dost elegantní jídlo? Protože...“

„Protože v poslední době vypukla nějaká nemoc a většina lidí se domnívá, že nějak souvisí s čerstvými ústřicemi.“ Kolem přešel hostinský a Konstance ztlumila hlas, než odkráčel do další místnosti.

Z tváře pana Smithe zmizel vztek. Povzdechl si. „Slečno Lloydová, oceňuji, že o mě máte takovou starost, ale mám silnou konstituci. V mládí jsem jedl hlavně ústřice, kdykoli jsem měl to štěstí, že jsem se k nim dostal. A teď na ně mám chuť. Prosím, neberte mi tuto jedinou radost, kterou dnes mohu mít.“

Už chtěla promluvit, ale zarazila se a pohlédla mu do tváře. V přesně stejný okamžik si oba uvědomili dosah toho, co pronesl.

„Ach.“ Odvrátila pohled, aby se nemusela dívat na muže, který za celý den najde potěšení jen v nakažených ústřicích.

„Nemyslel jsem to tak, jak to vyznělo, slečno Lloydová. Naprosto ne.“

Ještě pořád na něho nedokázala pohlédnout. Místo toho předstírala velký zájem o tabuli s menu.

„Prosím, podívejte se na mě, slečno Lloydová.“ Pomalu se k němu znovu obrátila.

„Doufám, že k sobě budeme upřímní,“ začal. „Jsem tu s vámi proto, že Filip je můj přítel. Pravdu povědím, mám tu nedaleko něco na práci, ale abych to shrnul, jsem tu, abych vás doprovodil bezpečně do vašeho nového domova. Takže vidíte, že to nepovažuji ani za nesnáz, ani za nepříjemnou povinnost. Mám prostě jen tvrdošíjnou povahu. S vámi to nemá nic společného, slečno Lloydová, a moje špatné způsoby se ani nijak nedotknou Filipa. Jsem úplný trouba, společensky nevhodný doprovod. A omlouvám se za své chování, protože vím, že se budu musit ospravedlňovat ještě mnohokrát.“

Konstance okamžik neříkala nic. Setkali se pohledem a přes stůl přeběhlo zvláštní porozumění. Než se zasmála, objevil se jí hned vedle dolního rtu malý dolíček, ale jen na pravé straně.

Pozoroval dolíček, a teprve pak si uvědomil, že se dívka směje.

„Děkuji vám, pane Smithi, za vaši upřímnost. Dovolíte, abych vám něco řekla?“

„Jen si poslužte.“

„Na vašem místě bych se vyhnula ústřicím jako čert kříži.“

Opětoval úsměv. „Děkuji, slečno Lloydová. Už víte, co si budete přát?“ Pokynul hostinskému, aby přišel k jejich stolu.

„Ano. Dala bych si dušené kuře, prosím.“

Když se hostinský zastavil u jejich stolu, zopakoval Smith její objednávku a pak hlasitě požádal o co největší porci čerstvých ústřic.

„Jak byste si je přál uvařit, pane?“

„Nechci vařené,“ oznámil, „ale syrové.“

Konstance sebou trhla, a Josefa Smithe její reakce tolik pobavila, že si nevšiml, že hostinský sebou škubl také.

„A k pití, pane?“

„Myslím, že dáma si dá trochu sherry a já bych rád půllitr piva.“

„Výborně,“ hostinský na okamžik zaváhal, jako by měl něco na srdci. Zpoza nálevního pultu zavolala velká žena v zelené zástěře.

„Horáci! Pohni sebou!“

Hostinský přikývl a obrátil se k Josefovi. „Moje žena,“ sykl, jako by tím všechno vysvětlil. A zmizel.

„Povězte mi, slečno Lloydová, z které části Ameriky pocházíte?“

Konstanci to vyvedlo z rovnováhy. Kdy se naposled někdo vyptával na její minulost?

„Ach. Dobře, pane, jsem z Virginie, hned z okolí Richmondu.“

„To je krásný kraj.“

„Byl jste tam?“

„Ovšem, že ano. Před několika lety jsem uvažoval, že bych začal dovážet tabák, a strávil jsem ve Virginii několik měsíců a většinu času z toho v Richmondu.“

„Po válce?“

„Naší nebo té vaší?“

„Naší. Byl jste tam po válce?“

„Ano, vlastně jsem tam byl předloni.“

„Opravdu?“ vzrušeně se naklonila dopředu. „A jak to tam vypadá? Opravili to tam? Víte, než jsem odtamtud odjela, leželo všechno v troskách! Nad vládní budovou vlála vlajka s hvězdami a pruhy a vypadalo to tak podivně, když si člověk zvykl vídat tam tolik let vlajku Konfederace. Ach, nepotkal jste ve městě...“ najednou se zastavila a zamrkala, jako by se probudila ze snu. Chvilku, s ústy pootevřenými, si svého společníka jen prohlížela a pak si přejela rukou po čele a klesla na opěradla židle.

Josef s pobavením pozoroval, jak při vyprávění ožila, a čekal, až bude pokračovat. Ale ona už nepromluvila. Zůstala zticha a s podivným úsměvem na tváři si prohlížela ruce.

Něco se mu zadřelo v krku, cosi, co už dlouho necítil, ale dosud měl vryto v paměti. Jen pozoroval, jak jí něžné světlo svíček ozařuje jemný, skoro průsvitný obličej s mírným výrazem.

„Pokračujte, slečno Lloydová,“ naléhal hlasem tak tichým, že jeho slova slyšela jen ona.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Na tom opravdu nezáleží. Byla jsem tam úplně jiný člověk. Chtěla jsem se vás zeptat na některé lidi, které jsem tam znala, ale ti už se mnou teď nebudou mít nic společného. Jsem jen guvernanka.“

„To není pravda. Máte před svatbou se šlechticem, slečno Lloydová. Určitě se k vám vaši známí budou mohutně hlásit.“

Spíš to vůbec nezareagovala, než by ji to potěšilo. Josef se na ni podíval zblízka, zřejmě ji přepadl náhlý smutek. Pomyslel si, že je to podivná odezva. Brzy se společensky povznese skoro nad všechny lidi v Anglii, ale zdá se, že ji budoucí postavení netěší. Vypadala rozrušeně a málem se jí zeptal, proč je tak zamlklá.

„Tak, pane Smithi,“ zeptala se, než stačil promluvit, „povězte mi, jakou továrnu vlastníte?“

„Myslíte moji továrnu? Ach, vyrábím textilní barviva. To je opravdu nová věda, vytváření nových umělých barviv. Rostlinné barvy jsou skoro vzácné, velmi podražily a těžko se získávají.“

„To je zajímavé. To musíte znát hodně věcí z chemie a přírodních věd?“

„To ano, slečno Lloydová. Pracuji také na jiných úkolech. Doufáme, že rozšíříme naši činnost a využijeme nový postup úpravy nápojů, aby byly zdravotně nezávadné. Objevili ho Francouzi.“

„Opravdu?“

Konstanci fascinovala proměna, jaká se s ním stala, když s ní začal hovořit o své práci. Ožil, mluvil vzrušeně, slova ze sebe klopil takovou rychlostí, že byla stěží zachytitelná.

„Ano. Víte, vždycky jsem se divil, proč tolik lidí onemocní, když pijí vodu, která vypadá naprosto v pořádku, nebo...“

„Když jedí syrové ústřice?“ neodpustila, ale jen se usmál, blýskl bílými zuby a pokračoval.

„Přesně tak! Takže já hledám takové možnosti a kromě toho vyvíjím stálá barviva.“

„A co si myslíte, že objevíte?“

„No, nemoci se přenášejí různým způsobem. Když zabijeme nemoc ve vodě, tak že se už dál nerozšíří, můžeme provést to samé s mlékem a jinými tekutinami. Většina lidí ocení, když budou mít jistotu, že jejich potrava je zdravotně nezávadná.“

Překvapilo ji to. Nevydělával jenom peníze, nýbrž se zabýval i výzkumem a pokoušel se vyřešit problém, který vedl za války ke smrti tisíců lidí.

„A co když se tekutiny povaří?“

„Ach, to je jen krátkodobé řešení a u mléka to nejde. Kromě toho, vařící voda spotřebuje palivo a většina lidí žije v chudobě, hlavně obyvatelé měst třeba vůbec nemají přístup k uhlí a dřevu a ani místo, kde by je zapálili. Pokud mají to štěstí a vlastní kamna nebo krb, schovávají si vzácné topivo, aby se zahřáli. Je obtížné těm lidem pomoci a vysvětlit jim životní důležitost jednoduchých hygienických opatření. Není to zrovna v módě, ale pokud budeme těmto lidem přímo v jejich domech ukazovat, s čím si nyní poradí věda, můžeme zachránit život stovkám tisíců lidí, hlavně dětem.“

„A pak potřebujeme najít způsob, jak bezpečně dopravovat mléko obyvatelstvu žijícímu daleko od venkova. Musíme se postarat o děti ve městech, nesmíme je dál ignorovat, obracet se k nim zády a myslet si, že se

tak vyhneme nepříjemnostem. Všechny ty řeči o kratším pracovním dni pro ženy a děti jsou pěkné a dobré, a já je srdečně vítám a podporuji. Ale pokud jsou ženy a děti nemocné tak, že sotva chodí, jaký rozdíl je v tom, když pracují osm hodin místo osmi set? Jejich život bude stejně jen utrpení, a navíc krátké.“

Konstance potřebovala změnit téma rozhovoru, aby ji Josefovo nadšení příliš nedojalo. Ještě nikdy neslyšela někoho mluvit s takovou vášní. V jeho výrazu, ve způsobu, jakým se pohyboval a mluvil, nalézala něco zvláštního.

„Jak jste se vlastně s Filipem seznámili?“

Zamrkal, pak se zhluboka nadechl a ovládl svůj hlas, takže jeho zpěvná výslovnost skoro zmizela.

„Na střední škole a pak jsme byli spolu na Oxfordu.“ Její náhlá změna nálady ho trochu rozrušila.

„A odkud pocházíte?“

„Jsem z Walesu. Neznámý dobrodinec mě vydržoval na škole, a tak jsem se stal žákem vydržovaným z milosrdenství, kterým všichni opovrhovali. Filip se ke mně zachoval tak laskavě, že mě pozval k sobě domů na prázdniny, když mi bylo asi devět let.“

„Opravdu?“ Zdálo se, že ji to potěšilo a Josef byl rád, že nedopověděl, že pozvání přišlo přímo od vévody. Ten se totiž domníval, že jeho poněkud zpovykání synové by se mohli přiučit skromnosti od ubohého sirotka. Taková lekce se odbyla bezpečněji doma, než kdyby otec Filipa poslal do zapadlých londýnských uliček. Ředitel školy tehdy osobně ubezpečil vévodu, že se členové jeho rodiny nemusejí obávat, že by jim mladý Smith ve spánku prořízl hrdlo.

Nedávno vévoda o tom doporučení vyprávěl Josefovi nad lahví dobrého červeného. A ačkoli se tomu Josef zasmál, bodl ho znovu osten ponížení, když ta slova poslouchal.

„Jsou vaši rodiče ještě ve Walesu?“

„Ano, ale jsou už víc než pětadvacet let po smrti.“

„To je mi líto.“

Neodpověděl na to. „Vaši rodiče rovněž zesnuli, vidíte?“

„Ano.“

„Tak vidíte, náhoda a osud tomu chtěly, že jsme se setkali, oba sirotci.“ Hostinský před ně postavil nápoje a Josef pozvedl sklenici. „Připijeme si na nás dva?“

„To je roztomilý nápad, pane Smithi. Etiketa ale velí, že sami sobě nepřipijíme. Ostatní nám mohou připít, ale sami sobě bychom neměli.“

„Dobře, pak tedy jednou budeme neposlušní a vzepřeme se etiketě, co myslíte?“ Dotkl se tlustým pŕllitrem její štíhlé sklenky s sherry. Usmála se na něho.

„Tak tedy na nás,“ přikývla. „Na dva sirotky.“

Oba se napili, on dlouhým douškem, ona jen v sherry smočila rty. Vtom se u nich objevil hostinský a s velkou pýchou postavil před Konstanci kuře.

„Doufám, že vám bude chutnat, madam,“ řekl. „Je to nejlepší jídlo na jih od Londýna. Slyšel jsem to od mnoha hostů.“

Poněkud váhavě přistrčil před Josefa velkou nádobu s ústřicemi. Zarazil se a než stačil promluvit, proťal vzduch hlas jeho manželky.

„Horáci!“ Byl to rozkaz a hrozba v jednom. Pleskl na stůl chleba a sýr, a než vycouval, znovu zamumlal, „Moje žena.“

„Jaké jsou ty ústřice, pane?“ zeptala se Konstance, když se do nich Josef zakousl.

„Naprosto vynikající.“ Usmál se a tvářil se tak spokojeně, že jen přikývla. „Chtěla byste ochutnat?“

„Ne, děkuji.“

„No, slečno Lloydová, děláte chybu.“

„Děkuji vám za vaši starost, pane Smithi, ale jsem úplně spokojená se svým jídlem.“

Pokynul, aby mu přinesli další pivo a ukázal na její stále plnou sklenku sherry. Zavrtěla hlavou.

Pomyslela si, že porce ústřic byla opravdu pořádná, a pak se pokusila už na to nemyslet.

„Pane Smithi,“ konejšila ho, když kočár přešel přes něco, co mohl být velký kmen stromu. „Mám v tašce lék, který spolehlivě pomáhá při poruchách trávení.“

Josef Smith, s podivně zeleným odstínem ve tváři, zavrtěl hlavou. „Je mi dobře, slečno Lloydová,“ zachraptěl. Toto prohlášení poněkud zpochybnila skutečnost, že se musel uprostřed věty zhluboka nadechnout.

Hlavou se ztěžka opíral o opěradlo sedadla a znepokojivě často polykal.

„Prosím, dovolte, abych vám uvolnila kravatu a límec.“ Neřekl nic, ale zvedl ruku. Konstance nevěděla, zda to gesto znamená souhlas nebo odmítnutí. Rozhodla se pro to první a začala mu u krku rozvazovat hedvábnou kravatu.

Nepodíval se na ni a ona z guvernantské praxe dobře věděla, že mu velmi brzy bude doopravdy zle.

Když se zabývala kravatou, pozorovala jeho obličej, který, ač zbarvený do zelena, vypadal neobyčejně hezky. Snadno rozvázala hedvábnou kravatu a odepnula naškrobený límec od jemné lněné košile.

Znovu se zhluboka nadechl a zavřel oči.

„Pane Smithi, radím vám, nezavírejte oči...“

Neměla příležitost, aby dokončila svou myšlenku. Najednou vyskočil na nohy a zabušil na střechu kočáru. „Stůj!“

Vozka ho zřejmě zaslechl, kočár prudce zastavil a Josef se vyřítit ven.

Vzdálil se na dobrých deset minut, koně hrabali kopyty do šterkové cesty a vozka k nim laskavě promlouval, aby je zklidnil. Konečně se Josef Smith vrátil do kočáru.

„Odpusťte mi,“ řekl tiše. Do tváře se mu trochu vrátila barva, ale stále ještě vypadal poněkud roztřeseně.

„Už je vám lépe, pane Smithi?“

Jeho trochu vynucený úsměv ji naprosto odzbrojil, protože ho nečekala. Svezl se na sedadlo vedle ní. „A z čeho soudíte, slečno Lloydová, že mi bylo špatně?“

Kousla se rtu, aby se hlasitě nerozesmála. „Domnívala jsem se, že to byl důvod, proč jste se vrhl z jedoucího vozu.“

„Nikam jsem se nevrhl, slečno Lloydová. Jen jsem záměrně vystoupil.“ Zaťukal na střechu a kočár se pohnul. .

„No, v tom případě, pane Smithi, je dobře, že jsme zrovna nejeli nad Cornwallskými útesy.“

Potlačovaně se zasmál. „To určitě.“ Několikrát se zavrtěl na koženém sedle, aby si udělal pohodlí. Ačkoli vnitřek kočáru byl zařízen s určitou dávkou elegance, jediné sedadlo stačilo jen na to, aby na něm zpříma seděli dva dospělí lidé.

Konstance sledovala mužovy marné snahy a znovu přemáhala smích. „Pane Smithi, smím vám něco navrhnout?“

Zarazil se. „Na mou čest, slečno Lloydová, to je podruhé během krátké doby, kdy se známe, co mi něco navrhujete. Ten váš první návrh, týkající se oběda, jsem nepřijal. Věřte mi, madam, byl bych naprostý pitomec, kdybych vážně nepřemýšlel o vašem druhém návrhu.“

„No, i za cenu, že to bude znít moc troufale,“ začala váhavě, podívala se, jak se její společník tváří, a spatřila výraz naprostého utrpení. „Vem to čert! Není

tu moc místa a vy si potřebujete udělat pohodlí. Nechtěl byste si položit hlavu ke mně do klína?“

Čekala, že se s ní bude dohadovat a vyjmenuje jí spoustu důvodů, proč její návrh není vhodný, od mnoha vrstev spodniček po připomenutí její minulosti guvernantky. Ale on vůbec neprotestoval a stydlivě se usmál. „Děkuji vám.“ A položil jí hlavu do klína. Za okamžik zavřel oči a začal hluboce a pravidelně dýchat.

Jak je to zvláštní, napadlo ji, když ji na stehnech tlačila jeho hlava. Ještě žádný muž jí neodpočíval na klíně. Ještě nikdy. Cítla jeho docela příjemné teplo. A poprvé v životě měla pocit, že ochraňuje dospělého muže.

Spal a jí se v hlavě rojily myšlenky. Odhrnula mu vlasy z čela. To je divné, pomyslela si, jak takové husté vlasy mohou být tak měkké. Vpředu potřebovaly trochu zastříhnout. Když odpočívali v hostinci a on hovořil o své práci, pramen vlasů mu neustále padal do očí a on ho odhrnoval rukou nebo pohazoval hlavou, aby ho vrátil na místo.

To je neobvyklé, jak měkké mohou být mužské vlasy, napadlo ji.

Zanedlouho se i jí začala chvět víčka, ale i v polospánku mu stále jemnými dotyky hladila vlasy.

„Pane Smithi,“ opakovala mu šepem.

Josefovi se zrovna zdál překrásný sen. Podrobnosti si vybavoval mlhavě, ale zůstal mu celkový pocit tepla, bezpečí a lásky. Ze skutečného života si ani jeden z těchto dojmů nevybavoval, ale ve spánku mu zaplavily smysly tak, jak si dosud nedokázal představit.

Promlouval k němu tichý vstřícný ženský hlas.

„Pane Smithi,“ opakoval hlas naléhavěji. „Pane Smithi, probud'te se, prosím.“

Konečně otevřel oči. Vzpomněl si, že jel v kočáře, bylo mu špatně po ústřících - jen si to vybavil, zvedl se mu žaludek - a spal slečně Lloydové na klíně. Pomalu se posadil, stále ještě byl dezorientovaný a trochu pociťoval nevolnost.

„Proč stojíme?“

Slečna Lloydová mu pomohla se posadit a než stačil zopakovat otázku, znal jasnou odpověď. Hleděl přímo do ústí pistole.

KAPITOLA TŘETÍ

Josef se nejdřív ani nepohnul.

„Nejste zraněná, slečno Lloydová?“ zeptal se pevným hlasem a dotkl se rukou její dlaně.

Muž s pistolí otevřel dokořán dveře, až zavržaly na kožených závěsech. „Vystupte, oba dva. Pozor, ať vám vidím na ruce.“

Josef pomalu vyklouzl z kočáru a natáhl ruku, aby pomohl Konstanci. Z tváře mu zmizela barva. Když ji postavil na zem, jejich pohledy se setkaly. Skoro nepostřehnutelně na ni mrkl. Na oplátku se jí prohloubil dolíček, který se jí objevoval v tváři vždy, než se usmála.

„Hněte sebou trochu.“ Muž zamával pistolí.

Aniž by se nápadně otáčel, zaregistroval Josef dva muže. Koutkem oka zachytil další dva, kteří zrovna odpřáhali koně od kočáru a přivazovali je k vlastním zuboženým herkám.

Stáli dva proti čtyřem, to znamenalo zcela nepříznivý poměr. Ještě méně radostnou skutečností bylo, že polovinu té početně slabší skupiny tvořila bývalá chůva.

Vozka seděl zhrouceně na kozlíku a Josef jen doufal, že ho nějak vážně neporanili. Z otrhaného oděvu, špíny a způsobu, jakým chlapi rvali kufr Konstance, usoudil, že jsou schopni všeho.

Zapomněl na všechny stopy nevolnosti. Myslel jen najedno: jak ochrání Konstanci. Velmi klidně sáhl do kapsy pláště.

„To si moc neposloužíte, šéfe.“ Josef si všiml muže s pistolí, kterému v ústech zbýval jediný zub, a to ještě zažloutlý a naprasklý.

„Jestli vám ta pistole připadá známá, pane Smithi, bude to proto, že vám ji vytáhl z kapsy.“ Konstance to pronesla tiše, ale chlapa s pistolí její oznámení zřejmě velice pobavilo.

Josef třesl oči na pistoli, kterou s sebou nosil pro případ nebezpečí.

Temná rána z kočáru ho přiměla, aby vzhlédl. „K čertu s tím vším, Eustici! Dáma nemá žádné šperky, vůbec nic!“ Malý muž, který si vylezl na střešku kočáru, shodil kufr otráveně dolů. Všechna majetka Konstace - nové šaty a spodní prádlo - se jako smetí rozsypal do trávy, bláta a mezi zakroucené kořeny. Chlap roztrhl pečlivě zabalený svatební závoj a zřejmě ho uspokojilo, když mohl hrubýma rukama nadělat z jemné tkaniny chumáč cárů.

A pak si chlápek všiml psacího stolu. Vytrhl ho ze závěsů a vzduchem se rozlehl zvuk tříštěného dřeva. Nakopl desku a do blátivé kalužiny poslal posledních pár matčiných dopisních papírů. Roztříštil nádobky na inkoust a zbylá péra rozšlapal v kaluži spolu s papíry.

Konstace nehnula brvou.

Bezzubý pistolník se rozesmál. „Dobře. Už dost. Dejte mi peníze, všechno, co máte. Už mi cuká v prstech, abych si vyzkoušel tenhle pěkný kousek železa.“

Konstace mu podala svou odřenou taštičku. Roztrhl ji, přehrabával se lékárnickými lahvičkami a vysypával je na zem. Všechno, kromě korkových zátek, se tříštilo na střepy.

„Nemám peníze,“ prohlásila.

Muž neřekl nic a obrátil se k Josefovi. „Žádné blbiny. Vaši peněženku bude hledat dáma.“

Ozval se souhlasný kdákový chechtot jeho kompliců.

Konstace na to nereagovala.

„Řekl jsem, abyste mu vzala peníze. A hned.“

Zhluboka se nadechla a otočila se k Josefovi. Tvářil se korektně a vyrovnaně, skoro jako by nebyli obklíčeni bandou zlodějů, kteří měli sice málo zubů, ale zato mnoho zbraní. Jen tepna, divoce pulzující na Josefově spánku, svědčila o opaku.

Dívka se nesměle dotkla ramene svého průvodce, pak se však obrátila k pistolníkovi a zvedla bradu.

„Pane, tohle je zcela nevhodné. Nedotknu se toho muže, jsem zasnoubená s jiným.“

Josef se snažil zachovat netečný výraz. Co to ksakru dělá? Uvědomuje si vůbec, čeho jsou tito muži schopni? Podle pachu, který se linul z těch tří, co stáli nejbliž, nasávali nápoj mnohem silnější než čaj.

Muž s pistolí pozvedl rozčuchané obočí. „Pánové! Pojd'te sem! Čeká nás tu opravdové představení!“

Seskupili se do půlkruhu kolem vůdce a rozverně se chechtali.

Konstace vypadala rozhořčeně. „Prosím, dovolte, abych se vrátila do kočáru.“

„Jen ho prohledejte,“ zamával pistolí vůdce. „Chceme vidět, jak u něho najdete peníze. Doufám, že jsou pravé a že je má dobře schované.“

Dva chlapi se nedočkavě zasmáli.

„Ne,“ odpověděla Konstace klidně, jako by na návštěvě odmítala chlebiček.

„Slečno Lloydová, prosím, udělejte, co po vás ti muži chtějí, bez ohledu na to, jak se vám ten úkol zdá nevkusný,“ zamumlal Josef za zaťatými zuby.

Hodila po něm jedovatým pohledem. „Dobře tedy,“ zasyčela, aniž mu pohlédla zpřímá do očí. Z hloučku zlodějů se ozvalo chechtání a řehot, zřejmě se výborně bavili.

Váhavě ho znovu poplácala po rameni a pak nad loktem.

„Dámo, určitě nenosí pás s penězi na rameni. Koukněte se níž.“

Josef zahlédl, jak sklopila řasy. Na okamžik ho překvapila. Předtím se zdála silnější, méně ostýchavá. Tehdy jí také nikdo nemířil na záda pistolí.

Rukama mu přejela od podpaží k pasu, dotkla se vnitřní kapsy, v níž nosil peníze, ale pokračovala dál a peněženku nevytáhla.

Ale určitě ji musela nahmatat!

Pak mu osahala stehna a jeden z mužů natěšené hvízdal. Pokračovala dál a na okamžik se zastavila.

Ucítila pistoli. Nepohnula se a její postoj ani výraz neprozrazovaly myšlenky, které se jí honily hlavou.

Než se stačil rozhodnout, co udělá, vstala.

„Pane, asi omdlím,“ zašeptala. Její přízvuk, dříve jen nepatrně americký, zazněl najednou silně jižansky.

Muži nakročili dopředu. Josef se pohnul, aby ji zachytil, ale dívka najednou jistým pohybem vymrštila paže.

„Ani se nehněte, nikdo z vás,“ nařídila chladně. V dlaních svírala pistoli, kterou právě vytáhla Josefovi z nohavice.

Jak to dokázala?

„Odhoďte pistoli na zem,“ ukázala na vůdce, který na chvíli zaváhal a nevěděl, jak má zareagovat. Hlaveň jeho zbraně mířila do země, překvapením na ni zapomněl.

„Okamžitě ji odhoďte,“ opakovala. Hlas se jí nezachvěl.

Udělal, co mu nařídila.

„Vím určitě, že ještě někdo má zbraň. Prosím, položte ji na zem vedle pistole pana Smitha.“

Všichni stáli jako přimražení. Muži zůstali zticha, ale vzduch ztěžkl napětím.

„Pánové, nařizuji vám, abyste položili zbraně na zem.“ Místo aby slábla, nabrala její slova na síle. „Dělejte.“

Nikdo se však nepohnul.

Pozvedla pistoli a muži, jenž na ni před pár vteřinami mířil, bez mrknutí oka sestřelila z hlavy klobouk. Všichni, včetně Josefa, vyjekli.

Jak to provedla? Buď to byla nejšťastnější trefa, jakou kdy viděl, nebo byla guvernantka zkušenou střelkyní. Údivem otevřel ústa a zvedl ruce spolu s bandity.

Konstance k němu vyslala postranní pohled. „Ach, proboha, pane Smithi, vy ne.“

Vozka také poslušně zvedl ruce a s výrazem naprostého zděšení hleděl upřeně na Konstanci.

Konstance kývla pistolí na vozku. „Vy také můžete dát ruce dolů.“

Vozka si vyměnil zmatený pohled s vůdcem bandy, a pak teprve připažil.

„Nebojte se, Jamesi, nic se vám nestane,“ uklidňoval Josef zmateného vozku, v jehož obličeji se zračilo naprosté ohromení.

Promluvil muž s červeným šátkem na krku.

„Tady je, paní. Vemte si ji.“ K jeho pistoli se na zemi připojila další a ještě jedna.

„Ještě něco?“ hovořila klidně, ale s naprostou převahou.

Na hromádku přibýly klacky, řetězy a předměty, které neznala.

„Pane Smithi, je v té sbírce něco, co se vám zamlouvá?“

Vytržený z otupělého zmatku, popadl Smith z hromádky svou druhou pistoli, pak ještě zvedl tři další a zastrčil je do kapes a za pás.

Mysl mu pracovala na plné obrátky, snažil se vymyslet, co dál.

Možná, kdyby mu bylo lépe, kdyby byl nesnědl ty zatracené ústřice, myslelo by mu to jasněji. Bez varování mu sevřela útroby další vlna nevolnosti.

Nemůže prozradit svoji slabost. Zloději, ač odzbrojeni, by je okamžitě přemohli. Polkl a soustředil se, aby se mu nerozklepala ruka. Bude to jeho jediný úkol, než vymyslí něco jiného nebo než projede kolem jiný kočár, z něhož by jim někdo mohl přijít na pomoc. Tohle je přece jen často používaná cesta. Neměli by čekat dlouho, než...

„Promiňte,“ zamumlal a sehnul se pod nejbližší strom.

Čtyři páry očí, podlitých krví, se soustředily na Konstanci.

Josef se zhluboka nadechl, když přestal zvracet.

Snad se Konstanci podaří držet ty čtyři v šachu. Protože nezaslechl nic, co by nasvědčovalo, že tomu tak není, měl za to, že je všechno v pořádku. Ostatně, hned za stromem viděl její kaštanové šaty.

A pak zaslechl nějaký zvuk.

Velmi pomalu ustoupil za hustý keř. Nalevo od něho stáli dva muži, ještě větší a odpudivější než ti čtyři, které zadržovala Konstancie. Jen zázrakem ho přes listí nespatřili.

„Co ksakru budeme dělat?“ zeptal se větší z nich.

Druhý muž zvedl ruku, aby umlčel svého společníka.

„Nevím, ale zrovna jsem si na něco vzpomněl.“

„Na co?“ zeptal se první.

„Že je to pěkně dlouho, co jsem měl naposled dámu.“

Druhý se krátce zasmál, zaznělo to jako štěkot. Konstancie skoro otočila hlavu, a muži se přikrčili.

„Ty ji chytneš za nohy a já jí seberu pistoli.“ Tak se ponořili do sprádání plánu, že nezaslechli, jak se k nim Josef připlížil.

Ale vozka zahlédl oba muže i Josefa za jejich zády. Než stačil vydat jakýkoliv zvuk, popadl Josef oběma rukama chlapy za vlasy a praštil jim hlavami o sebe. Ozval se nepříjemný praskavý zvuk a menší chlap se zhroutil na zem.

Větší po ráně zavrával, a pak se vrhl na Josefa. Ten se jen skrčil, vrazil předloktím mužovi do krku a přimáčkl ho k tlustému kmeni stromu.

Kam utekl?

Konstancie se narovnala a doufala, že se jí neroztřeše ruka.

Vtom vydal vozka podivný zvuk a dívka se trochu zachvěla.

Vůdce čtveřice si všiml jejího zaváhání, na tváři se mu rozlil úsměv a udělal krok vpřed.

Konstanci se už podruhé vybavilo, jak ji obklíčili severanští vojáci, odloučení od své jednotky, a pokusili se ji chytit.

Před deseti lety, na prašné cestě ve Virginii, vyhrála. Zvítězí i teď.

„Pane Smithi,“ zavolala a v hlavě jí hučelo, jak se snažila na něco přijít. Všechno ostatní bylo vedlejší. A pak dostala nápad, který hned vyslovila. „Hned se sem, prosím, vraťte.“

Zajatci si vyměnili tázavý pohled.

„Ach, bože,“ vydala ze sebe přehnaně hraný povzdech. Tohle by mělo zabrat. Ostatně, neměla na vybranou. Ztišila hlas. „Už zas utekl.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se opatrně vůdce.

„To dělá vždycky, než někoho zabije.“

Chvilku trvalo, než pochopili její slova.

„Zabije?“ Nebyla si jista, kdo z nich se chraplavě zeptal.

Zavrtěla hlavou a každému se podívala do tváře. „Je mi to tolik líto,“ zašeptala účastně.

„Co tím myslíte, že někoho zabije?“

„Nemá to v hlavě v pořádku,“ svěřila se jim. „Jednou za čas uteče. Jeho doktor ve Švýcarsku tomu říká epizody, ale co se stal svědkem toho masakru, no... Ted' je chudák sám pacientem v sanatoriu, kde dřív takové lidi léčil. Vůbec se s tím nedá nic dělat, naprosto nic. Říká se, že to pan Smith má od té doby, co ho v Bengálsku pokousal vzteklý tygr. Vždycky to probíhá stejně. Nejdřív znovu propukne nemoc. Udělá se mu špatně od žaludku, a pak se mu to pomotá v hlavě, jestli rozumíte, co tím chci říci.“

Hrobové ticho bylo přerušováno pouze dávivými zvuky za nejbližšími stromy. „Paní, tomu nevěříme.“ Vůdce banditů udělal krok vpřed. Ostatní muži začali jevit známky neklidu, a bylo jisté, že brzy nějak zareagují. „Když je tak nebezpečný, proč jste tu s ním vy?“

Konstance mu vrátila úder. „Jsem jeho ošetřovatelka. Možná bych ho nějak zvládla, ale vy jste, pane, zničil jeho léky. Vzpomeňte si na lahvičky, které jsem měla v kabelce. Rozbil jste je.“

Vůdce vrhl úzkostný pohled na obě strany. Jeho muži ho upřeně pozorovali. Pak kývl na vozku.

„Je opravdu blázen?“

Vozka, jenž vypadal stejně vystrašeně jako ostatní, se kousl do spodního rtu. „Nevím to jistě. Najali si mě jen na tuhle cestu. Ale zdálo se mi, že ho cestování trochu rozčiluje. Vypadal nervózně. A kus cesty s ním jel takový obr ve skotské sukni a s kožešinovou brašnou, asi skotský horal. Ten hromotluk vystoupil, než nastoupila ona. Když jsme čekali na tuto dámu, vypadal pěkně nakrknutě.“

„Ach, ten muž ve skotské sukni. Ano.“ Konstance netušila, o čem vozka vlastně mluví. „Víte, to je také jeho ošetřovatel. Mohutný, vysoký muž, že ano?“ Vozka jen přikývl. „Ten jediný ho dokáže zvládnout. Odjel, když jsem nastoupila já, víte, potřeboval si odpočinout. Já mohu pana Smithe udržet pomocí uklidňujících léků. Ale bez nich těžko.“

Vůdce polkl.

„A co teď udělá?“ Hlas mu přeskočil a zazněl skoro prosebně.

„Ty epizody probíhají úplně stejně,“ odpověděla Konstance velmi opravdově. „Za chvíli se odněkud vynoří a prohlásí, že mu není špatně. Nejnebezpečnější je, když nepřipouští, že by s ním mohlo být něco v nepořádku. A pak skoro určitě skočí.“

„Skočí?“

„Ano, jako tygr. To tygří kousnutí zřejmě provždy změnilo jeho tělesné vlastnosti. Vlastně se promění ve zvíře silné jako tucet mužů. Je na něho strašný pohled.“

Vozka, popelavý v obličeji, vydal opět podivný zvuk, a ukázal rukou někam za Konstanci.

Konstance - ačkoli si nebyla jista, co způsobilo vozkovu reakci - důrazně opakovala. „Ach, ten ubožák viděl pana Smithe, jak řádí. Je to opravdu příšerný pohled.“

Otrásla se, aby svým slovům dodala věrohodnosti. Zpoza kmene stromu se vynořil Josef a s nucenou sebejistotou kráčet k ní. Všichni zaznamenali, že má košili potřísněnou krví.

„Už je vám lépe?“ zeptala se ho Konstance, aniž spustila oči ze svých zajatců.

„Co tím myslíte?“ vyštěkl na ni Josef. Co to sakra vyvádí? Dává zlodějům najevo, že jim spíš pozvrací boty, než by je zastřelil. Proč jim rovnou nevyklopí všechno o těch zatracených ústřících? „Je mi dobře, slečno Lloydová, nemůže mi být lépe. Zrovna jsem se postaral o ty dva, na které jsem narazil za keři.“

Všimla si rudých skvrn na jeho košili a vděčně děkovala jeho prozíratelnosti, která mu pomohla zneškodnit další dva lumpy.

Ještě něco ji napadlo. Už není sama. Konečně jednou čelila nebezpečí s pomocí někoho jiného.

Zhluboka se nadechla a obrátila svou pozornost k zajatcům. Znovu zavrtěla trochu hlavou. „Dva další lidé, a ještě nemáte dost? No dobře, pane. Nevím, jestli to protentokrát dokážu uhlídat.“

„Prosím, nechte nás odejít!“

„Paní, my běžíme! Prosím, pro milosrdenství boží...“ Konstance se obrátila k Josefovi. „Už to víc nesnesu, pane. Nechte ty muže jít a nakrmte se mým masem!“ Namířila na něho pistolí.

„Co to sakra děláte?“ zařval.

Než stačila cokoli říci, vzali všichni čtyři zloději nohy na ramena a zmizeli v lese. Vozka, jen trochu váhavě, je vzápětí následoval. Jak klopýtal pryč, divoce se ohlížel.

„Slečno Lloydová, okamžitě mi vysvětlíte...“

„Prosím, pane Smithi. Ještě moment.“ Zvratila hlavu a vyrazila pokřik, při němž tuhla krev v žilách. Nikdy takový jek neslyšel, ani nemyslel, že by ho byla schopna lidská bytost. Chvilku čekala, pak se na něho zdvořile usmála a vydala zvuk, jaký bylo možné čekat spíš od lodní sirény, a který zazněl snad ještě příšerněji než prve.

Úplně mu vyrazila dech. Obrátil se směrem, kde před okamžikem stáli zloději, ale uslyšel jen vzdalující se vyděšený mužský křik.

„Radši se odsud ztratíme, pane Smithi.“ Spočinula pohledem na jeho košili a zarazila se. „Pane Smithi, nejste zraněn?“

Sledoval její pohled na košili. „Ach,“ poznamenal. Obrátil ruce klouby nahoru, objevila se sedřená kůže, následek boje se silnějším mužem v lese. „Ne. Opravdu ne.“

„Pane Smithi,“ opakovala tišším hlasem a s odvráceným pohledem. „Děkuji vám.“

Podivné ticho, které se mezi nimi rozprostřelo, neznamenal, že by umkli. Proudil mezi nimi nepřerušovaný bezeslovný rozhovor tak silný, že Konstance ustoupila o malý krok, aby uvolnila napětí této chvíle. Ale nepodařilo se jí to.

„Nemáte zač,“ řekl.

„No,“ narovнала se a už zase používala rázný a věcný tón.

Pomalů se usmál. Konstance přikročila k hromádce zbraní a chvilku je pohledem hodnotila. „To je zajímavé. Nevěděla jsem, že řetězy jsou mezi hrdlořezy stále oblíbené.“

„Slečno Lloydová...“

„Doufám, že jste nezaplatil vozkovi napřed. Nezaslouží si plat za celý den a zachoval se jako zbabělec.“

„Slečno Lloydová, prosím, povězte mi všechno.“

Od prsou ke krku sej í začal zrádně rozlévat horký ruměnec, jenž svědčil o pocitech, které se neodvažovala rozebírat.

„Slečno Lloydová, proč utekli?“

Sklopila oči k lemu sukně, smetla z šatů kousek bláta a pak teprve odpověděla.

Jak může jediný okamžik přinést současně naprostý pocit úlevy i rozjitřený zklamání? „Řekla jsem jim, že jste šílený vrah, pane. Doufám, že se nezlobíte. Všichni čtyři pánové jsou přesvědčeni, že jen o vlásek unikli smrti a že mě zrovna teď požíráte. Bohužel, vozka se zřejmě cítil lépe v jejich odporné společnosti než s námi.“

Nevěřící výraz v jeho tváři se proměnil v úsměv. Jeho tvář tak naprosto změnila výraz, že od něho nemohla odtrhnout oči. Ústa, která jí už předtím připadala přitažlivá, byla ještě působivější, když v nich zahlédla zuby.

Dech se jí zarazil, když si uvědomila, jak úžasně hezký muž před ní stojí. Většina lidí by ho nepovažovala za krásného, chyběla mu Filipova elegance a uhlazenost. Místo nich vyzařovala z pana Smithe nezkrotná síla, která z něho činila úžasnou bytost podobnou nádhernému zvířeti. Jeho oblečení ani vlasy s tím neměly vůbec nic společného. Na Filipovi si Konstance nemohla nevšimnout, jak je pěstěný. Pan Smith měl přirozený šarm, který nebylo možné upravit změnou účesu, tak pevně souvisel s jeho osobností.

Konstance polkla a pohlédla Josefovi do očí. I v odpoledním světle byly sytě hnědé. A zbytek obličeje, čtvercová brada, lícní kosti, které vystoupily, když se usmíval, světlá jizva, způsob, jakým si odhrnoval vlasy z čela...

„Vy jste geniální, slečno Lloydová. Počkejte, až tohle povím Filipovi.“

Probrala se tak rychle ze svého snění, jako by ji polil studenou vodou. „Ne! Prosím, opravdu vás velice prosím, neříkejte mu o tom!“

„Proč ne, proboha?“

„Protože... dobře.“ Proč nechtěla, aby o tom Filip věděl? Pak si uvědomila, jaký má k tomu důvod. Ztišila hlas. „Protože jsem se nechovala zrovna jako dáma. Vůbec si nepřeji, abych tím vzbudila nežádoucí pozornost. Prosím.“

Josefovi zmizel úsměv z tváře. „Jestli jste se chovala nebo nechovala jako dáma, to nedovedu posoudit, ale jsem raději naživu, než bych lpěl tak přísně na pravidlech chování.“

„Prosím, neříkejte to Filipovi.“

Než odpověděl, zblízka si ji prohlédl, všiml si divokého ruměnce a uvědomil si, že se stydí. Nebude zvětšovat její rozpaky, ačkoli ho pořádně rozzlobilo, že pohotovost, jakou projevila při potyčce se zloději, považovala sama za ostudnou. Nakonec mu z tváře zmizel jakýkoli náznak úsměvu a odpověděl: „Jak si přejete.“

Chvilíčku stáli beze slova. Pak Konstance promluvila. „Co teď budeme dělat, pane Smithi? Jak daleko je asi do nejbližšího města?“

Při pohledu zblízka objevila, že pan Smith má na tváři pihy. Spatřila je, když se zadívala velmi pozorně, ale nebylo o nich pochyb. Nečekala v tak mužné tváři takový chlapecký rys.

„Bohužel nevím, slečno Lloydová. Nikdy jsem po téhle cestě nejel.“

„Potřebujete ošetřit ruku,“ řekla tiše.

Polkl a díval se dolů na její tvář. Pomyslel si, že Konstance má úžasné oči. Zářily tak jasně modře a nezáladně a on si najednou uvědomil, že jí naprosto důvěřuje.

Pokud si pamatoval, nikdy žádné ženě nevěřil. Až teď.

Ustoupila o krok a zapletla se do sukně. Bez váhání ji zachytil v pase a pevně přidržel.

Odkašlal si a zhluboka se nadýchl. Nechal ruce sklouznout z jejího pasu. Ve chvíli, kdy odtáhl ruce z jejího teplého těla, měl chuť se jí dotknout znovu.

Ne. Je Hastingsovou snoubenkou. Ačkoli jí věřil, nedůvěřoval úplně sám sobě. Když promluvil, hlas mu zazněl trochu nuceně. „Myslím, že bychom tu mohli počkat. Brzy by měl přijet nějaký kočár.“

„Mohli by se ale vrátit,“ pronesla klidně. „Myslím, že až se bezpečně dostanou z lesa, dojde jim, jak se nechali napálit. Asi je to zrovna nepotěší.“

„Máte pravdu, slečno Lloydová.“ Hlas mu už zněl pevněji a když od ní o krok ustoupil, cítil se také silnější. „Sportovní chování se s těmi muži asi moc neslučuje.“

Podíval se na kufr a její šatstvo rozházené po zemi.

„Je mi líto vašeho kufru a skládacího psacího stolu, slečno Lloydová,“ řekl a pokývl směrem k hromadě třísek, zabláceným šatům a spodničkám.

Pohlédla na tu zmet, na útržky vlastního života naházeného do bláta, na zničené staré i nové věci.

Překročil hromádku šatů, roztrhaných knih a zpřelámaných bot. Shýbl se, opatrně zvedl prolamovanou modrou sukni a položil ji zpátky na zem. „Je mi to líto.“

Nemrzely ji šaty, ale stůl, který patřil její matce. Jak o něj dbala, leštila ho voskem a pečovala o drahocenné papíry, kterých se kdysi dotýkala maminka! V jediném okamžiku přišla vniveč léta starostlivé péče.

Vždyť to byla jen věc, připomínala si. „Opravdu mi to nevádí,“ řekla tiše.

„Prosím?“ Josef k ní přistoupil a čekal na vysvětlení.

„Říkala jsem, že mi to nevádí.“ Ale samotnou ji to prohlášení nepřesvědčilo. „Víte, musím si to říkat.“

„Proč?“

„Protože kdybych si přiznala, jak moc mi to vadí, stejně bych na tom nic nezměnila. Ach, šaty mě tolik nemrzí, i když musím přiznat, že byly úplně nádherné. Člověk nemůže věnovat tolik citu věcem. Je to chyba, protože věci se mohou polámat neboje někdo může ukrást.“

„I srdce je věc,“ zapremítal nahlas Josef.

„No, ano. Asi ano. Ale stůl po mojí matce...“ Nevidoucíma očima hleděla na kupku dřeva a snažila se vybavit si matčinu podobu.

„Vzpomínku na ni nosíte pořád v sobě,“ řekl jí. „Vaše maminka není v tom stole, ale ve vás, je částí vás samotné.“

Vraštíc čelo pohlédla na Josefa, jako by ho viděla poprvé. Ten pokračoval.

„Oba jsme v minulosti prožili dost nešťastných událostí. Tohle je jen další.“ Ukázal na kufr a nepoužitelný kočár. „Myslím, že oba potřebujeme navrch pořádnou dávku štěstí, co říkáte?“

„Ano,“ zajíkla se. „Ovšem, ale...“

„Ale co?“

„Nic.“

„Myslím, že bychom měli tohle místo co nejdříve opustit. Nemáme na vybranou, slečno Lloydová, opravdu se mohou brzy vrátit. Máte dost pohodlné boty, abyste mohla rychle chodit?“

„Ano, myslím, že ano.“

„Výborně. Budeme pokračovat pěšky do nejbližšího města?“

„A zbraně?“ ukázala na kupku opuštěných řetězů a nožů.

„Asi je všechny neuneseme. Možná bychom je měli zakopat, pro případ, že by se zloději vrátili, co myslíte?“

Čekal, až přikývne. Našli spolu hromadu listů, a zbraně přikryli.

„To by mělo stačit,“ řekl a vzal ji za ruku. „Chcete si s sebou vzít něco z kufru?“

Konstance chvíli přemýšlela. „Snad bych si měla vzít něco teplého na sebe.“

„Myslím, že to nebude potřeba.“ Usmál se a zatoužil se jí dotknout, nějak ji utěšit, ale nenalezl vhodná slova. „Odpoledne se asi oteplí a do setmění se určitě ubytujeme v nějakém hostinci. Díky vám zloději neutekli i s mými penězi.“

„Stejně si myslím, že kdyby se ochladilo, tak by se hodil plášť.“

„Slečno Lloydová, spolehněte se na mě. Vláčet s sebou těžký kabát by bylo přinejmenším nepohodlné. Vsadím se s vámi, že se nejdéle za hodinu dostaneme do města, a pak si najmeme někoho, kdo se sem vrátí a donese vám vaše věci.“

„O kolik se chcete vsadit?“

„Prosím?“

„Říkal jste, že se chcete vsadit, A já jsem s tím souhlasila. Co takhle o pět liber, pane Smithi?“

Zasmál se a prohrábl si rukou vlasy. „Výborně. Takže o pět liber, slečno Lloydová, ano?“

Nabídl jí rámě a ona je přijala. Naposledy pohlédli na kočár a vydali se neznámou cestou. Doufali, že nejbližší město bude opravdu blízko.

KAPITOLA ČTVRTÁ

První zahřmění Konstanci a Josefa příliš z klidu nevyvedlo. Nemělo čas je vystrašit, protože liják s vichřicí je v okamžení málem smetl z cesty a promáčel až na kost.

Při temném zlověstném zahřmění strhl Josef svůj lehký převlečník a položil ho Konstanci přes ramena. Jak déšť nabýval na síle, bylo jasné, že kabát nasákl stejně jako všechno ostatní, co měla na sobě, a že nemohou pokračovat dál.

Vlasy visely Konstanci po zádech v hustých černých provazech, všechny vlásničky už dávno poztrácela. Klobouk odložila, když se jí za okrajem začala zachycovat dešťová voda jako v bazénku a pramínkem jí stékala na záda. Déšť vymýval barvu z původně kaštanového cestovního kostýmu. I na mokré látce bylo znát, že pouští.

Josef přivřel oči před deštěm a díval se na Konstanci, jak se plahočí blátem. Pomalu k ní vztáhl ruku a skoro jí setřel kapku vody z tváře, ale zarazil se, dřív než zpozorovala, co má v úmyslu.

Ale jeho gesto jí neuniklo. Obrátila se k němu a mezi očima se jí objevila vráska jako nevyslovená otázka. Neptala se vyčítavě, ani káravě, ale zvědavě.

„Šaty vám pouštějí barvu,“ křičel, aby přehlušil hluk bouře. Nic vhodnějšího ho nenapadlo.

Zamrkala, pohlédla na sebe a usmála se. „Asi ano,“ odpověděla.

„Vyvíjím teď umělé barvivo. Vyrábí se chemicky a nebude pouštět.“ Už v okamžiku, kdy ta slova vyslovil, se cítil jako úplný pitomec. Přepadli je ozbrojení zloději, zoufale bloudí na docela opuštěné cestě a překvapí je bouřka, s níž se člověk v Anglii setká jen zřídka. A on jí vykládá o umělých barvivech.

V duchu se nakopl a zamkl pusou na zámek, aby zabránil dalším hloupostem.

„Opravdu?“ Mluvila dost hlasitě, aby ji slyšel, ale nebyl to pronikavý, vysoko posazený ženský jekot, který tolik nenáviděl. Její tón zůstal sytý a lahodný, i když skoro křičela. „Pospěšte si s tím, prosím,“ zasmála se a natrásla si sukni. „Tyhle šaty budou potřebovat vaši pomoc.“

Za zátočinou silnice se objevilo malé stavení. Rychle se k němu rozběhli s hlavou skloněnou před deštěm.

Dům byl opuštěný, ale zbytek znamení, vlajícího ve větru, dával tušit, že sloužil dřív jako hostinec. Do nosu je udeřil zatuchlý vlhký pach. Velkými děrami ve střeše dovnitř pršelo, jen jeden roh místnosti vypadal celkem suše.

I když střecha dům před deštěm nechránila, vládla uvnitř tma, jako by se už snesla noc.

„Tamhle, slečno Lloydová.“ Řekl Josef a klopýtl přitom o rozbitou židli.

„Není to divné,“ zamumlala Konstance a následovala Josefa. „Tady hned u silnice stojí dům, jinak tu daleko široko není žádné místo, kde se dá pohodlně zastavit, a nikdo tu není.“

Pokrčil rameny a třel si holeň, kterou si narazil o stůl. „Opravdu! Od nástupu železnice silnice skoro zpusťly. Jak vidíte, jsou v naprostém rozkladu.“

„Pořád nerozumím, proč necestujeme vlakem místo kočárem.“

Rezignovaně povzdechl. „Matka vašeho snoubence se domnívá, že jezdit vlakem je nepřírozené, a snad dokonce hříšné. Nevím přesně, proti čemu má námitky, jestli proti vagónům, kolejím nebo rychlosti.“

„Možná že nechtěla, aby si všichni mysleli, že je její příští snacha příliš rychlá,“ usmála se.

Josef se zasmál. „Určitě to tak nějak bude. Podívejte, tady jsem našel útulný koutek, trochu méně nepohodlný než zbytek místnosti.“

Vzal ji za ruku a vedl ji na místo, které uklidil.

„Je to divné, že vévodkyně pro mě poslala vás. Když tak dbá o dekorum, měla jednoduše poslat komornou.“

„Taky jsem si to myslel.“ Usadili se na podlaze. Možná vás chtěla dopravit do sídla Hastingsových co nejrychleji a ví, že kvůli svým obchodním záležitostem se nemohu opozdit.“

„Ach, promiňte, pane Smithi. Neomluvila jsem se vám ještě, jaké máte se mnou těžkosti.“

„To jsem neřekl.“ Řekl to tak tiše, že to skoro přeslechla. „Promiňte, slečno Lloydová. Zase jsem se ukázal jako kašpar.“

„Ale to přece nejste!“ Pronesla to tak důrazně, že nadskočil. Musela se kousnout do rtu, aby se nerozesmála, než mu řekla. „Ne, pane Smithi, vůbec nejste kašpar. Určitě vám to jednou řekl někdo, komu jste naneštěstí věřil. Ať to byl kdokoli, neměl pravdu.“

Neříkal nic. Konstance si prohlížela sukni. „Možná z toho bude nová velká móda a všichni budou nosit promáčené šaty. Povězte mi, pane Smithi, kdy už se budou používat ty nové umělé barvy?“

„Doufám, že už brzy.“

„Jak jste se proboha dostal do obchodování s barvami?“

„No, vždýcky mě bavila chemie. Studoval jsem na univerzitě teologii, ale pořád jsem u sebe v pokoji prováděl pokusy.“ Jak mluvil, vracelo se mu energické vystupování. „Víte, na kontinentě dělají v přírodních vědách úžasné věci. V Německu, ve Francii i ve vaší vlasti vychovávají na univerzitách vědce, kteří se snaží zlepšit život všem lidem, nejen několika privilegiovaným jednotlivcům.“

V matném světle uviděl, jak přikývla. „Z toho tedy soudím, že jste se měl stát spíš duchovním než továrníkem?“

„Ano, a mnoho lidí jsem zklamal, že jsem si prostě nenašel farnost někde ve Walesu, kde lišky dávají dobrou noc, a nesnažil se povznést venkov. Věděl jsem od začátku, že to není moje cesta, ale než jsem dokončil vzdělání, hrál jsem si na vděčného studenta. Někdy mě napadá, že to nebylo právě čestné.“

„Vůbec ne.“ Odmlčela se a pak pokračovala. „Děláme, co musíme, abychom přežili. Život není zrovna lehký. A mohu se s vámi dohadovat, jestli není mnohem lepší to, co děláte teď. Zaměstnáváte lidi, vyrábíte užitečné věci, a to je mnohem víc než kdybyste se modlil v kostele plném lidí, kteří nemají nejmenší chuť se změnit. Ne pane Smithi, to, co děláte teď, je užitečné pro všechny.“

Opřel se o hrubě omítnutou zeď. Co mu řekla Abigail o jeho zálibě v přírodních vědách? Nejdřív se smála a řekla mu, že do vědy fušují jen lidé ze střední třídy. Ještě pořád si vybavoval, jak se jí zachytilo světlo ve vlasech. Jednou nazval její kadeře zlatými nitěmi. Nevyznělo to moc originálně, ale jemu tak opravdu připadaly.

Abigail se tak rychle změnila. Když o tom znovu přemýšlel, vzpomněl si na nějaké náznaky toho, co nastalo později: jeho záliba ve vědě jí přestala připadat zábavná.

„Otec říkal, že věda je jen pro střední třídu,“ opakovala často. „Povídal, když už má někdo rád hudbu, ať si najme někoho, kdo mu zahude, a nedělá to sám. Provozovat hudbu vlastníma rukama znamená ponížení aristokracie.“

„Ach,“ odpověděl tehdy Josef. „Ale já nepatřím k aristokracii, ani ke střední třídě, tak by mi mělo být dovoleno hrát na housle.“

Abigail se zděsila. „Vy hraje na housle?“

Když přiznal, že kdysi skutečně hrával na housle, stáhla se. Nejen pro ten osudný den, ale napořád.

Abigail, nyní lady Merrymeadeová. Naposled ji viděl... „Promiňte, pane Smithi.“

Konstance mu cosi říkala, ale on neslyšel jediné slovo.

„Promiňte, slečno Lloydová. Nějak se mi zatoulaly myšlenky a nevnímal jsem, co říkáte.“

„Jestli se vám zatoulaly myšlenky, tak doufám, že aspoň někam, kde je teplo a sucho.“ I ve tmě poznal smích v jejím hlase. „Zrovna jsem přemýšlela, jací vlastně jsou Hastingsovi.“

„Filipova rodina?“

„Ano. Slyšela jsem od Filipa podivné řeči o jeho otci. Prosím, nechte si pro sebe, co jsem vám teď pověděla, je to, víte...“

„Řeknu vám tohle, slečno Lloydová: vévoda z Ballsbridge se ke mně vždycky choval neobyčejně laskavě už od mého dětství. Je velmi srdečný, má smysl pro humor a svoji rodinu nade vše miluje.“

„Nechová se nějak výstředně?“

„Ne, alespoň ne ke mně nebo k tomu, kdo ho zná a rozumí mu. Má dosti zřetelný odpor ke společnosti a viditelně se jí straní. Aby si udržel patřičný odstup, použil k tomu svou pověst výstředního člověka. Myslím, že se velmi baví tím, když předstírá, že je tak trochu blázen. Když se s někým cítí dobře, chová se přirozeně a laskavě.“

„A co vévodkyně?“

Josef zůstal chvíli zticha a rozhodoval se, co má říci. Má ji snad povědět, že se její budoucí tchýně stará jen o to, jak by vyšplhala co nejvýše na společenském žebříčku a že dbá jen o vnější dojem? Vlastně ho dost překvapilo, že dovolila Filipovi, aby se zasnoubil s guvernantkou bez groše. Ale jen do té doby, než se mu Filip svěřil, že ho odmítly všechny trochu přijatelné ženské v Anglii a jedna nebo dvě v Indii.

„Pane Smithi, vaše mlčení je velmi výmluvné.“

„Ne, vůbec ne.“ Uvědomil si, že to popírá příliš kvapně. „Víte, vévodkyně nepochází z tak vysoké vrstvy. Myslím, že když se seznámila s vévodou, nebylo vůbec pravděpodobné, že dosáhne titulu. Teprve nedávno zemřel vévodův otec a jeho dva starší bratři a titul přešel zcela nečekaně na třetího syna.“

„Ale tím pozoruhodnější je, že mě přijala,“ pronesla zmateně Konstance. „Velmi dobře si uvědomuje, že se Filip může stát vévodou. A když se nenarodila jako šlechtična... no to všechno pak opravdu vypadá ještě neobvykleji.“

„Jak to myslíte?“

„Jednoduše tak, že lidé, kteří se nenarodili jako privilegovaní, lpějí více na zvyklostech.“

„Jste neobyčejně vnímavá, slečno Lloydová.“

I když se při těch slovech usmíval, vycítila Konstance v jeho slovech bolest a hluboký smutek. Určitě ho v životě něco zranilo, byla si jista, že ho něco trápí. Uvědomila si, že ho už docela dobře poznala. Možná nepronikla příliš do jeho života, ale připadal jí jako důvěrně známý člověk.

Oba nepatřili do žádné společnosti. Ona se narodila v privilegované rodině, ale teď nebyla víc než lepší služebná. On pocházel ze skrovných poměrů a povznesl se díky své práci a schopnostem. Díky tomu se mohli oba přizpůsobit jakémukoli postavení, a přesto mít na paměti svůj původ.

Najednou se jí těžko dýchalo, korzet ji příliš tísnil, zřejmě proto, že se jí vlhkem a deštěm srazil.

„Slečno Lloydová?“

Bylo to opravdu směšné. Cítila se jako malé dítě, které přistihli při nějakém zapovězeném darebáctví. Ale každé nadechnutí ji bolelo a vyčerpávalo a velice se bála, že se rozpláče, jestli nezkontroluje své city. Nehodilo se přece, aby se rozbrečela před úplně cizím člověkem.

„Slečno Lloydová? Konstance? Není vám něco?“

Zavrtěla hlavou. „Jen jsem...“ začala a zmlkla.

Než se pokusila o další větu, ucítila na sobě jeho paže, které ji k sobě přitiskly. Jeho náruč byla teplá a konejšivá. Myslel to dobře. Mohla se ovšem zarazit a zdvořile, ale rozhodně ho upozornit, že si počíná nevhodně.

Kdy ji naposled někdo konejšil? Nemohla si vzpomenout. Snad byla tenkrát ještě dítě, úplně malé dítě.

Místo aby ho napomenula, spočinula mu hlavou na rameni. Ucítila pevné svaly. Vůbec ji to nepřekvapilo.

„Pst,“ zašeptal a hladil ji po vlasech. „Měla jste strašný den. Jen si odpočiňte. No tak.“ Uvelebila se v jeho náručí, klouby ruky jí přejížděl po tváři, nyní zvlhlé slzami.

Cítila se v bezpečí a začaly se jí zavírat oči.

Začal mluvit, ale ona nerozuměla jeho slovům, jen poslouchala uklidňující spád jeho sytého hlasu. V mráкотném uvolnění si uvědomila, že nemluví anglicky. Byla to velština a podle rytmu řeči zřejmě mluvil ve verších, které se naučil v dávné minulosti.

Nevadilo jí, že nerozuměla jeho slovům. Jejich význam chápala dokonale.

Objal ji pevněji a jedna její ruka, zaťatá v pěst, se pomalu otevřela na jeho hrudi. A oba upadli do hlubokého spánku.

Ještě ne zcela probuzena se Konstance zavrtěla, natáhla paže a otevřela oči. Neviděla nic. Oslepla snad? Ještě nikdy ji neobklopovala taková naprostá, pohlcující tma. Oči měla dokořán otevřené, ale kolem sebe nic nerozeznávala.

„Konstance.“ Sevřely ji mužské paže. Nemohla se pohnout. Vzpomněla si na muže s pistolemi a zloděje s červeným šátkem.

„Konstance!“ Hlas zněl pevně. „To jsem já, Josef.“ S hlasitým povzdechem uchopil její ruku. „Josef, pan Smith. Jsme v hostinci, v hostinci bez střechy. Prosím, moc sebou nevrťte, měsíc nesvítí, je naprostá tma. Prosím, buďte opatrná, mohla byste se poranit...“

A pak jí to všechno došlo a i v naprosté temnotě cítila, jak ji polil ruměnec.

„Ach.“ Vlastní hlas jí připadal strašně přiškrcený. „Pane Smithi.“

„Ano, slečno Lloydová,“ řekl odevzdaně. „Myslíte, že byste mi mohla říkat Josefe, když jsme tu tak sami?“ „Kde jste?“

„Hned tady... ááách! To bylo moje oko.“

„Promiňte, jsem trochu dezorientovaná.“

„Možná kdybyste... to je moje ruka, slečno Lloydová. Tlačíte mi podpatkem na ruku,“ zazněl nepřírozeně jeho hlas.

„Promiňte.“

„Jak jsem říkal, když zachováte klid, podaří se vám pohodlně se uložit.“

„Je tu lucerna?“

„Pokud si pamatuji, tak ne. Ale i kdyby tu bylo sto luceren, stejně by nám to nebylo nic platné. Všechno v téhle hospodě, včetně nás, je buď mokré, skrz naskrz promočené nebo už docela rozpuštěné. Nic by tu nechytlo.“

„Aha.“ Uvelebila se znovu vedle něho a vděčně si uvědomila jeho teplé tělo. „Pamatujete si, jak se to tu jmenuje?“

„Myslím, že na vývěsním štítu stálo ‚Hostinec U trativodu‘.“

„Ne, bohužel vás musím opravit. Je to ‚Zavlažovací kanál‘. Hodně jsem o té hospodě slyšela.“

Zachechtal se. „Pití tu teče proudem.“

Zamnula si ruce a on si ve tmě všiml jejího pohybu.

„Je vám zima?“

„Jen trochu, pane Smithi.“

„Říkejte mi Josefe.“

„Tak tedy Josefe.“ Jeho křestní jméno v ní vzbuzovalo docela jiné pocity než jeho příjmení. Josef, to znělo příjemně a přátelsky. Takové jméno určitě patří laskavému a důvěryhodnému muži.

„Zatraceně, to je ale zima,“ zamumlal si pro sebe.

Ucítila, jak se k ní přitiskl a jak se mu ramena třesou smíchy. „Máte za doprovod opravdu úžasného hrdinu, když se třese zimou.“

„Pokud neomdlíte, tak jsem klidná,“ odpověděla mu stejným způsobem.

Jeho paže ji znovu objala, ale tentokrát se k němu přitiskla, jako by tak činila už posté a měla tak učinit ještě tisíckrát.

„Jediné, o co se mohu pokusit, je zahřívát vás. Snad se mi to podaří,“ zamumlal jí do vlasů.

Neodpověděla. Ale v tajném koutku mysli ji napadlo, jaké by to bylo usínat takto každou noc, až do smrti. Ten nápad ji donutil se usmát.

Pohládl ji rukou po paži a celým tělem se jí pomalu rozlilo teplo.

„Už je to lepší?“ zazněl chraptivě jeho hlas.

Opravdu jí bylo mnohem tepleji. Chtěla mu to povědět, aby věděl, že už ji nemusí zahřívát. Ale místo toho řekla jen „Hmmmm.“

Tlumeně se zachechtal, smíchem, který mu zněl hluboko v krku. Přitiskla se k němu blíž a přejela mu rukou po svalech na pažích a ramenou. Přestal se smát.

Oba přestali dýchat a čekali, co udělá ten druhý.

„Měla byste spát,“ řekl konečně.

Nic jiného nepřipadalo v úvahu.

Zavřela oči a snažila se, aby se jí neposlušné myšlenky ne-zatoulaly zpátky k tomu, co nepřipadalo v úvahu.

„Haló! Je tu někdo?“

Do zatuchlé místnosti děrami ve střeše šikmo dopadalo jasné jitro a ve vzduchu se vznášel prach. Noc skončila, aniž si toho Josef a Konstance všimli. Nějakou dobu už byli vzhůru, ale oba předstírali, že ještě spí. Po důvěrném sblížení uplynulou noc se jeden před druhým poněkud ostýchali.

„Zkus to tamhle, Miku,“ přidal se další hlas a někomu pod nohama zapraskaly vlhké větvičky a sutiny a čísi ruce chvatně odstraňovaly zetlelé vývěsní štíty.

Konstance otevřela oči, podívala se na Josefa a uviděla, jak jí upřeně hledí do očí.

A pak se usmál.

Popleteně ho sledovala, jak si oklepává kalhoty, natahuje k ní ruku a jemně jí smetá z vlasů větvičku.

Do skutečnosti ji přivedl rámus, který dělali nějací muži. Napadlo ji, že je našli zloději.

Velmi pomalu jí stiskl rameno, jako by ji tím mohl nějak ochránit. Neměli kam utéci, kam se schovat.

„Mohli by tu někde být.“ Hlasy se přiblížily.

Josef se pohnul, okamžik myslela, že vstane. Pak uviděla, jak jeho volná ruka sjela do záhybu kabátu a jak se zableskly jeho pistole. Beze slova ji k sobě přitiskl a tázavě pozvedl obočí. Přikývla, porozuměla jeho bezeslovné otázce. Vsunul jí do ruky pistoli a pak sáhl do pláště pro druhou. „Možná se vrátil, Miku.“

Vrzání bot a nadávky blížících se mužů se vznášely vzduchem a nevěstily nic dobrého.

Josefa Konstance natáhli kohoutek na pistoli. Ruka sklouzla z jejích ramenou a Konstanci zalil chlad vlhkého vzduchu.

„Nezdá se mi, že by pan Smith a slečna Lloydová byli někde dál. To už by se nám určitě ozvali.“ Mužský hlas se vzdaloval.

Konstance pohlédla na Josefa, ten opětoval její pohled a zamračení v jeho obličeji se promítlo do její tváře.

„Neměl Brown ještě jiný nápad, kde by mohli být?“

Než stačil druhý muž odpovědět, Josef vstal. „Pánové?“

Konstanci hned došlo, že to nejsou zloději. Oba pánové byli dobře oblečeni v tvídových sportovních oblecích a vysokých botách, přes rameno jim visela puška.

„Pane Smithi! Tady jste! Pěkně jste nás vylekal.“

Josef zastrčil pistoli zpátky do kabátu a pomohl Konstanci na nohy. První muž si s Josefem mohutně potřásl rukou a Konstanci pozdravil tak, že poklepl velkým palcem na čepici se štítkem. Pán měl velmi kulatý obličej, ježaté licousy a na tváři široký úsměv. Pod hustým obočím mu matně svítila malá očka.

„Pan Crimmins a pan Walker,“ pokývl Josef směrem k mužům. „Tohle je slečna Lloydová. Přepadli nás zloději, když jsem ji doprovázel do sídla jejího snoubence.“

„Ano, ano, víme o tom. Chytila je místní policie a oni jí děkovali za to, že jsou v bezpečí. Nájemný kočí byl jako jediný schopen vysvětlit, co se vlastně stalo. Ostatní chlapi žvanili jako malé děti. Jeden dokonce políbil podlahu ve vězení, když mu došlo, kde se ocitl. Za stromem našli další dva...“

„Děkuji vám, pánové,“ přerušil ho Josef uprostřed věty.

Muž s pochopením přikývl a pak pokračoval. „Měli jste štěstí, pane Smithi. Zřejmě ta banda, co vás přepadla, měla na svědomí půl tuctu přepadení a přinejmenším i jedno zabití.“

Oba muži obezřele pohlédli na Konstanci a nakonec promluvil ten druhý.

„Pane Smithi, máme tu pro vás úřední dopis od pana Browna. Říkal, že je to naléhavé, a žádá vás, abyste mu hned pomohl.“

Pan Walker, starší z dvojice, měl spoustu bílých vlasů a na nose mu prosvítaly drobné červené žilky. Podal Josefovi tlustou žlutou obálku a ten rozlomil červenou voskovou pečeť a začal číst. Crimmins a Walker se rozpačitě usmáli na Konstanci.

Konečně Josef dočetl. „Slečno Lloydová,“ pronesl najednou oficiálním tónem. „Tito dva pánové vás doprovodí do blízkého hostince. Měl bych dodat, že pod střechu. Tam na vás čekají věci, které jste měla v kufru. Můžete si tam v suchu odpočinout a zítra vás pan Walker a pan Crimmins odvezou do sídla Hastingsových.“

Zaraženě hleděla na všechny tři muže. „Jak to myslíte? A kam půjdete vy?“

Zjihla mu tvář i hlas. „Promiňte mi, slečno Lloydová. Musím odjet kvůli pracovní záležitosti do Skotska.“

„Do Skotska!“ To leželo stovky kilometrů odsud. Odjížděl do jiné země, do jiného světa.

„Ano, do Skotska,“ potvrdil. „Čekána mě kočár, jenž mě má dopravit na nejbližší železniční stanici.“

„Ach.“ Nic jiného ji nenapadlo. „Ach, tak.“

„Ano.“ Josef na ni upřeně hleděl. „Slečno Lloydová, přeji vám co nejbezpečnější cestování. Nejspíš vás uvidím na vaší svatbě.“

„Ach. Ano.“ Místnost se s ní zatočila. Všechno se sběhlo tak rychle, v nastalém spěchu nedovedla ani pojmenovat svoje pocity.

„Slečno Lloydová, pojedeme,“ konstatoval Crimmins. Walker přikývl na souhlas.

Josef vykročil, jeho široká záda se vzdalovala. V hlavě měla jedinou utkvělou myšlenku, že už ho nikdy neuvidí. A jestli ano, už na tom nebude záležet, protože bude vdaná.

„Pane Smithi!“

Zastavil a otočil se, na tváři měl neproniknutelný výraz. Dvěma kroky ho dostihla. Natáhla pomalu ruku do prostoru mezi nimi. Jejich pohledy se setkaly na její ruce.

„Děkuji vám za všechno,“ zašeptala.

Chvíli mlčel. Pak uchopil její ruku, ne aby se s ní jen rozloučil, ale ještě něco mnohem, mnohem víc. Prsty jí objal celou ruku a divoce ji sevřel. A za pár krátkých vteřin, které byly až příliš prchavé, odešel.

Zmizel beze slova, ani se neohlédl.

„No, slečno Lloydová.“ Pan Crimmins tleskl, aby upoutal její pozornost. Pomalu, otupěle se k němu obrátila. „Dala byste si šálek dobrého čaje?“

Později se pokoušela rozpomenout, zda přikývla, poděkovala pánům či nějak zareagovala. Vůbec si nedovedla vybavit, jak se dostala ze studené zbořeniny do tepla a pohodlí blízkého hostince, kde jí hned přinesli přikrývku na nohy a horký čaj.

Když si pak večer přitáhla pokrývku až pod bradu, musila myslet na to, jak minulou noc spala v náručí úžasného muže.

Odpoledne, když se kočár kolébal po šterkové cestě k sídlu Hastingsových, se na obloze neobjevil jediný mráček.

Konstanci se v hlavě kupily nové dojmy, sledovala pečlivě obdělávané pozemky, rozsáhlé plochy přistřiženého trávníku, besídku ze železného mřížoví, lesknoucí se na slunci jako oslnivý drahokam.

Ale nejvíce ji překvapil muž na stromě.

Spatřila ho, ještě dřív než vrhla letmý pohled na dům. Byl postarší, dokonale oblečený do jakési modročerné napoleonské uniformy. Seděl sám na jediné holé větvi, na níž už zřejmě strávil tolik času, že na ní ani nevypučely listy.

U stromu nestál žebřík. Konstance si neuměla představit, jak se muž dokázal vytáhnout pět metrů nad šterkovou cestu.

Vyklonila se z okénka kočáru a natáhla krk, aby si pána na stromě lépe prohlédla. Když projížděli pod jeho větví, zasmušile zamával. Odpověděla mu stejným způsobem a zachytila náznak úsměvu, který mu rozechvěl rty.

Obrátila se k panu Crimminsovi a panu Walkerovi, kteří seděli naproti ní ve velkém kočáře. „Kdo byl ten muž na stromě?“

Pánové si vyměnili záhadný pohled, jako už mnohokrát během cesty a znovu se pohroužili do četby novin a časopisů. „Myslím toho muže v uniformě!“

Na její upřesnění reagoval jen pan Crimmins - koukl na ni přes noviny a četl dál.

Promluvili s ní jen pár slov a ať řekla cokoli, zatvářili se skoro vyděšeně. Za této zcela pomatené situace Konstance uvítala,

že se cesta blíží ke konci.

Přesto, že se měla zase shledat s Filipem, nemohla přimět své myšlenky, aby se neustále nevracely k Josefu Smithovi. Čím víc o tom přemýšlela, tím jistější si byla, že Josef ji jen chtěl udržet v teple. Určitě to neznamenal nic jiného.

Hleděla z okna, ale nic z ubíhající krajiny nevnímala. Byla skoro přesvědčena, že pánové Crimmins a Walker odhalili skutečnou povahu jejích myšlenek. Kdyby zrovna nedorazili do pobořeného hostince, málem by poprosila Josefa, aby ji políbil. Tvář se jí zalila ruměncem. Koutkem oka zahlédla, jak zdánlivě neteční muži sledují každé její hnutí.

Nemohla z nich dostat ani sebenepatrnější informaci o tom, odkud Josefa Smitha znají a kdo vlastně jsou. Jen jedna věc unikla méně ostražitému panu Walkerovi. „Takže se stihneme vrátit za našimi Skoty?“ Crimmins uštědřil svému příteli tak vražedný pohled, že ten už nepromluvil. Měla chuť se zeptat, „Za jakými Skoty? Jsou to Filipovi známí?“ Ale neudělala to.

Kočár se kývavě pohyboval dál a Konstanci znovu uchvátila krása pozemků u sídla Hastingsových. A pak spatřila samotný dům.

Vlastně to nebyl dům, ale kolosální zámek, větší než všechny stavby, které si pamatovala z rozlehlých plantáží ve Virginii. Zdálo se, že na světě ani nemůže existovat pohromadě tolik mramoru a skla.

Zapadající slunce zalilo dům teplým jantarovým svitem, jako by ozařovalo živou bytost. Za domem se rozkládalo malé jezírko a odráželo se v desítkách velikých oken. Blížili se k zadnímu vchodu.

Konstance sotva dýchala. Tady Filip vyrostl, strávil dětství a dospěl v muže? Jen pouhá představa, jak někdo žije v těchto strohých zdech, jí připadala neskutečná, stavba opravdu příliš nepřipomínala domov.

„No, slečno?“ pan Walker mrkl na Konstanci. „Řekl bych, že to tu budete mít pohodlné?“

„Já... já nevím.“

Pohled na dům ji úplně zdrtil a vystrašil.

Kočár sledoval kruhovou cestu kolem zámku. Konstanci se ulevilo, že přijeli k domu zezadu. Průčelí působilo tak vyumělkovaně a nápadně, že Konstanci připadalo, že hlavním vchodem by vstoupila do nazdobeného svatebního dortu. Každý kousek přední stěny domu se buď vinul do spirály nebo jej zdobily tesané plastiky a mramorové busty vážných mužů s příšernými účesy.

A pak zastavili. Po tolika hodinách natřásání v kočáře s mlčenlivou dvojicí Crimmins a Walker se měla konečně setkat se svou novou rodinou.

Zhluboka se nadechla, narovнала ramena a uhladila dlaní vlasy. Nebyla oblečena, jak si představovala, protože jí kufr shodili na zem a věci rozházeli. Jediné šaty, které zázrakem zůstaly skoro nedotčené, byl nenáviděný guvernantský úbor, natolik bezvýrazný, aby šijí v něm nikdo za žádných okolností nevšiml. Ani vavříin u krku a nové rukavice nedodaly lesku jejich naprosto nudnému vzhledu.

„Teď už s tím nic nenadělám,“ zamumlala si pro sebe.

Obrovské trojitě vchodové dveře, v rámu bohatě zdobeném roz dováděnými vodními vílami, se otevřely. Vynořila se z nich starší žena, s držením ramen prozrazujícím vz nosnou sebedůvěru.

Tak tohle je její budoucí tchýně, Filipova matka.

Zatímco žena sestupovala po mramorových schodech, pomohli pánové Crimmins a Walker Konstanci z kočáru.

Čím blíž vévodkyně přicházela, tím víc k ní Konstance nabývala důvěru. Obličej starší dámy vyzařoval klid, jemný úsměv na uvítanou se rozšířil, když se s Konstancí setkaly pohledem. Paní vypadala velmi hezky a její příjemný výraz ji ještě zkrášloval.

Konstance polkla. Tato žena se stane její druhou matkou. Bude ji provádět aristokratickým světem a zasvěcovat do křehké rovnováhy nového života.

Tato laskavá žena se stane její učitelkou.

„Slečno Lloydová?“ Její hlas působil stejně vz nosně jako její držení těla, zněla v něm sebedůvěra, elegance a... „Jsem hospodyně, paní Garrityová.“

Konstance se právě chtěla hluboce uklonit, jak si předem nacvičila. Včas se zarazila.

Ta žena je hospodyně?

Konstancin výraz určitě nezapřel její zmatek. „Vévodkyni bolí hlava, právě odpočívá. Ale dala mi pokyny, abych vám pomohla zabydlet se ve vašich pokojích a přijde za vámi na čaj.“

Po schodech dolů sběhli dva mladí muži a hospodyně se rozhlédla po zavazadlech. Vozka sundal z kočáru kufr, nyní převázaný provazem, aby vůbec držel pohromadě, po stranách z něho vykukovaly kanýrky spodního prádla. Mladí sluhové na sebe koukli a pak zvedli kufr. Jeden z nich stěží potlačoval smích.

„Ach, děkuji vám,“ vypravila ze sebe zmateně celá nesvá. „No, my se rozloučíme,“ pravil Crimmins. Walker se usmál a přikývl.

„Ach, ano.“ Potřásli si s Konstancí rukou. Ta by je velmi ráda pozvala na čaj, ale nebyla tady doma. „Děkuji vám velice za doprovod,“ dodala nepřesvědčivě.

„To je v pořádku.“ Pan Walker zastrčil ruku do kapsy kalhot. „To všechno zařídil Brown kvůli panu Smithovi. Pan Brown chová o panu Smithovi vysoké mínění, že ano?“

Walker se obrátil ke Crimminsovi, kterému na tváři naskákaly skvrny, zřejmě vzteky.

Walker se začervenal, sklopil pohled ke špičkám bot a Crimmins naposled pokývl směrem ke Konstanci.

„Hodně štěstí, slečno Lloydová.“

Oba muži se vyškrábali do kočáru a odjeli. Vůbec se nedozvěděla, kdo vlastně jsou, odkud se vzali a kdo je záhadný pan Brown.

Ale na tom nezáleželo. Následovala paní Garrityovou vzhůru po hlavním schodišti, zhluboka se nadechovala a připravovala se na setkání s vévodkyní.

Konstancin pokoj byl překvapivě jednoduše zařízen.

Přivítala to s úlevou, poté co ji paní Garrityová vedla kolem přepychových až bombastických sálů do místnosti ve třetím poschodí. Její pokoj postrádal mramorové stoly poseté zlatými předměty, zato tu stála postel, dvě komody, malý stolek s umyvadlem a psací stůl. Jediné okno zakrývaly závěsy z modrého damašku.

„Čaj se podává ve čtyři třicet,“ upozornila ji paní Garrityová. „O poschodí níž, v červeném salóнку. Slečno Lloydová, kdybyste něco potřebovala, prosím, zavolejte mě. Za postelí je zvonek, když zazvoníte, někdo přijde. Do čaje se můžete trochu natáhnout.“

Hospodyně s úsměvem odešla a zanechala Konstanci samotnou v pokoji. Na dveře tiše zatukala služebná a zeptala se, zda slečna nepotřebuje pomoci při vybalování kufru. Na starý otlučený kufr převázaný zauzlovaným provazem byl smutný pohled. Konstace ujistila služebnou, že si poradí sama, děvče se zdvořile uklonilo a odešlo.

Posadila se na postel. Byla úplně sama.

Do čaje zbývalo necelých čtyřicet pět minut, ale měla už hlad jako vlk. Kdy vlastně naposled zastavili, aby se najedli? Pan Walker měl chuť hned po poledni zastavit někde v hospodě a dát si pivo, ale pan Crimmins trval na tom, že pojedou co nejrychleji do sídla Hastingsových. Pan Crimmins v ní zanechal jasný dojem, že se nemůže dočkat, až ji doprovodí až do Ballsbridge v zapadlém yorkshirském hrabství.

Byl Filip doma? Hospodyně se nezmínila ani o něm ani o jeho starším bratrovi. Je teď v domě jen vévoda s vévodkyní?

O vévodovi rovněž nepadlo ani slovo. Když prošla západní křídlo budovy, nespátřila žádný náznak přítomnosti vévody ani nějakého muže.

Povzdechla si a dala se do vybalování svých věcí. Většina z nich byla obalena suchým blátem a prachem a skoro všechno bylo potřhané a roztřepené. Psací stůl už nebylo možné opravit a tak jeho trosky nechala v hostinci. Příliš ji skličovaly, než aby je přinesla do nového domova.

Napadlo ji, že před ní leží velice nepříjemný úkol. Bude muset vysvětlit vévodkyni, že byl zničen její vzácný a nenahraditelný svatební závoj.

Když ukládala šaty do zásuvek, její myšlenky se znovu soustředily na Josefa Smithe, úžasného muže s hlavou plnou ideálů, vášnivých citů i podnikavosti.

Kde teď je asi pan Smith? Kde je asi Josef?

Josef si nepřítomně přejel rukou po ústech.

Před ním na dřevěném stojánku stál půltucet skleněných nádobek uzavřených korkovou zátkou. Každou z nich označoval nápis provedený jeho úhledným písmem.

„Balmoral, 3. září 1874. Kuchyně.“ Na další stálo „Balmoral, 28. dubna 1874. Pokoj Jeho Veličenstva.“ Jiné dřevěné stojánky nesly označení

„Osborne“, „Windsor“, „Buckingham“, „Sandringham“ a „Marlborough House“. U jednotlivých vzorků byla napsána data a přesné místo, odkud pocházely.

Jednu část londýnské laboratoře, kde vyvíjel chemická barviva, vyhradil Josef Smith tomuto životnímu úkolu. Jen jediného člověka zasvětil podrobně do této práce. Brownovi totiž naprosto důvěřoval. Ostatní lidé horalemb Brownem opovrhovali, nesnášeli jeho panovačné způsoby ani střevíce z hrubé kůže s tlustými podešvemi pobitými cvočky, skotskou sukni připomínající deku, kterou nosil v každé roční době spolu s tlustými vlněnými ponožkami a malým kožešinovým tlumokem, přehozeným přes sukni.

Ale Josef Smith, osamělý velšský boháč, a John Brown, skotský osobní sluha samotné královny Viktorie, poznali, že patří k sobě hned, když se poprvé setkali. V poslední době začaly kolovat pomluvy i hnusné pamflety, které ovdovělou královnu nazývaly paní Brownovou a podsouvaly jí mnohem důvěrnější vztah k Brownovi než jaký mívají paní k sluhům.

Ale Josef věděl, jak to ve skutečnosti je. John Brown, svým neuhlazeným, upřímným způsobem a sarkasmem, byl naprosto oddán své královně. V královských službách působil už dvanáct let za života Alberta, prince manžela. Za svoji královnu by neváhal položit život.

Josefa Smithe a Johna Browna většina příslušníků tak zvané aristokracie nikdy nepřijala mezi sebe a pohrdavě a podezřívavě na ně zahlížela. Bylo veřejným tajemstvím, že princ z Walesu Brownem opovrhuje. Na druhé straně, Smithovi prokazoval princ zdvořilý, i když odtažitý zájem, a dokonce se ho naprosto zvědavě vyptával na jeho vědecké spisy.

Princ z Walesu možná nebyl zaujatý vůči Brownovi kvůli jeho keltskému původu nebo skrovným začátkům. Třeba jen žárlil na pouhého sluhu, jemuž královská matka doprávala víc sluchu než vlastnímu synovi.

Princ si pamatoval, jakou palčivou bolest mu způsobily Brownovy ruce, když od nich dostal za ucho. Nikdo si už nepamatoval, jaký přečin ponoukl Browna k takovému trestu, který byl bezpochyby zasloužený. Ale v princovi dosud kypěl hněv a pocit ponížení, kdykoli Browna uviděl nebo jen zaslechl jeho jméno.

Všeobecně se vědělo, že královna Viktorie o svém starším synovi nemá příliš vysoké mínění a nedovoluje mu ani nahlédnout do důležitých státních listin. Avšak svého skotského sluhu se běžně ptala na jeho názor na rozličné záležitosti: na jeho mínění o členech dvora a parlamentu i na radu, kde má strávit dovolenou. Příležitostně zasvěcovala Browna do státních záležitostí.

Nebylo divu, že ho princ tak nenáviděl.

Josef se zastavil a opatrně vyjmul ze stojánku jednu drobnou nádobku, převrátil ji dnem vzhůru a pozoroval, jak v kapalině krouží sedlina. Před dvanácti lety byla Konstance Lloydová mladá dívka ve Virginii a měla přetrpět jednu z nejkrvavějších a nejohrovnějších válek, jakou lidstvo poznalo.

Jaká tenkrát asi byla? Určitě krásná, protože krása jako její se neobjeví přes noc, ale roste a rozkvétá jak vzácný květ. Energická, nicméně před dvanácti lety si svou rozhodnost ještě nemohla vyzkoušet, protože žila skoro jako dítě v bezpečí u svých rodičů, o něž ji později připravila válka. S nimi přišla i o pocit bezpečí. Válka ji oloupila o nejpodstatnější potřeby, očekávání a sny.

Mladička Konstance Lloydová prokázala dostatečný důvtip, spojila se se vzdálenou příbuznou a obstarala si místo guvernanky. Nijak zvlášť ji nelákalo, ale pro ženu v její situaci cesta za oceán znamenala zoufalý pokus o přežití.

Určitě se hrozila daleké cesty. Každá vlna na moři ji vzdalovala ode všeho, co znala, od světa, v němž ji považovali za vysoce postavenou osobu se značným jménem. V Anglii ji vykázali do pokoje pro guvernanku ve vzdáleném koutě domu a za společnost jí sloužily jen děti a občas služebnictvo.

Ale dokázala přemoci rány osudu. Nejen proto, že si očividně získala náklonnost a upřímné přátelství své zaměstnavatelky, ale zasnoubila se s mladším synem bohatého vévody a měla se za něho brzy provdat.

„K čertu s tím vším,“ zamumlal a znovu postavil vzorek do stojánku.

Cítil se vyčerpaně. Spánek se mu vyhýbal už několik dní, od doby, kdy zanechal Konstanci pod kvalifikovaným, ale nepříliš přátelským dozorem Crimminse a Walkera. Ale ti dva pánové ho netrápili.

Kdykoli zavřel oči, uviděl Konstanci, chytrou, teplou a půvabnou Konstanci, v náručí svého nejlepšího přítele Filipa.

Toho Filipa, kterého znal od dětství. Filipa, který měl dobré srdce, ale málo příležitosti, aby je projevil. Za léta přátelství s Filipem si Josef zvykl na to, že hejskovského lorda Hastingse tahá z menších malérů, které mu hrozily pošramotit pověst. A Filip nejednou využil svého postavení příslušníka aristokracie, aby podpořil Josefovou kariéru. Josef si velmi dobře uvědomoval, že ho leckde snášeli a dokonce vítali kvůli tomu, že v sobě jedinečně spojoval těžko nabyté bohatství a obnošenou eleganci. Naopak Filip eleganci ztělesňoval, a to jediné od něho společnost vyžadovala.

Nedávno se rozšířily šeptandy, které se donesly i k Josefovi. Lidé, s nimiž se stýkal, je buď neslyšeli nebo je nebrali vážně.

Milióny Britů si přály, aby padla monarchie. Šířily se pamflety, které podporovaly republikánství a volaly po očistě společnosti takovým způsobem, jako před stoletím za Francouzské revoluce.

Někteří otevřeně volali po sesazení, dokonce i smrti samotné královny a celé její rodiny.

Královně už dokonce usilovali o život. Stačila k tomu jen sekera v rukou anarchisty z okraje společnosti.

Co teď asi Konstance dělá? Neohrnula nos nad jeho ubohým původem sirotka z havířské vesnice ve Walesu. Ani nemrkla okem, když vyslechla, že ve škole byl vydržován z milosrdenství nebo že obchoduje a vyrábí zboží na prodej a pro zisk. Naopak se zdálo, že ji nadchla jeho práce na vývoji zdravotně nezávadných nápojů pro nejnížší třídu.

Uvědomila si, že k této nejnížší třídě donedávna patřil i on?

„Pracuj, zatraceně, pracuj.“ Stiskl zuby, narovnal si záda a přitiskl je k nepohodlnému opěradlu židle.

Tohle byl nejdůležitější úkol, o jaký se kdy pokusil. V hrstce vzorků, které by se vešly do jednoho vědra, ležela budoucnost celého národa.

Jestliže dokončí tento úkol, má Anglie naději, že se v ní bude lépe žít. Nejen vyvoleným, nýbrž všem.

KAPITOLA PÁTÁ

Konstance hlídala hodiny, aby na první setkání s vévodkyní nepřišla pozdě.

Na šatech toho nemohla mnoho vylepšit, tak si alespoň vykartáčovala a upravila vlasy. V oválném zrcadle před sebou spatřila obraz rozumné guvernantky v zoufale nemoderních šatech.

„S tímhle toho moc nenadělám,“ povzdechla si nad svým vzhledem. A pak se vydala hledat červený pokoj.

Jenže skoro v každém pokoji, kolem něhož prošla, narazila na červenou barvu. Jedna místnost byla červená a fialová, další červená a zelená, pro třetí zvolili kombinaci červené a modré, byly tu zastoupeny všechny možné i nemožné barevné kombinace s červenou. Rovněž tu, naneštěstí, použili i všechny možné i nemožné styly výzdoby.

Čím déle procházela rozlehlými sály sídla Hastingsových, tím víc si uvědomovala, že je zařídili opravdu ohavně. Každá místnost vypadala nehezky nebo příliš nápadně a vlezle útočila na oči návštěvníka. Proporce a

barvy byly přehnaně zdůrazněny a každá židle, stůl, či koberec vypadaly nadměrně velké a křiklavě zbarvené, aniž by se někdo zamyslel nad tím, zda se jednotlivý kus nábytku hodí ke zbytku zařízení pokoje. Výsledek byl takový, že dům vůbec nepůsobil jako domov. Místo toho zůstal jen souborem místností naplněných drahou, dohromady neladící veteší.

Rovněž nezvykle vypadala výtvarná díla, včetně několika obrazů velmi mohutného muže v ženském oblečení. Konstance si pomyslela, že je v nich něco dojemného. Slyšela o poruše osobnosti, kdy muž touží příslušet k opačnému pohlaví, s obléká se proto jako žena. Jednou, když probíhala společenská sezóna v Cowesu, se pán přestrojený za dámu domáhal vstupu do dámské šatny. Jeho pohnutky se ale asi lišily od myšlenek, které nosil v hlavě statný muž vypodobněný na obrazech.

Konstanci připadlo roztomilé, že tu portréty toho chudáka muže neschovávají, ale využívají jeho odchylky jako námětu na obraz. Snad je to dobré znamení. Když se naučí nevšímát si domu a soustředí se na lidi, kteří tu žijí, možná ji přestane děsit na odiv stavěný nevkus.

Sídlo Hastingsových bylo prostě ořesné a vylepšit je mohlo jen to, kdyby úplně vyhořelo a postavili je znovu.

Konstance, ještě zaražená obrovitým měřítkem svého nového obydlí, konečně našla služebnou, která právě oprašovala šerednou sochu muže z obrazu oblečeného v čemsi, co vypadalo jako plesové šaty. Zeptala se jí, kde najde červený pokoj. Dívka se stydlivě usmála, udělala pukrle a uvedla ji do pokoje, na který Konstance předtím nenarazila.

Když vstoupila dovnitř, spatřila rozložitého muže, který stál uprostřed koberce. Byl oblečený do přezdobené róby v příšerných odstínech fialové a zelené a na hlavě měl cosi jako papežskou korunu. Konstance v něm poznala pána z obrazů a předlohu k soše v nadživotní velikosti.

„Slečno Lloydová?“

Na tváři se jí určitě objevil úlek, protože si v uvědomila, že pán v dámských šatech je ve skutečnosti vévodkyně.

„Promiňte, Vaše Milosti.“ Dívka se hluboce uklonila.

„Tento dům vás určitě ohromil, slečno Lloydová,“ pravila vévodkyně se zřejmou pýchou.

„Ani nevíte jak,“ zamumlala Konstance a snažila se ovládnout výraz v obličeji.

Vévodkyně spokojeně pokynula na židli potaženou látkou se vzorem zelí a žaludů. „Prosím, posaďte se, slečno Lloydová. Ráda bych se na vás podívala zblízka.“

Konstance poslechla a čekala, že ji vévodkyně bude pozorovat jako brouka lupou. Byla ale vděčná, že má čas srovnat si myšlenky. Dům a její budoucí tchýně v ní vzbudily pocit, že je zmítána halucinacemi, z nichž se snad brzy probere.

„Podívejme,“ zamlaskala labužnický starší žena. „Je mi jasné, v čem můj syn našel takové zalíbení. Sotva bych vás považovala za Američanku.“

Konstance se sladce usmála. „To je velmi lichotivé.“ Už to od Angličanů slyšela, jako by největší pochvalou bylo, že ji považují za jednu z nich.

„No, ale vaše boky mě trochu zklamaly, slečno Lloydová.“

„Prosím, vaše milosti?“

„No ano. Ale s tím už nic nenaděláme. No, už jste měla děti?“

„Vaše Milosti, vždyť jsem ještě nikdy nebyla vdaná!“

„No, ale obě dobře víme, že děti se nerodí jen v manželství. Takže tomu mám rozumět tak, že jste ještě nikdy nebyla těhotná?“

„Ovšem že ne!“

„To je škoda, věděli bychom aspoň jistě, zda jste plodná.“

Na to Konstace neřekla nic. Co by k tomu asi mohla dodat? Sledovala, jak se vévodkyně uprostřed pokoje otočila na místě a pak ohromnými kroky

odkráčela k velikému divanu. Levou rukou si odhodila vlečku, která se jí pletla pod nohy a klesla na divan. Několik dlouhých chvil si upravovala metry látky své róby a pak znovu pohlédla na Konstanci.

Vévodkynina tvář vypadala jako atlas vrásek. Do záhybu mezi tvářemi a obočím byla vnořena malá očka. Velká široká ústa ohraničovala poskládaná kůže. Konstanci na vévodkyni ale nejvíc fascinovaly vlasy, a to nejen hustotou, ale jasně červenou barvou, příliš křiklavou na to, aby takový odstín opravdu někomu vyrostl na hlavě. Určitě musel být pečlivě vyroben.

„Ach, vidím, že se obdivujete mojí koruně,“ usmála se vévodkyně. „Je to vévodská koruna. Byla vyrobena ze zlata a diamantových jahodových listů před více než padesáti lety. Nosím ji stále pro případ budoucí korunovace. Až nastane čas a princ z Walesu se stane králem, budu zvyklá na její váhu.“

Vévodkyni se znovu podařilo Konstanci vyrazit dech. Teprve když starší žena dala mlčením najevo, že čeká na odpověď, se dívka vzchopila. „Já bohužel korunu nemám, Vaše Milosti.“

„Nebudte směšná, slečno Lloydová. Korunu smí nosit jen vévoda nebo vévodkyně. Bylo by nanejvýš nesprávné, kdybyste ji nosila vy. Svobodná dáma by neměla nosit ani tiáru. Je to nestoudné a nepatřičné.“

„Budu si to pamatovat.“

„To vám tedy radím. A teď mi povězte, proč nemáte na sobě některé z těch šatů, které jsem vám poslala?“

„Protože nás cestou sem přepadli ozbrojení lupiči.“ „Nás? Kdo byl s vámi?“

„Cestovala jsem s panem Smithem, Filipovým přítelem. Mimochodem, kde vlastně je?“

„Jak to mám vědět? Zahrabal se zas někde na velšském venkově nebo v uhelném dole.“

„Filip v dole?“

„Nebesa, to ne!“ Vévodkyně se zasmála chraptivým chechtotem. Konstanci si všimla, že starší žena má ruce jako lopaty, které by se hodily spíš zemědělcům nebo řezníkovi. Ještě nikdy neviděla tak velké ruce u ženy. Bezděčně sklopila zrak k vévodkyniným nohám.

Byly stejně obrovité jako ruce.

„Vaše Milosti, možná bych vám měla také hned povědět, že závoj, který jste mi tak laskavě poslala, při přepadení také zničili.“

Vévodkyně hleděla na Konstanci, jako by jí na hlavě vyrostl květináč.

„O čem to mluvíte?“

„O krajkovém závoji, Vaše Milosti. Spolu s těmi šaty od vás jsem dostala i nádherný krémový krajkový závoj.“

„Na nic takového si nepamatuji. Ach, ach bože.“ Vévodkyně se začala smát znepokojivým, skoro zlověstným smíchem, znějícím jako rozpoutaná přírodní síla. „Krajka? Slečno Lloydová, to byl ubrus. A navíc vyrobený strojově. Došel mi hedvábný papír, tak jsem do něho zabalila šaty. Proč bych vám proboha posílala jemný krajkový závoj? Ach, bože, to je ale zábavné.“

Konstance jen seděla a pozorovala, jak vévodkyni pobavením zčervenal obličej.

„No tak, chtěla byste trochu čaje, slečno Lloydová?“

„Ano, děkuji vám.“

„Je tamhle na stříbrném podnose. Mně dejte dvě lžičky cukru a trochu smetany.“

Konstance ještě s úsměvem na rtech vstala a připravila vévodkyni čaj přesně, jak si přála, i když měla velkou chuť nasypat jí do čaje šest lžic cukru a nalít půl šálku smetany.

„A taky bych ráda něco sladkého,“ dodala vévodkyně.

Konstance se vrátila k podnosu, položila na talířek několik malinkých dortíků a nesla je vévodkyni.

„A taky obložený chlebíček, ten s řeřichou.“

Konstance z podnosu pečlivě vybrala chlebiček s řeřichou, přidala k němu nádavkem další s rajčetem a donesla oba vévodkyni. Sama hladově zhltna zbylý chlebiček s řeřichou. Jestli jí nic nenabídnou, jiné jídlo do večere nedostane.

„Nalijte si také, jestli chcete.“

„Děkuji, Vaše Milosti,“ řekla Konstance s úlevou. Vévodkyně přikývla, uchopila masivní popraskanou rukou malý šálek a napila se čaje. Neřekla nic. Když ochutnala čaj, připravený přesně podle jejích pokynů, spokojeně se usmála.

„Takže Filip se vrátí koncem týdne.“

„Koncem týdne?“ zeptala se Konstance. „Kde je?“

„Poslala jsem ho do Ballsbridge na volební kampaň.“

Konstance nenamítla, že Ballsbridge leží jen několik kilometrů odsud. „Proč se sem nevrací večer, když tam skončí?“

„Protože se musí starat o politiku, moje milá. Potřebuje psát projevy, dostávat chytré nápady, které by mu zajistily, aby pro něho hlasovala lůza, musí si nacvičit, jak klidně stát dlouhou dobu, potřásat si rukama s obyčejnými lidmi a takové věci. A také chci, abychom strávily nějaký čas spolu a poznaly se. Pojd'te sem, než na to zapomenu.“

Konstance ji poslechla. Vévodkyně otevřela zásuvku a vytáhla z ní malou krabičku.

„To je pro vás, slečno Lloydová.“

„Ach, děkuji vám.“

„Je to zasnubní prsten.“

„Zasnubní prsten? Možná bych měla počkat na Filipa, aby mi ho dal.“

„Ale kdež. Aspoň si na něj zvyknete. Zkuste si ho.“

Konstance otevřela sametem vykládanou krabičku. Uvnitř ležela nejpodivnější věc, jakou kdy viděla. Střed toho zvláštního předmětu tvořil žlutý kámen veliký skoro jako koule na dveřích. Byl zasazený do jakýchsi spletených hadů či ještěrek.

„Ach, to je velmi krásné,“ pravila Konstance.

„Samozřejmě, sama jsem ho vybrala, Filip na takové věci nemá čas. Je to nový italský styl.“

„To vypadá, že jsem se zasnoubila s vámi, Vaše Milosti,“ pravila Konstance s úsměvem.

„Co je to za nesmysl! Já už jsem vdaná, tak se přece nemůžeme zasnoubit. A taky jsem myslím pro vás příliš stará, slečno Lloydová. Ne, zasnoubená jste s Filipem. Brzy se dohodneme na datu svatby, možná ještě před volbami.“

„To by bylo báječné.“ Pomalu si natáhla prsten na levý prsteník. Srdce se jí sevřelo, když zjistila, že jí dokonale padne. Vrátila se k podnosu s čajem.

„No, ano. Nebyl na podnose ještě jeden chlebiček s řeřichou?“

„Promiňte,“ přiznala Konstance. „Já jsem ten druhý chlebiček snědla.“

„Vy jste mi snědla chlebiček s řeřichou?“

„No, já...“ uvědomila si, že to bude marně vysvětlovat. „Ano, vaše Milosti.“

„No, budeme vás muset trochu obrousit, než budete moci přijímat společnost. Pojd'te sem ke mně, ať si vás prohlédnu.“

Konstance se vrátila ke své židli se šálkem v ruce. Polkla a doufala, že se přestane třást a šálek nebude cinkat o talířek.

Celkem vzato, s ozbrojenými lupiči se cítila příjemněji než s vévodkyní.

„No,“ prohlásila vévodkyně bez zřejmé pohnutky. „Bylo mi potěšením. Můžete jít. Večeříme v sedm třicet, prosím, neopozdíte se.“

Konstance vstala, uklonila se a opustila salón. Ať se stane cokoli, to nejhorší už má za sebou. Večeře bude určitě o mnoho lepší.

Když nastala doba večere, Konstanci kručelo v žaludku a pořád si připomínala jediný chlebiček s řeřichou, kterému neodolala při čaji. Aspoň jí tělesné nepohodlí bránilo lámat si hlavu nad takovým rozčilujícím tématem

jako bylo její nepříliš podařené první setkání s Filipovou matkou. Nebo nad tím, jak se jí nedaří zapomenout na Josefa Smithe.

Právě když se chystala, že se upraví co nejpříjemněji na večeři, ozvalo se lehké zaklepání na dveře pokoje. Vstoupila komorná, jedna z nekonečného zástupu mlčenlivých služebných v tomto domě.

„Vévodkyně vám posílá na večeři tyto šaty, slečno. Dnes večer přijdou hosté a vévodkyně se domnívá, že budete vhodněji oblečená ve večerních šatech.“

„To je od ní velice laskavé.“ Konstance se usmála na služebnou. Ta trochu zaváhala a pak úsměv opětovala a položila róbu na postel. Šaty byly mnohem více zdobené, než by si vybrala Konstance, ale určitě odpovídaly poslední módě a zřejmě stály příšernou sumu peněz. Tmavě modrý sametový živůtek, který odhaloval skoro celá ramena, lemovala krajka slonovinové barvy a bohatě nabranou sukni vroubil satén stejné barvy jako krajka u výstřihu. Služebná rozložila na posteli i nezbytné spodní prádlo, hedvábné punčochy, střevíce z jemné kůže a rukavice z ještě jemnější kozinky zdobené drobnými perleťovými knoflíčky.

„Odkud tohle všechno je?“ povzdechla si Konstance, když byla znovu schopna slova.

„Opravdu nevím, slečno. Potřebujete pomoci s šaty nebo s vlasy?“

Konstance hleděla na mladou služebnou chvilku beze slova. Po všech těch letech jí připadalo velmi podivné, když její služka zeptala, co pro ni má udělat. Tolik si zvykla na podřízené postavení. Jen se usmála.

„Děkuji vám. Poradím si sama.“

Byla ráda, když dívka odešla. Mohla se těšit z toho, že se dotýká nových šatů a cítí na nohou hedvábné punčochy, tak odlišné od tlustých černých bavlněných nebo vlněných pletených, na které si zvykla. Ačkoli róba vypadala trochu přezdobeně, byla překrásná.

Aby přizpůsobila svůj vzhled šatům, věnovala zvláštní péči vlasům, kartáčovala je, až se pěkně leskly a upravila několik loken do umného účesu. Teď byla připravena na všechno, co ji čekalo dole, a co tento večer přinese.

Podle hlasů našla cestu k jídelně, kde se podávala večeře. Přestoupila práh a vyhnula se ohromné palmě v keramickém květináči ve tvaru mroží hlavy. Uvítaly ji nejméně dva tucty párů očí, které se na ni upřely.

Tohle nevypadalo na obyčejnou večeři, ale na banket. Uvědomila si, že ji buď uvítají jako čestného hosta nebo si ji předloží jako hlavní chod.

Narovnala se v zádech a rozhodla se, že se za žádných okolností nenechá přítomnými pozřít a pak spláchnout červeným vínem nejlepší kvality.

„Dobrý večer,“ pozdravila zřetelně a přizpůsobila zrak plápolajícím svíčkám. Spatřila muže oblečené do večerních obleků tlumených barev a ženy vyšňořené ve večerních róbách a špercích, mezi nimiž nechyběly široké diamantové náhrdelníky a třpytivé dlouhé náušnice.

„No, slečno Lloydová, vypadáte opravdu nádherně,“ pravila vévodkyně. V jejím hlase nezazněla falešná srdečnost.

Konstanci pak představili celému shromáždění. Pánové se postavili vedle židlí, dámy pokývaly hlavou. Všichni zřejmě byli urození šlechtici a jejich příjmení zněla jako jména vedlejších postav z nějaké módní divadelní hry z venkovského prostředí.

Vévodkyně měla mohutné tělo sešňorováno do tvaru přesýpacích hodin a místo tiáry jí na hlavě seděl jednoduchý diadém, který ze všeho nejvíc připomínal mříž před krbem. Když skončilo představování, obrátila se domácí paní k hostům, rozmáchle pokynula mohutnou rukou a se shovívavým úsměvem pravila: „Víte, je Američanka.“

Ozvaly se souhlasné hlasy, zdvořilé mumlání, které vyjadřovalo srozumění, že to, že se Konstance narodila jako Američanka, omluví její případné nezvyklé chování a vysvětlí všechny excentrické výstřelky nebo prohřešky proti dobrému vkusu.

Teprve pak si Konstance všimla, že mezi přítomnými je i Filip.

Vstal s podivným úsměvem na tváři. Choval se váhavě a stále vyhledával pohledem matku, jako by čekal na souhlasný pokyn nebo náznak, co má udělat. Jako obvykle byl okázale oblečen do černého večerního obleku, licousy měl čerstvě zapudrované a vykartáčované, hedvábnou kravatu dokonale uvázanou a přichycenou jedinou jehlicí s perlou.

„Konstance,“ vypravil ze sebe konečně. „Prosím, sedni si vedle mě.“ Vykročil k ní a oči všech přítomných sledovaly každý jeho pohyb. Políbil ji na tvář.

Konstance přijala Filipovo rámě a snažila se nevšímat si pohledů a šeptání ostatních hostů, když ji Filip vedl na místo. Pokoušela se ovládnout své myšlenky a pocity. Nečekala, že se tu setká s Filipem, a jeho přítomnost ji nijak neuklidnila.

„Máme krásné počasí,“ pronesla k shromážděným hostům, když jí Filip přidržoval židli. Jedinou odpovědí jí byl jeden nebo dva naučené úsměvy.

Mlčení připadalo Konstanci nesnesitelné. Aby odvrátila bezeslovné pohledy, jimiž ji ostatní sledovali, přinutila se k tak lehkému a bezstarostnému tónu, že jím málem oklamala i sama sebe. „Tam, kde jsem vyrostla, je v tuhle roční dobu příliš teplo, není to právě příjemné.“

Nikdo nenavázal konverzaci. Rozbalila ubrousek a úpěnlivě v duchu prosila, aby už konečně někdo promluvil.

Proč jí nepřišel na pomoc Filip, který jasně viděl, jak je nesvá? Příliš bedlivě pozoroval vévodkyni.

Tíživé ticho přerušil až plešatý muž na konci stolu poznámkou. „Máme září.“

No, tohle zabíralo vždycky.

„Ano,“ přikývla Konstance. „Skutečně, už je tu září.“

Lysý muž zazářil. „Ano,“ oznámil s větším sebevědomím. „Opravdu máme září. A právě prostředek, jestli se nemýlím.“

Několik hostů souhlasilo, že je skutečně druhý čtvrtek v září. Po závanu vzrušení, s nímž bylo spojeno potvrzení data, upadl stůl opět do mlčení.

„Slečno Lloydová,“ pravil pán na vzdáleném konci stolu. „Nedávno jsem navštívil Spojené státy.“

„Opravdu? Doufám, že jste měl příjemný pobyt, pane.“

„Ach, ano! Opravdu se mi tam líbilo, i když jsem ještě nikdy nebyl někde, kde by to vypadalo tak, no. Jak bych to jen nazval?“

„Neotesaně?“ navrhla jedna žena.

„Nezjemněle?“ napadlo jinou.

„Brutálně barbarsky?“ s netrpělivou škodolibostí přispěla první paní.

„Ne, ne! Tohle vůbec ne, slečno Lloydová,“ usmál se muž, „já jsem chtěl říci, že mi tam všechno připadalo rozlehlé. Jezera jsou tak rozsáhlá, že člověk nedohlédne na druhý břeh. Řeky jsou tak široké, že se přes ně plaví člun několik hodin a k farmám přísluší tolik půdy, že z jedné hranice pozemku na druhou se jede několik hodin na koni. No, a některé domy jsou tak velké, že se v nich člověk lehko ztratí.“

„Rozumím vám, co tím chcete říci, pane,“ připustila Konstance. „Ale víte, já jsem z Virginie. My Jižané jsme se chlubili tím, že všechno udržujeme v měřítku, v němž lze věci spravovat. Naneštěstí se to vztahovalo i na naši armádu. Byla natolik malá, aby si s ní nepřítel poradil, ale ne dost velká na to, aby vyhrála.“

Několik hostů se usmálo a jeden muž vydal zvuk velice podobný chechtotu.

„Škoda, že jste prohráli válku,“ zamumlal muž s obrovským mrožím knírem. „Vždycky jsem měl pocit, že Konfederace je mnohem víc založena na anglických ideálech. Víte, třeba domy a způsoby nejsou tak otřesné jako na Severu.“

Někteří muži přikývli a ženy jejich gesto opakovaly. Jeden prošedivělý pán na konci stolu dodal bujaře „No, no,“ jako by vpadl doprostřed debaty v parlamentu.

„Byla jste určitě velice mladá, slečno Lloydová, když skončila válka. Určitě pro vás bylo veliké štěstí, že jste díky svému mládí unikla většině násilí,“ pronesl muž s knírem.

„Děkuji vám za poklonu, že si myslíte, že jsem tak mladá,“ Konstance se opřela o opěradlo židle, když jí sluha naléval do poháru víno. „Byla jsem už dost velká na to, abych si válku uvědomovala, a naneštěstí pozemky mého otce sloužily často za bitevní pole.“

„To je ale strašlivé,“ vydechla dáma s péry ve vlasech. „Doufám jen, slečno Lloydová, že nikdo z vaší rodiny nějak hrozně netrpěl.“

„No,“ řekla Konstance tiše. „Je už to tak dávno, tak strašně dávno.“

Sluha jí nabídl polévkovou mísu a znovu se rozhostilo ticho. Předstírala, že pozoruje, jak do její misky šplouchla krémovitá polévka a doufala, že konečně někdo u ohromného stolu promluví a změní téma hovoru.

„Ubohý drahoušku,“ pravila žena s péry.

Filip hleděl na Konstanci s překvapeným výrazem, jako by nevěděl o jejích prožitcích z války. Tvářil se, jako by ji viděl poprvé a v pohledné tváři se mu objevil podivně vypjatý výraz.

„Filipe,“ řekla vévodkyně, „hrbíš se, prosím, posad' se rovně.“

Na vévodkynin pokyn se narovнала i většina hostů, kteří se šťourali v jídle nebo upíjeli víno.

Musela něco pronést, aby uvolnila tíživé ticho.

„No, musím připustit, že v Anglii na úsvitu slavného impéria je to mnohem zábavnější než ve Virginii na konci války,“ pronesla úsečně.

„To bych řekla,“ souhlasila vévodkyně.

„Povězte mi, slečno Lloydová, co se vám na našem národě líbí nejvíc?“ usmál se na ni povzbudivě plešatý pán.

„Musím přiznat, že se mi na Angličanech líbí, že si uvědomují vznešenost a majestát.“

„To mě udivujete,“ odpověděl olysalý muž. „Myslel jsem si, že všichni Američané si váží toho, že mají demokracii. V klubu jsem se několikrát pustil do sporu s hosty z Ameriky. Všichni tvrdili, že opovrhují našimi tituly.“

„Ach, ale to vůbec není pravda, naprosto ne. Závidíme vám, že vám tituly vnášejí do společnosti pořádek. Člověka uklidňuje, když přesně ví, kolik stupňů nadřazenosti si ten který jednotlivec může přisvojit. Američané si ve skutečnosti uvědomují třídní uspořádání stejně dobře jako Angličané, ale protože nemáme nikoho, kdo by se postavil do čela vládnoucí třídy, žádného krále nebo královnu, mohou se společenská setkání proměnit ve zmatek a chaos.“

„To říkám také,“ připojila se žena, která zatím ještě nepromluvila. „Pamatujete si na ten poprask, když princ z Walesu navštívil v šedesátém roce Ameriku? Říkalo se, že se na Jeho Královskou Výsost málem vrhaly ženy.“

„A nepropadla se tehdy pod tíhou tlačícího se davu podlaha?“ ptala se vesele žena s péry.

„Ano, skutečně se to stalo,“ zvedla obočí Konstance. „V tom davu se určitě strkaly ženy z vysoké společnosti s dcerami na vdávání. Takže konečně znáte naše tajné myšlenky, a víte, co si pravnucci revoluce doopravdy přejí.“

Muž s knírem popleteně zamručel. „A co to vlastně je, drahá slečno Lloydová?“

„No to, že se každá z nás chce stát anglickou královnou.“ Napila se vody a pokračovala. „A jako Američanky, zkažené demokracií, stále věříme, že se nám podaří ulovit titul.“

Nejdřív nikdo neodpověděl. Pak se plešatý muž začal chechtat a obličej se mu zbarvil do znepokojivého karmínového odstínu. Ostatní hosté se k němu

přidali, muži chraplavým tónem kuřáků doutníků a ženy chichotavým hihňáním.

Filip se ujistil, že se matka tváří potěšené a také se konečně usmál. „A co v Konfederaci? Také se každá z vás chtěla stát panovnicí Jižních států?“

„No,“ začala přemýšlivě, „myslím, že právě to byl náš hlavní problém.“

„A co to přesně bylo?“ Filip jen stěží potlačoval úsměv a ostatní hosté s vidličkami a noži ve vzduchu čekali na odpověď.

„Všichni jsme pevně věřili, že my, Jižané, už majestát jsme. Jak si asi každý dovede představit, vedlo to k strašnému zmatku.“

Nad stolem se ozvaly zřetelné pobavené a souhlasné zvuky. Dobrý bože, pomyslela si Konstance. Tyto lidi je velmi snadné pobavit.

Ale co Filip? V jiných sešlostech zábavu řídil. Nyní se stále díval na matku, dokonce i když měl odpovědět vlastní snoubence.

„Povězte mi, slečno Lloydová,“ zahřímal kulatý muž se směšně svěšenými licousy, s pěšinkou uprostřed a vlasy připlácnutými k hlavě tlustou vrstvou oleje. „Slyšela jste někdy známý jak povstalců?“

„Povím vám upřímně, pane, že toto ječení vypuklo na plese v New Yorku, kde byl představen princ z Walesu. Tam ječely sice maminky s dcerami na vdávání z vyšší společnosti, ale účel toho zvuku zůstal stejný a to zastrašit nepřítele.“

A tak po celou večeři zůstala Konstance středem zájmu, Filip se smál a pobízel snoubenku k dalším vystoupením. A ona povídala dál a předváděla se. Pomyslela si, že za celou dobu jako vychovatelka nenaplácala tolik nesmyslů. Zdálo se, že Filip je svou snoubenkou nadšen.

Starý vévoda se neobjevil. Konstance ho hledala mezi tvářemi osvětlenými jednotvárným oranžovým světlem svící a přemýšlela, zda v ruchu představování nepřeslechla jméno svého budoucího tchána. A teprve na konci večera objevila, že odulý mladý muž na konci stolu je Filipův starší bratr vikomt Cavendish. Ale všichni ho oslovovali Dishy.

Z přísného výrazu na tváři vévodkyně poznala Konstance, že zašla příliš daleko, příliš se ukazovala a příliš odvedla pozornost od paní domu. Vůbec nepochybovala o tom, že ji následující den vévodkyně poučí o jejích chybách.

Když odešli hosté a vévodkyně se konečně vzdálila do svých pokojů, zůstali spolu Konstance a Filip chvíli sami.

Vikomt Cavendish rovněž opustil místnost, ale ve skutečnosti se už stáhl dřív, ne tělesně, ale duchem. Pokud si Konstance pamatovala, nevyřkl při večeři jediné slovo, ať příjemné nebo nepříjemné, ani se nijak nevyjádřil k žádnému předmětu hovoru.

Vévodkyně a její starší syn se zdáli být rozladěni způsobem, jakým se zábava vyvíjela. Filip si toho zřejmě nevšiml, ale Konstance ano.

„Asi jsem si nezískala obdiv ani u tvé matky ani u tvého bratra,“ nadhodila, když se kolem začali tiše míhat sluhové a uklízet.

„Kdepak, Konstance. Všechny sis je získala.“ Zapálil si doutník od ohně v krbu, mohutně zabafal a usadil se do ušáku naproti ní.

Bude takhle nějak vypadat jejich příští společný život? Zahнала takovou myšlenku. Nemělo smysl zabývat se tím, co možná přinese budoucnost. Nebylo to k ničemu. Věděla sama nejlépe, že co člověk čeká, se zřídka shoduje s tím, co se pak doopravdy stane.

„Můj Bože, Konstance, myslím, že jsem ještě neviděl lorda Trendoma, aby se smál jako blázen! Opravdu se ti to povedlo, děvče.“ Filip zavřel oči a vychutnával vůni doutníkového kouře. Na dosah měl velkou sklenici whisky, ten večer už třetí.

„Kde byl tvůj otec, Filipe? Doufala jsem, že se s ním setkám.“

„Ach, otec.“ Hlas mu klesl, ale neobtěžoval se, aby otevřel oči. Všimla si, že má úplně světlé, skoro průsvitné řasy, jako mívají králíci. „Večeří sám ve

svém, ehm, křídle. Mimochodem, ta historka o ženách v Charlestonu byla naprosto neocenitelná! Když si vzpomenu na Mortimera, no, ještě jsem ho neviděl tak pobaveného! Víš, to byl ten chlapík se zahnědlým zubem na konci stolu.“

„Nevím, Filipe. Mám je všechny spletené dohromady a zahnědlý zub mělo víc pánů.“

Zasmál se. „V každém případě, Mortimer s hnědým zubem má přítele, který píše pro Punch. Mortimer do toho časopisu přispívá také. Když odcházel, zeptal se mě, zda může otisknout, samozřejmě s udáním zdroje, některé z tvých zábavných historek. Dal jsem mu svoje svolení.“

„Tys mu dal svolení? Proč ses na to nezeptal mě, Filipe?“

„Myslel jsem, že ti to nebude vadit, moje drahá.“ S očima stále zavřenýma malátným uspokojením donesl sklenici ke rtům. Dlouze se napil a pak pokračoval. „Je to úžasné, naprosto úžasné.“

„Brandy?“

„Ne, ne. No, brandy je svým způsobem úžasné. Ale myslel jsem tebe, moje drahá, že ty jsi úžasná, když jsi takovým ohromným způsobem upoutala. Bude to skvělé pro moji kariéru.“

„Pro tvoji kariéru?“

„Ovšem. Všechny sis získala. Samozřejmě, že sem všichni přišli, aby tě poznali, byli zvědaví na divokou Američanku. Většina z nich tu ještě nikdy nebyla a neuráčila by se přijít bez nějakého popudu.“

Když nic neříkala, pokračoval, s očima stále přivřenýma v blaženém rozjímání. I když Konstance nápadně zbledla, nevšiml si té změny.

„Bylo to naprosto skvělé. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybychom dostali pozvání k princovi z Walesu. Víš, Američané se mu přišerně zamlouvají. Miluje všechno exotické. Jestli nás pozve, dostaneme se tam.“

„Kam že se dostaneme?“

„No, do módní společnosti, samozřejmě. Do Marlborough House, kam chodí společenská smetánka. To je úžasné, naprosto skvělé.“

„Myslím, že půjdu spát, Filipe.“

Konečně otevřel oči a usmál se. „Zasloužíš si pořádný odpočinek, moje drahá.“ Vstal, ale neodložil ani doutník, ani brandy.

Jak stáli proti sobě, zachytila pohledem jejich obraz v zrcadle v zlatém rámu pověšeném nad krbem. Viděla oba jen od ramen nahoru. Světlá róba nápadně kontrastovala s jejím prázdným výrazem. Filip hleděl na své brandy a vypadal jako ztělesnění elegantního velkoměstského muže.

Tohle všechno bylo naprosto špatně. Nejen že neladili oblečením. Neladilo toho na nich mnohem víc. Sklonil se k ní a políbil ji na tvář, tváře se setkaly i na obraze.

Nestalo se nic. Nic nezajiskřilo, co by povědělo, „Tihle dva k sobě patří.“ Nenastalo mezi nimi žádné nehmataelné spojení. Jeho oči se nesetkaly s jejíma, ani když jí přejel po tváři svými rty.

„Dobrou noc, moje drahá.“ Než odešla, ponořil se opět do ušáku. Když se ohlédl, viděla, jak si dolévá brandy a znovu zavírá oči. Bezpochyby zase snil o své budoucí slávě.

Když stoupala po schodech, pomyslela si, že se jí o budoucnosti vůbec nechce přemýšlet.

„Zatraceně,“ utrousil Josef se zaťatými zuby.

Musel všechno opakovat, protože popletl pokus.

Způsobil to její obraz v jeho myšlenkách, který přehlušil soustředění na práci a kvůli němuž rozlil poslední vzorek z Balmoralu. Bez něho byl celý soubor testů k ničemu.

Unaveně si mnul oči. V poslední době se mu spánek vyhýbal, ačkoli jindy Josef Smith usínal ve stoje, když to bylo nutné. Dokonce se mu to dvakrát povedlo doopravdy. Se spaním nikdy neměl potíže.

Než poznal Konstanci Lloydovou.

„Ne,“ řekl si. „To se nesmí stát.“

Ani Abigail ho tak neokouzila. Ne, Abigail znamenala spíš sen, který si vytvořil ve svých představách. Stále znovu ho překvapovalo, že skutečná Abigail se tak křiklavě liší od obrazu, který si vymyslel za dlouhých období odloučení.

Ale nikdo, s jakkoli bujnou představivostí, by si nevymyslel někoho takového jako Konstancie Lloydová. I její jméno znělo protikladně i trefně, protože ve skutečnosti jedinou konstantou u této ženy byla její schopnost překvapovat, většinou příjemně.

Když Josef zavřel oči, stále ji viděl, vybavovaly se mu jejich společné chvíle, její úsměv, soustředěná tvář, nápadné, jasné modré oči, které na něho zamrkaly, když souhlasila s něčím, co pronesl.

Také se k němu vracel její hlas, připomínal si její ironické poznámky a strízlivé, dobrosrdečné žertování. Na Konstanci Lloydové nenašel nic násilného nebo strojeného. Určitě netrávila dlouhé hodiny nacvičováním příštích rozhovorů. Říkala, co si myslela, a někdy jí bohužel uteklo i něco, co si předem nepromýšlela.

Krátce a stručně, byla rozkošná.

Také byla Filipovou nevěstou, budoucí manželkou, kterou Filip s lehkým srdcem pustí z hlavy. Sňatek s Filipem ji zničí.

Ne že by pro ni znamenal zkázu v nějakém barbarském smyslu toho slova, ale připraví ji o její svěžest a přirozenost. Rok života v sídle Hastingsových, dlouhé nudné večery trávené jen ve společnosti vévodkyně ji zcela umoří. Josef to viděl před sebou: Dishyho rozvaleného v křesle, Filipa, jenž si čte staré londýnské noviny, a Konstanci, jak se snaží zachovat si zdravý rozum.

Jiný scénář vypadal ještě děsivěji. Zařadí se do hloučku kolem prince z Walesu mezi aristokratické hlupáky, vycvičené k tomu, aby za žádných okolností nepřemýšleli, naučené nevšímát si knih, umění a všeho, co by je mohlo vytrhnout z jejich nereálného života.

Konstancie byla doopravdy chytrá žena, ne nějaký přitroublý vtipálek. Jak asi bude reagovat na bitvy se sifonovými láhvemi nebo jízdy na stříbrném podnose po schodech v Marlborough House, které jejich aktéři vymýšleli z naprosté nudy? Ale nejvíc ho znepokojovala představa Konstancie v té zničující společnosti. Jestli se nepřizpůsobí a nevyrovná zlomyslností zlým klepnám, zničí ji ostatní kvůli jejím pozoruhodným intelektuálním schopnostem.

Filip neměl zdání, jaký poklad mu přihrál osud.

Josefova ústa se trochu pousmála. Pak zvažněl a s větším soustředěním než obvykle se vrátil ke své práci.

KAPITOLA ŠESTÁ

Dny ubíhaly v otupující neměnnosti. Od tiché snídane do jedenácti hodin večer, kdy se chodilo spát, Konstanci zaběhnutý denní stereotyp čím dál víc unavoval. Dokonce v červeném salónu po večeři posunula dopředu hodiny na krbu, aby nenápadně uspíšila o několik minut konec dne.

Filip ji přitom viděl, ale předstíral, že hledá nějakou knihu ke čtení. Když hodiny odbily, neřekl nic. Vikomt ji rovněž pozoroval, jak tiše otevřela skleněný příklep a postrčila ručičky, ale rovněž to nekomentoval. Jejich matka

si nevšimla času, který si Konstance ukradla, aby mohla odejít do svého pokoje a zůstat sama se svými myšlenkami.

Vévodkyně nikdy nahlas nepřipomněla první večer, ačkoli bylo nápadné, že první večírek zůstal zároveň poslední příležitostí, kdy do sídla Hastingsových pozvala hosty. Starší žena jednala s budoucí snachou s důstojnou rezervovaností, i když se nikdy nechovala přímo nepřátelsky. Konstanci přijala vlažně, což nebylo právě ideální, ale dalo se to snést.

Filip býval často pryč z domu, odcházel na shromáždění a schůze, kde přednášel projevy, které mu psal za peníze jeho přítel Mortimer. Z toho Konstance usuzovala, že kampaň probíhá docela úspěšně, ačkoli Filip ji s podrobnostmi neseznamoval. Místo toho ji často žádal, aby mu vypravovala zábavné historky, které by nějak mohl včlenit do svých projevů. Kdykoli učinila nějakou vtipnou nebo jen trochu chytrou poznámku, hned si ji poznamenal, aby ji mohl předat Mortimerovi.

Co se týká vikomta Cavendishe, zdálo se, že je skoro neviditelný. Dishy, tak se ho Konstance nikdy neodhodlala nazvat, na ni hleděl přes stůl při snídani, obědě i večeři a pozoroval ji přes celou místnost při čaji. Nikdy k ní přímo nepromluvil ani nedal najevo, že ji registruje. I když se zdálo, že ji pozoruje, měla dojem, že skrze ni hledí na nějaký nehybný předmět a nechápe, na co vlastně civí.

Když k ní promlouvala vévodkyně, znělo to jako instruktáž nebo sdělení oficiální zprávy. Už si nepředstíraly, že spolu komunikují. Od Konstance se čekalo, že bude věnovat náležitou pozornost všemu, co vévodkyně pronese, ale mlčet.

„Příslušník aristokracie vždycky pořádně odtahuje malíček, když upijí čaj. Jinak to vypadá vulgárně.“

„Dáma se vždycky pozná podle držení těla. Skutečný aristokrat si nikdy nepohoví.“

„Nesnižujte se k tomu, abyste se sluhy mluvila jako s jednotlivci. Hovořte k nim tak, jak to vyžaduje jejich postavení. Nečekají, že je budete oslovovat jménem. Když se budete obtěžovat zapamatovat si jejich jméno, nebudou vás respektovat.“

Konstance se zdvořilým zájmem poslouchala a v duchu ve všem vévodkyni odporovala. Odtahovat malíček při pití čaje jí připadalo afektované a naznačovalo, že člověk s takovými způsoby se snaží vytvořit dojem urozeného původu a ve skutečnosti k němu má daleko. A že si aristokracie nikdy nepohoví? A co ti páni a dámy během společenské sezóny v Cowesu, o korunovaných princích a princeznách ani nemluvě, kteří nedělali nic jiného než si neustále hověli při výletech na jachtě, tanci a procházkách? A nikdy, nikdy neoslovovat sluhy jménem...

„Stello, neviděla jste někde moji levou modrou botu?“ Konstance na sebe natáhla šaty a klesla na všechny čtyři, aby nakoukla pod postel.

Mladá žena hned přiběhla, samý úsměv na kulaté široké tváři. Stella pocházela z vesnice a skoro komicky perfektně vykonávala domácí práce. Měla veselou povahu a stejně upřímně, jak se snažila zavděčit se, také otevřeně hodnotila situaci v domě Hastingsových.

„Modrý střevíc, slečno?“ založila ruce v bok. „Co to tu tropíte, že tu klečíte v těch nových modrých šatech?“

Konstance pohlédla nahoru a uhodila se hlavou o nohu postele. Obě ženy zamrkaly.

„Nemohu najít druhou botu,“ přiznala Konstance a třela si bolestivé místo na hlavě.

Stella bez váhání ráznými kroky přešla pokoj a vytáhla ztracený střevíc zpoza toaletního stolku. Beze slova ho zvedla a ukázala Konstanci.

„Děkuji vám, Stello.“ Konstance se usmála a vzala si od ní botu. „Jak vypadají ty šaty? To jsou další, které vévodkyně objednala. Myslím, že má mylný dojem, že se k nám ze všech stran pohnou pozvání.“

„Ne, slečno. Slyšela jsem, jak lord Hastings sám říkal, že jeho přítel pan Mortimer, který má kamaráda, co pracuje v tom strašném časopise Punch, povídal že celý Londýn je vámi úplně nadšený. Všichni vás chtějí poznat, opravdu.“

„Ale proč se proboha chtějí seznámit s guvernantkou, to opravdu nechápu. Většina z nich má vlastní guvernantku a vsadím se o dolar, že jí nikdy nevěnují ani pohled. Můžou zůstat doma a dál si jí nevšímat, místo aby se snažili seznámit se s další guvernantkou, kterou by přehlíželi.“

„Vy mi nerozumíte, vidíte, slečno?“

„Vlastně ne, Stello.“

„Víte, všichni ti pánové a dámy, no, už jsou na sebe zvyklí. Vypadají jako dospělí, ale ve skutečnosti se chovají jako děti, které se navzájem povdávaly a poženily. Všichni, s nimiž se v těchto kruzích setkáte, si nejspíš už spolu hráli jako děti a stejné to bylo i s jejich matkami a otci.“

„A stejně jako děti mají rádi občas něco úplně nového, že?“

„Přesně tak, slečno!“ Stella ztišila hlas. „Opravdu, ale to, že jsou spíš jako děti, není dobré na hlavu. Viděla jste někdy štěňata, která se narodila rodičům ze stejného vrhu?“

Konstance zavrtěla hlavou. „Ne, bohužel ne.“

„Je to hrozný pohled, opravdu. Někdy taková štěňata mají jen jedno oko, jindy mají o nohu víc nebo méně. Jednou jsem takovou chudinku štěně viděla, jen seděla a koukalo, vůbec nežralo a hned pošlo. A všimla jsem si, že ti užvanění povaleči dělají to samé.“

„Jinými slovy, aristokracie je rodově zatížená,“ zašeptala Konstace.

„Přesně tak, slečno!“

„A já jim mám pomoci oživit krev?“

„Konečně tomu rozumíte.“ Stella o krok ustoupila, jako by Konstanci viděla poprvé a tlumeně, skoro uctivě řekla. „No, slečno, opravdu vám to moc sluší, jste skutečně moc hezká. Opravdová krasavice.“

„Ach, Stello, děkuji vám. Víte, od vévodkyně je opravdu laskavé, že mi nabídla všechny ty šaty a rady, které jsou mi podle ní zapotřebí.“

„Nevím, zda to má něco společného s laskavostí, slečno.“

„Prosím?“

„Myslím, že to vévodkyně dělá pro sebe a pro svého syna, tak je to. Má o vás strach, slečno. Ví, že její syn vás potřebuje, protože jeho otec a ona sama nejsou právě nejlepší základ, jestli mi dobře rozumíte. Dokud vás bude potřebovat, bude se k vám chovat mile. Neublíží huse, která snáší zlatá vejce, víte, co tím myslím.“

„Aha.“ Konstace se obrátila k velkému oválnému zrcadlu a na chvíli se zarazila. V modrých saténových denních šatech se sukní nabranou do dokonalých skladů a s živůtkem naprosto odlišným od upjatých šatů, které nosívala dřív, vůbec ničím nepřipomínala guvernantku.

Hlavou jí jako blesk prolétla myšlenka: kdyby ji tak viděl Josef.

Odkud se vzala ta postranní myšlenka? Který tajný koutek její mysli se oddával snění, zatímco žila v poněkud zmatené pohádce?

„Přijďte včas na čaj, slečno?“

„Hned tam budu. Děkuji vám, Stello.“

Dívka pokývla, uklonila se a odešla.

Josef. Zřejmě ještě zůstal ve Skotsku. Ne že by na tom nějak záleželo. Vůbec to nebylo důležité.

Vyšla z místnosti a vydala se směrem k červenému pokoji, kde se podával odpolední čaj.

Jaký úžasný člověk je ten Josef Smith. Jak obyčejné jméno nosí tak skvělý muž.

Z úst jí nechtěně uniklo zachichotání, když kráčela sály a myslela přitom na Josefa. V duchu si přehrávala události, které spolu prožili, jak se mu udělalo špatně po ústřících i jak ho těšily její návrhy a poznámky. Ještě žádný muž neprojevil takový obdiv jejím nápadům a myšlenkám. Tento byl úplně první.

Ještě že byl s ní, aby utišil její strach, aby jí pomohl překonat situaci, která se mohla zvrhnout v strašlivou zkušenost. Díky jeho laskavosti, naprostému soucitu a porozumění si celé loupežné přepadení vybavovala s pocitem nebezpečně blízkým něze.

Zalila ji něha, ale také ponížení. Chovala se tak hloupě, a když si vzpomněla na jeho dotyky a na to, jak se na ni díval, věděla, že hned nápadně zčervená.

Napadlo ji, zda na ni někdy myslí. A jestli ano, jak na ni nejraději vzpomíná? Také se směje, když si vybaví jejich dobrodružství? A hlavně, podržel si v paměti, jak ji celou noc pevně objímal v opuštěném hostinci, jak cítili teplo toho druhého, jak...

„Promiňte!“ Vrazila do někoho takovou silou, že ji to odhodilo zpátky. Ona měla štěstí, ten druhý se natáhl na koberci. „Ach, promiňte, pane!“

Před ní ležel křehce vypadající starší muž s úplně bílými vlasy připomínajícími šlahouny a čerstvě vyholenou tváří. Když mu podala ruku a on ji stiskl, uvědomila si, kdo ten muž je.

„Vaše Milosti.“ Hluboce se uklonila. „Promiňte, nevím, jak bych se vám omluvila. Byla to moje vina.“

„Ale kdepak, moje milé děvče! Za prvé jsem vůbec neměl chodit do této části domu. Víte, je to proti mým zásadám. Dovolte, ať si vás pořádně prohlédnu. Jste Filipova nevěsta, vidíte?“

Ze starého pána číselá naprostá vřelost a šarm a Konstance se neubránila úsměvu. Muž měl nápadně tmavě hnědé oči, které ještě víc vynikaly v kombinaci s vlasy bílými jako sníh. Rozcuchané mohutné obočí se mu pohybovalo, když mluvil, a připomínalo dva stejné králičí ocásky.

Inspirací k jeho šedivé uniformě byl zřejmě pruský vojenský úbor a všechny stužky a medaile se při pohledu zblízka přeměnily na jednorožce, zemědělské nástroje a kuchyňské nářadí.

„Ach, díváte se na moje medaile. Udělila mi je moje Věrná armáda, zahradníci, zaměstnanci kuchyně a ovšem také rozšafní muži, kteří pečují o zvířata. Jsem na všechny velmi pyšný, slečno Lloydová.“

„Vy víte, jak se jmenuji?“

„Ovšem že ano. Všechno mi o vás řekli. Kam jdete, milé děvče? Asi někam velmi spěcháte.“

„Na čaj s vévodkyní,“ odpověděla a snažila se, aby to zaznělo vesele. Ale její obavy vévodovi neušly. Přehnaně se schoulil jako by ho někdo strčil do zad. Pak se narovnal.

„Jestli mohu být tak smělý, nechtěla byste dělat společnost mně?“

Na chvíli zaváhala. Vévodkyně bude určitě zuřit a Filip se bude tvářit otráveně. A mladého vikomta tím rovněž nepotěší.

„Mám výborné chlebíčky s máslem a se sýrem,“ přemlouval ji vévoda. „Oni takové nedostanou, jsou jen pro mě. Kuchař pro mě peče speciální dort s rozinkami a rumem. Je úžasný. A oni z něj nemají ani kousek.“

„Vaše Milosti.“ otočila k němu hlavu. „Bude mi potěšením s vámi posvačit.“

„Výborně! Pojdme tedy ke mně z tohoto strašného pomníku špatného vkusu.“

Konstance mlčela a vévoda se zasmál. „Myslíte, že to nevím, moje drahá? No, větší část z pětatřiceti let jsem strávil tím, že jsem se tomuto místu vyhýbal.“

„A co tu tedy děláte teď? Tady nahoře na chodbě? Nechci být vtíravá, Vaše Milosti.“

„Ani v nejmenším! Zeptala jste se naprosto logicky. Od členů této domácnosti jsem už léta neslyšel dvě slova, která by dohromady dávala smysl. Prohlížel jsem knihy, víte.“

„V knihovně?“

„Ne, ne, moje milá, ačkoli tam často vejdu a jednu nebo dvě knihy si půjčím. Nikdo je nepostrádá. Moji synové ani jejich matka nejsou zrovna velcí čtenáři, jak jste si pravděpodobně všimla.“

Usmála se a přijala rámě, které jí nabídl.

„No, prohlížel jsem si účetní knihy a ujišťoval jsem se, že finanční situace nahoře je jak má být. Víte, řídím zdola všechno hospodaření. Ale někdy vévodkyně přetáhne účet nebo některý chlapec investuje příliš mnoho do koní a pak vystoupím nahoru a urovnám to. Tady prosím doleva do těch dveří.“

Kolem těchto dveří často procházela, ale byly vždycky zavřené, a ozdobná lišta přes celou jejich plochu ji odrazovala, aby je otevřela. Předpokládala, že jsou za nimi uloženy smetáky a košťata. Ale místo toho se tu otvíral vchod do dobře osvětleného průchodu s mramorovými schody a kouzelným mosazným madlem.

„Dávejte pozor. Výborně, děvčátko, tudy.“

Za druhým schodištěm otevřeli další dveře. Za nimi se objevila nejkrásnější galerie, jakou kdy Konstance viděla.

Byla jednoduše zařízená, na nádherných tmavě zelených stěnách visela vynikající umělecká díla, některá moderní, jiná stará několik století. Na zemi ležel skvostný perský koberec, hýřil červenou, modrou a zelenou, všemi možnými odstíny, které dokonale ladily. Mosazné paravány, hladké i klasicky zakřivené, jí připomněly podobné, jaké kdysi viděla na jedné plantáži v Petersburgu ve Virginii.

V hale ucítila včelí vosk. Pamatovala si tu vůni z dětství. Její matka včelím voskem leštila nábytek a dřevěné stěny.

Ale něco jí připadalo divné. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, co jí tu chybí.

Jako by jí četl myšlenky, odpověděl vévoda na její němou otázku. „Bohužel tu dole není denní světlo. Jsme pod zemí, moje milá, a jediné, co mi tu chybí, je přirozené osvětlení. Ale doufám, že se stanete mou častou návštěvnicí a tak mi sem přinesete trochu jasu. Už jsme tu.“

Vešli do salónu, na první pohled pánského pokoje, ale nejpříjemnější místnosti, do jaké kdy Konstance vstoupila. Místo aby každé myslitelné místo zaplňovaly nepotřebné předměty, visely všude fotografie a portréty. Zvlášť hezky vypadala olejová malba vznešené hlavy psa, přesně retrívra.

„Pohled na starého Sampsona mě uklidňuje mnohem víc než ty portréty nahoře. V jeho tváři nacházím poctivost, odvahu a přátelství.“

„A co nahoře, pane?“

Usmál se, laskavý výraz mu rozjasnil celou tvář. „Raději to nebudu komentovat.“

Pak si všimla portrétu neobyčejně krásné mladé ženy. Malíř zachytil ženinu podstatu v jejích očích, žhnuly i žalovaly, a to uchvacující spojení Konstanci fascinovalo.

„To je Viola.“

„Viola? To je někdo z příbuzenstva? Je naprosto kouzelná.“

„Tak vy jste neslyšela o Viole? To je zvláštní. Má se provdat za mého staršího syna.“

„Dishyho?“

„Dishyho,“ potvrdil vévoda pokývnutím. „Je velmi zvláštní, že se mě na to ptáte. Vždycky jsem si myslel, že se Filip a Viola dají dohromady. Jako děti se spolu strašně nazlobili a pořád si šli po krku.“

Najednou si Konstance vzpomněla, co jí povídala Stella o šlechticích hrajících si spolu jako děti. Nějak si nedovedla představit krásnou plavovlásku jako rošťandu, ačkoli v jejím výrazu zahlédla mazanost, jež dávala tušit o větších duševních schopnostech, než bylo zrovna v módě. A jestli někomu opravdu usilovala o krk, stěží si představila muže, kterému by vadilo, že na něj soustředila pozornost.

Někdo tiše zaklepal na dveře, a pak je otevřel. Objevila se služebná s pojízdným stolem, kterou Konstance ještě neviděla. „Tak tady to máte, Vaše Milosti. To vám trochu obalí kosti.“

„Děkuji, paní Hutchinsonová. Mohu vás poprosit ještě o jeden šálek? Moje budoucí snacha mi bude dělat společnost.“

„Já už jsem o krok před vámi, Vaše Milosti. Všechno je pro dva, čaj, chlebíčky i dort, který máte tak rád. Doufám, že vám bude taky chutnat, slečno Lloydová.“

„Děkuji, paní Hutchinsonová. Jste naprosto skvělá.“

„Přesně to říkal zesnulý pan Hutchinson, Vaše Milosti.“ Uklonila se a opustila je.

Vévoda nedovolil Konstanci, aby vstala. Neobyčejně zručněji sám nalil čaj a naložil talíř.

Během čaje hovořili o knihách a myšlenkách, od Ruskinových názorů na vzdělání, přes Dickense a jeho postavy, až k Americe Marka Twaina. Vévoda kladl Konstanci promyšlené a dobře formulované otázky na občanskou válku a vyjádřil jí svou soustrast nad tím, že ztratila rodinu a postavení.

„Jak to pro vás muselo být těžké, moje drahá. Jak statečně jste se proměnila v úžasnou guvernantku. Doufám jen, že vás můj syn učiní tak šťastnou, jak si zasluhujete.“ Když jí to říkal, hleděl na ni přes okraj šálku a věnoval přehnanou pozornost tmavému chlebu s máslem.

Polkla a poděkovala mu. Uvědomila si, že je to první člověk v tomto domě, který s ní mluví přímo a chová se k ní jako k člověku.

Všechno, co o ní vévoda věděl, mu určitě řekl Filip. Konečně svačina skončila.

„Bylo to skvělé, pane,“ řekla mu Konstance podle pravdy. „I pro mě, moje drahá.“ Vévoda sepal vyschlé rozpukané ruce. „Prosím, přijďte na návštěvu častěji.“

„Přijdu. U vás se mi líbilo nejvíc v celém domě.“

Vévoda se usmál a doprovodil ji ke dveřím.

„Nebyla vždycky taková,“ řekl a hleděl upřeně před sebe.

„Vévodkyně?“

„Ano. Když jsem ji poznal, byla rozkošná, jemná dívka. Moji rodiče měli samozřejmě hrozný vztek, že jsme se vzali. Ale narodil jsem se jako třetí syn, a nikoho by nenapadlo, že se stanu vévodou. A tehdy se změnila, jako by jí všechny ty tituly a pozemky vzaly radost ze života. Vyhýbáme se jeden druhému, jak je to jen možné.“

„To je velmi smutné,“ řekla Konstance.

„Ano. Velmi by mě mrzelo, kdyby se to stalo někomu jinému ve stejné rodině. Ach, slečno Lloydová,“ dodal, jako by ho to napadlo až teď, „když vás po cestě přepadli ti zloději, tak vám to v hlavě pořádně rychle zapracovalo.“

„Prosím?“

„Vím o vašem brilantním nápadu, jak jste zachránila nejen sebe, ale nejspíš i další možné oběti přepadení. Opravdu mě to nadchlo. Myslím, že ani starého Wellingtona by v takové situaci nenapadlo nic lepšího.“

Zarazila se a zatočila se jí hlava. „Jak... kdo... kdy...“

„Vím to od Josefa Smithe. Napsal mi o vás dlouhý dopis, slečno Lloydová. Řeknu vám, že člověk, muž nebo žena, který na Smithe udělá takový dojem, by měl být povýšen do šlechtického stavu. Dobrou noc, slečno Lloydová.“

Jako omámená se vrátila z vévodova podzemního doupěte do oslnivého denního světla ve vyšších poschodích.

Konstance se ve svém pokoji převlékala k večeri a uvědomovala si, že po příjemném odpoledni s vévodou ji čeká nesnesitelný večer. Vtom někdo zaklepal na dveře:

„Pojďte dál, Stello. Myslím...“

Dveře se otevřely a vpochovala vévodkyně. Její postava vypadala impozantně dole, v místnostech úměrným jejím rozměrům, zveličeným objemnou parádou, ale skromné prostory Konstancina pokoje skoro vyplnila.

„Vaše Milosti.“ Zlobí se vévodkyně, že Konstance svačila s vévodou? Navztekala se, že dívka projevila takovou troufalost a neomalenost, že nazvala služku jménem? Chystala se ji vévodkyně vypeskovat?

Všechno Konstanci připadalo možné. Jen ne to, co se opravdu stalo.

„Moje drahé děvče,“ zvolala vévodkyně. Konstance si poplašeně uvědomila, že žena má v očích slzy, které jí co nejdřív skanou. „Moje drahé děvče!“

A pak vévodkyně Konstanci objala.

Jednou dívka četla o muži, na kterého se vrhl grizzly a usmrtil ho. Polekaně si uvědomila, že se jí stalo něco podobného. Ovšem grizzlyové nejsou ověšeni diamanty velkými jako hrušky a ostrými jako nože. Na okamžik Konstanci napadlo, že to bude její konec. Když se s ní začal svět naklánět, vévodkyně ji pustila.

„Ty jsi to dokázala, děvče zlaté!“ Teprve teď si Konstance uvědomila, že vévodkyně mává krémově zbarveným kusem papíru. „Datum svatby ještě není stanoveno a tys už to dokázala!“

„Co jsem dokázala?“ Má se omluvit? Má popřít, že tuší, čím si zasloužila takovou pozornost?

„Princ! Ty a Filip jste pozváni, abyste strávili víkend v princově sídle na Sandringhamu! Budeš hostem prince a princezny z Walesu! Dosáhla jsi toho! Musím poslat zprávu lady Trenderové: Pukne vzteky!“

„A co Filipova kampaň? Neměl by raději zůstat tady a věnovat se získávání voličů? Volby začnou za několik dní.“

„Nebesa, kdepak! Pozvání na Sandringham mu pomůže víc než bůhvíkolik projevů a políbení stovky místních dětí! Pozvání na Sandringham! Princ ještě není králem, ale určitě už je králem ve společnosti. A pozval vás!“

S těmi slovy se vévodkyně otočila na podpatku. Usmála se a její tvář nabyla děsivého výrazu. Úsměv vypadal na vévodkyni nepatřičně a nečekaně, jako by tažný kůň začal najednou zpívat. „Musíš dostat lepší pokoj, moje drahá! Dnes večer, až to oslavíme, se přestěhuješ do zlatého pokoje!“

Konstance se snažila, seč mohla, aby se také usmála. Ale v nitru měla svíravý pocit, že bylo mnohem lepší, když ji vévodkyně ignorovala, než když z ní učinila střed svého vesmíru.

KAPITOLA SEDMÁ

Sandringham byl ohromný a působivý. Stavbu z cihel a kamenů kryly špičaté střechy a prosvěťovala obrovská okna. Jako mnoho venkovských zámků byl i Sandringham směsicí stylů. V tomto případě tudorovského a georgiánského, jež převážily nad gotickým a neoklasicistním. Filip poučil Konstanci, že tento dům svou velikostí a množstvím stylů nedostihl sídlo Hastingových. Zdálo se, že ho ta skutečnost nesmírně těší.

Princ z Walesu dostal tento dům k jednadvacátým narozeninám. Místo aby z něho mladý následník trůnu a později jeho žena učinili pevnost, v níž by se vraceli ke zdravým činnostem na venkově, jak zamýšlel princ Albert, stal se Sandringham po Marlborough House jen dalším místem k zábavám. Jeho obyvatelé pohrdali tělu prospěšnými činnostmi, a poloha daleko od Londýna

skýtala další výhody. Všechno nevhodné nebo pochybné, co se zde událo, se doneslo k mateřským uším královny mnohem později.

Krátce, Sandringham v mnohém připomínal londýnský Marlborough House, ale skýtal víc střelných zbraní, křovisek, zásob her i divoké zvěře.

Konstance a Stella, kterou povýšili na komornou, seděly v kočáru vedle sebe naproti Filipovi a jeho sluhovi Owenovi. Konstance nepochopila, zdaje to mladíkově křestní jméno či příjmení, ale Filip ho používal, jako by to bylo chlapcovo jediné jméno.

„A je to tady, Konstance,“ prohlásil Filip podivně monotónním hlasem. „Tento víkend oficiálně vstoupíme do elegantní společnosti. Ode dneška už mezi ně budeme patřit.“ Pak se usmál, asi ho napadlo ještě něco.

Aby se pokoušela vcítit se do Filipova optimismu, byla Konstance příliš unavená. Vévodkyně využila týden před jejich odjezdem na Sandringham k šití šatů pro Konstanci, jehož se účastnily tři švadleny objednané z Londýna a dalších sedm místních, které jim pomáhaly. Hlavní švadlena, madame Vendome, projevovala zneklidňující zvyk, když občas sklouzla do široké francouzské výslovnosti a hledala „le blbá jehla“ nebo použila výraz jako „pitomá bruselská krajka“.

Když Konstanci zkoušeli úbory na snídani, večerní a plesové róby, ranní šaty, tvídové oblečení na procházky a jezdecké úbory, vévodkyně opatrně vyzvíдалa, „Ovšemže jezdíte na koni, vídíte?“ ještě než objednala jezdecký úbor. Přitom Konstanci neustále bombardovala výčtem rodokmenů i prohřešků šlechticů, se kterými se dívka nejspíše na Sandringhamu setká. Konstanci se několikrát chtělo zvolat „Mě to vůbec nezajímá!“, když poslouchala klepy, které vévodkyně získala z druhé, nebo spíš z třetí nebo čtvrté ruky. Záleželo někomu na tom, jestli lord ten a ten netají svůj milostný vztah k bývalé metrese prince z Walesu, která byla kdysi zaměstnána v kuželníku a které říkali „Kuželka“? Nebo že lady - jak se vlastně jmenovala - se jednoho krásného dne sbalila a čekala pod ozdobným mostem pro pěší v Hyde Parku na rakouského hraběte, s nímž chtěla utéci od manžela? A že hraběte takto potrestali jeho kumpáni z klubu za to, že ztratil opěrku na tágo u kulečníku?

Celkem vzato, neměla Konstance důvod vědět o dojmavých malérech pocházejících z lidské křehkosti.

Když konečně nastal den odjezdu, objevila se v jejím pokoji služebná z podzemí a nesla malou cínovou nádobu zřejmě s obědem, který byl úhledně zabalený do hnědého papíru.

„To je od Jeho Milosti, slečno,“ udělala služebná pukrle. „Přeje vám hodně štěstí a tohle vám posílá. Vévoda si myslí, že vás nemůže nic zaskočit, když s sebou máte dobré jídlo, hlavně na cestě. Chlebíčky s máslem a se sýrem a rozinkové čajové koláče vám zabalil sám vévoda, slečno.“

Konstance se poprvé za několik dní zasmála. Smála se z úplného vyčerpání, absurdnímu dárku, a nakonec proto, že starý vévoda jí opět prokázal opravdovou laskavost a přátelství.

Vévodkyně s pozvednutým obočím sledovala Konstanci, jak odjíždí na Sandringham se čtyřmi pečlivě sbalenými kufry a komornou. Konstance v kloboučku se závojem a elegantním zeleném cestovním úboru s sebou nesla sametovou taštičku a prostou cínovou nádobu s obědem.

Cesta na Sandringham vlakem a pak kočárem utekla překvapivě rychle. Za několik hodin stáli na prahu královského majestátu.

U hlavního vchodu, u schodiště zastřešeného markýzou, stáli dva skotští sluhové, jimž z těžkých vlněných skotských sukní čouhaly nohy silné jako kmeny stromů, a kteří byli připraveni pozdravit hosty, vyložit jim zavazadla a uvést je dovnitř. Konstance si pomyslela, že v případě nutnosti by zvedli i koncertní křídlo nebo si přehodili přes rameno berana.

Protože Filip a Konstance ještě nebyli oddáni, jen zasnoubeni, rozumělo se, že je ubytují v oddělených křídlech budovy. Mlhavá představa, jak se Filip postupně svléká, Konstanci rozčílila, protože si ho prostě nedovedla představit jinak než dokonale upraveného.

Na příjezdové cestě se najednou sjelo několik kočárů a začaly se strkat a předjíždět. Hosté tvrdohlavě odmítali vystoupit z kočáru, dokud se jim plně nevěnoval alespoň jeden sluha. Dámy na sebe pokyvovaly, dlouhá pera na jejich kloboucích se skláněla jako při nějakém rituálním pozdravu ve voliéře. Některé se smály a letmo spočinuly očima na druhých. Teprve později, až vybalí zavazadla a navléknou nejnovější odpolední šaty na svůj nejtěsnější korzet, si začnou doopravdy odpovídat na pozdravy.

Muži se zdravili srdečným stiskem ruky a drsným upřímným chechtotem, když si připomínali poslední rybářskou výpravu nebo místo, kde ulovili nejvíc bažantů a kachen. Skutečný víkend začínal pro pány až večer při biliáru, brandy a v oblaku tabákového kouře.

Druhou stranou mince zde byly strkanice o princovu a princeznu pozornost a snahy promyšleně ignorovat jiného hosta. Vystupování z kočáru jen předznamenávalo dobrodružství, která budou následovat později.

Konstance si uvědomovala, že ji ostatní sledují. Připomnělo jí to, jak ji princ v Cowesu požádal o tanec, a najednou všichni věděli, kdo je Konstance Lloydová. Nejen že se teď cítila podobně, dokonce ji zvědavými pohledy hodnotili lidé v cestovních tvídových oblecích, které si pamatovala z plesu ve večerních róbách a bílých vázankách.

Filipa a Owena odvedl lokaj v bílých punčochách. Konstance ho podezírala, že je má vycpané, protože útlejší, méně urostlí lokajové si přidávali na nohy trochu falešných svalů z koňské hřívy, neboť lokajům se silnými lýtky a výškou nad sto osmdesát se platilo víc.

Konstance opravdu nečekala, že v královském domě ještě stále obsluhují muži v saténových krátkých kalhotách a bílých napudrovaných parukách. Překvapilo ji, že členy královské rodiny nenapadly nepříjemné asociace minulého století - vyhlášení nezávislosti v Americe nebo ještě spíš Francouzská revoluce.

Konstanci a Stellu uvedla do jejich pokojů příjemná mladá žena v modrých šatech a krajkovém čepci. Samotný dům uvnitř připadal dívce jako lovecká chata. Každou stěnu a volnou plochu zaplňovali vycpaní ptáci a fotografie přátel a členů rodiny.

Konstanci se velmi zalíbil pokoj, menší ložnice zařízená spíš domácky než elegantně. Zarazila ji známá, ale skoro zapomenutá vůně, kterou by někdo jiný stěží zachytil, tak jemně a lehce se vznášela v pokoji. Konstanci se naplnily oči slzami ještě než si vzpomněla, odkud vůni zná.

Byla to svída krvavá. Na velkém mahagonovém prádelníku pokrytém jemnou krajkovou dečkou stála v jednoduché bílé váze velká kytice svídy. Konstance vykřikla, upustila taštičku a cínovou nádobu a přistoupila ke kytici. Vdechovala vůni, kterou znala jen ze vzpomínek, protože Virginii opustila už skoro před deseti lety.

Někdo zaklepal na dveře. Konstance, s očima ještě stále zavřenýma a s tváří skloněnou ke květinám, ze sebe vypravila jen „Pojďte dál.“

Svída. Mysl jí zaplnil obraz matky, jak stříhá svídové keře před domem a otce s větví svídy na klíně.

„Slečno Lloydová? Jak se vám líbí váš pokoj?“

„Je nádherný,“ zašeptala dívka. Pak se obrátila k příchozí, předpokládala, že je to služebná.

Na prahu stála Alexandra, princezna z Walesu.

Konstance se hluboce uklonila. „Vaše Veličenstvo.“

Ale princezna netrpělivě mávla rukou. „Prosím, vstaňte, slečno Lloydová. Vyhovuje vám váš pokoj?“

Princezna působila dokonalým dojmem. Modré oči vypadaly jako světlé safíry, křehkou pleť zatím neporušily vrásky, zlaté vlasy byly upraveny na temeni hlavy do malých loken a několik zvlněných pramínků se kroutilo na čele. Mluvila s nápadným dánským přízvukem a dychtivě jako malé dítě, když chce někoho potěšit.

„Pokoj je dokonalý, Vaše Veličenstvo. A ty květiny. Od dětství jsem neměla to štěstí, že bych se mohla potěšit ze svídy.“

„To jste mi udělala radost!“ Princezna sepjala ruce, usmála se a objevily se nádherně rovné bílé zuby. „Vím, že jste z Virginie a tak jsem našla v Londýně skleník, kde rostou keře svídy. Bála jsem se, že sem nedorazí včas, ale přivezli je právě dnes ráno.“

„Vaše Veličenstvo, děkuji vám. Vaše pozornost mě dojímá.“

„Mně stačí vidět, jak šťastně vypadáte! Možná víte, že nepocházím z Anglie, ale z Dánska. Pořád se mi stýská po domově a po všem, co jsem znala jako děvče. Když jsem slyšela, že jste sem do Anglie také přijela jako mladá žena sama bez rodiny, věděla jsem přesně, jak se určitě někdy cítíte. Doufám, že vám ty květiny připomenou domov radostným způsobem.“

„Připomněly mi ho opravdu velmi radostně, jsem doopravdy šťastná.“

Princezna se usmála a přistoupila blíž ke Konstanci. „No, protože jste tu na návštěvě poprvé, musím vás upozornit na několik věcí. V pět hodin se podává čaj. Někteří hosté ještě přijíždějí a další si přejí po cestě odpočinout, takže čaj bude probíhat zcela neformálně. Muži se možná budou chtít podívat po bezbranných zvířatech, aby je mohli zítra střílet. Večeříme přesně v osm třicet. Princ je velmi dochvilný, ale já ne, a tak si možná všimnete, že některé hodiny o patro níž se předcházejí o patnáct minut. Drahý Bertie stále doufá, že mě ty předcházející se hodiny trochu postrčí, ale obávám se, že marně. Ale vaše hodiny jdou přesně.“

„Čaj je v pět, večeře v osm třicet,“ opakovala Konstace. „Ještě jednou vám děkuji, Vaše Veličenstvo.“

„Slečno Lloydová?“

„Vaše Veličenstvo?“

„Jestli se budete chtít najíst,“ ztišila princezna hlas, „tak jezte rychle. Večeře už tu netrvá pět hodin jako dřív. Skončí velmi rychle, a než většina z nás stačí uchopit vidličku, princ bude po jídle. Když budete hladová, vůbec se nenamáhejte hovořit s pánem po pravici nebo dámou naproti. Prostě jezte! Prosím, odpočiňte si a jestli budete chtít přijít, uvidíme se za hodinu u čaje, slečno Lloydová.“

„Děkuji vám, Vaše Veličenstvo,“ dokázala ze sebe vypravit Konstace, než princezna odešla. Princezna trochu kulhala. Byl to následek revmatické horečky, která ji před několika lety málem připravila o život a vzala jí částečně sluch. Princezna ale nedopustila, aby jí její omezené tělesné schopnosti bránily ve společenských povinnostech. Konstace zaslechla, jak se princezna zastavila u pokoje vzadu v chodbě. „Lady Collinsová, je váš pokoj dost pohodlný?“

To je úžasné, pomyslela si Konstace, když znovu pohlédla na svídu. Skutečně neuvěřitelné.

Čaj opravdu probíhal neformálně, přestože Konstace se na něj sešněrovala do těsných krémových a hnědých hedvábných šatů s čtvercovým výstřihem a připjala si náušnice, které jí půjčila vévodkyně. A přesto nebo možná právě proto, že se dostavila princezna z Walesu, proběhl čaj jako nádherné přátelské setkání. Princezna vystupovala klidně a laskavě, takže potlačila přirozenou řevnivost mezi ženami na neškodnou míru.

Na čaj se dostavila lady Collinsová, která obývala pokoj hned za Konstanci, a jež oplývala vypravěčským nadáním a temperamentním smyslem pro humor. Starší dámu, lady Trentovou, zřejmě naprosto uchvátilo, že může být zde a stále se usmívala a všechno chválila, od marmelády až po kroužek na ubrousky. Humrový salát, který se na princovu žádost podával vždycky k čaji, ji přivedl do mráкотně extatického vytržení. Jména dalších dam, které přišly na čaj, Konstance nezachytila.

A pak vstoupila do místnosti mladá žena, štíhlá blondýna s vlasy tak světlými, že připomínaly svatozář. Kráčela pružně, spíš klouzala než dělala jednotlivé kroky. S nacvičenou elegancí se uklonila princezně a pak se obrátila ke Konstanci. Ta si hned uvědomila, že před ní stojí žena z portrétu v domě Hastingsových.

„Violo, moje drahá sestřenko!“ zacvrlikala Abigail Merrymeadeová, elegantní mladá žena provdaná za postaršího markýze, což Konstance vyrozuměla z předchozího rozhovoru. Lady Merrymeadeová byla typem klasické anglické krásy. Světle plavé vlasy doplňovaly tmavě hnědé oči. Štíhlý a poněkud delší nos byl dokonale rovný. Bohužel zuby jí narostly rovněž klasicky anglické, vyčnívaly dopředu a měly nepříjemně nažloutlý nádech. Ale vůbec to nevadilo. Dáma se zřejmě naučila potlačovat smích a nepronést najednou víc než pět slov. Ať již tak chtěla odvést pozornost od svých zubů, nebo to patřilo k jejímu chování, působila velmi přirozeně.

Konstanci ale upoutala Viola. Vzpomněla si, jak vévoda poznamenal, že Viola a Filip se k sobě hodí, a musela s ním souhlasit. Viola vypadala rozkošně a elegantně.

Jako by jí četla myšlenky, Viola k ní přistoupila.

„Slečno Lloydová?“ Natáhla k ní ruku. „Dobrý den. Myslím, že budeme příbuzné. Jsem Viola Rathbottomová a jsem právě teď zasnoubená s Dishym.“

„Právě teď, slečno Rathbottomová?“ zeptala se Konstance mladé ženy, která si sedla vedle ní.

„Ano. Myslím, že jsme zasnoubeni už počtvrté.“

„Popáté,“ opravila ji Abigail Merrymeadeová. „Nezapomeň na vánoční ples.“

„Ach, bože, vždycky na to zapomenu. Opravuji: Dishy a já jsme se zasnoubili pětkrát. A doufám, že po těchto oklikách opravdu skončíme u oltáře.“ Viola se naklonila ke Konstanci. „Povězte mi, jak se vám líbí naše budoucí druhá maminka?“

„No,“ začala Konstance opatrně. „Je skutečně poněkud impozantní.“

Viola se usmála a Konstance se podívala, proč ji malíř zachytil s tak vážným výrazem, když se tak podmanivě směje. Celá tvář se jí přitom rozzářila.

„Impozantní, to je docela hezké shrnutí,“ souhlasila Viola. „Znám ji celý život, protože pozemky naší rodiny sousedí se statkem Hastingsových. A Filipa znám také celý život.“

„Přijel sem také Dishy? Nevzpomínám si, že by mi vévodkyně říkala, že tu také bude.“

„Ne. Víte, Dishy je poněkud zvláštní, co se týká společenských styků. Myslím, že takováhle návštěva by mu působila utrpení. V tom je spíš po otci a proto vévodkyně vkládá takové naděje do Filipa. A protože naše zasnoubení nebylo ohlášeno oficiálně, nebylo zapotřebí pozvat ho také.“

Konstanci ale připadalo podivné, že zasnoubená dívka přijme pozvání bez svého snoubence. Svědčilo to o tom, že Viola právě nedychtí po potěšení mít vedle sebe budoucího manžela, ani teď ani v budoucnu. Viola chtěla ještě něco dodat, ale přisedla si k nim lady Trentová a se šťastným výrazem se dotýkala polštářů jako svatých ostatků.

„Tyhle trásně,“ zašeptala, „jsou naprosto úžasné. Nejsou to obyčejné trásně, ale královské! Chcete si na ně sáhnout, moje drahá?“ Lady Trentová podala

polštář Konstanci, ale ta zdvořile odmítla. Viola se už v té chvíli bavila se svou sestřenkou o tom, jaké společné známé tu mohou potkat.

Zbytek dam se choval ke Konstanci s dokonalou zdvořilostí, stejně jako s ní jednala princezna. Nepadly poznámky o opilých guvernantkách ani vulgárních Američankách. Ale Konstance už neměla další příležitost promluvit si s Violou.

Po čaji většina žen odešla do svých pokojů, aby si odpočinuly nebo rozmyslely, co si oblečou večer. Konstance požádala o svolení navštívit knihovnu, čehož se jí dostalo. Popsali jí cestu a Konstance se neobtěžovala s převlékáním a vydala se pro nějakou knihu ke čtení.

Strčila do těžkých dveří. Pomalu se otevřely a zavanula jimi nádherná vůně kůže a papíru, typická pro knihovnu. Netypické pro tuto knihovnu bylo, že ji naplňovaly svazky, které stále znovu někdo četl.

Uvnitř bylo temno, slunce právě zapadalo za stromy tam, kde končil trávník. Konstance si povzdechla a vstoupila do místnosti.

„Slečno Lloydová.“

Mužný hlas promluvil tak tiše, že si nejdřív myslela, že zazněl jen v jejích představách. „Konstance.“

Zalapala po dechu, ale moment překvapení trval kratičce, protože věděla přesně, komu hlas patří.

„Josefe,“ řekla, ještě než ho uviděla. Vstal od stolu napravo od dveří. Před sebou měl rozložen půltucet knih.

Jeho tvídový oblek potřeboval vyžehlit, kravatu měl povolenou, zřejmě si ji bezděčně rozvázal, když četl. Přes čelo mu spadl pramen vlasů, které v slábnoucím slunečním světle vypadaly rudohnědě. Rychlým pohybem trhl hlavou, aby je odhodil z očí.

Zřejmě se vzpamatoval dřív než ona. „Jak rád se s vámi znovu setkávám,“ pronesl vřele.

Dlouhými kroky přešla místnost a natáhla k němu ruku, jako by se spolu měli bavit o obchodních záležitostech. Chvilku zaváhal, pak se usmál a potřásl jí rukou.

„Doufám, že vaše obchodní záležitosti ve Skotsku dopadly dobře.“ Hlas jí zněl nevyrovnaně. Pozorovala, jak se mu světlo odráží v tmavě zbarvených očích. Jak často si na něho v uplynulých dvou týdnech vzpomněla. Jak přechasto si vybavila jeho tvář nebo výraz. A on se to nikdy nedozví, ani se to nesmí dozvědět, že na něho neustále myslela.

„Dopadly opravdu dobře, děkuji vám.“

„To jsem ráda.“ Zhluboka se nadechla. „Co čtete?“

Chvilku ji pozoroval a nereagoval na její slova. Pak se napřímil. „Promiňte, na co jste se ptala?“

„Ptala jsem se, co čtete.“

„Co čtu? Ach, vy myslíte tyhle knihy. No, to je o chemii, myslím. Ano. Promiňte, čtu si jednu princovu knihu o chemii.“

„A jste si tím opravdu jist?“

Jeho smích zaplnil knihovnu. „Docela ano.“

„Nerada bych zjistila, že na těch otevřených stránkách jsou obrázky francouzských cirkusových umělkyní.“

„Bohužel, ty si už vypůjčil někdo přede mnou. Tam, kde bývají, je prázdné. Tak jsem si vzal knihu profesora Listera.“

„A co říká ten dobrý profesor Lister?“

„Doporučuje, aby si lidé myli ruce.“

„To je moudrý muž.“

„Ano.“

Jejich rozhovor opět ustal, ale neměli z toho nepříjemný nebo rozčilující dojem. Cítili se příjemně a vychutnávali společné chvíle.

Potřásl hlavou, jako by chtěl znovu odhodit pramen vlasů. Pak promluvil poněkud staženým hlasem. „A jak si zvykáte na nový život? Určitě vás potěšilo, když jste dostala pozvání od prince z Walesu.“

„Vás také pozvali, Josefe. Nikdy jste se nezmínil, že se pohybujete v tak vysokých kruzích.“ Zvedla ruce do pasu a pevně je sevřela.

A pak se poprvé setkaly jejich oči, tentokrát doopravdy. Stáli bez hnutí a čas se zastavil. Pozorovala, jak se na ni dívá a jak mu zjehl pohled. Všiml si dolíčku v koutku jejích úst a jak předvídal, široce se usmála.

„Ach, no,“ zadrhl se a nemohl od ní odvrátit pohled. V hlavě se mu honily všechny důvody, proč se má na ni přestat dívat a vrátit se ke knihám o chemii. Poklepal na stůl špičkami prstů, aby zvedl knihu a pokračoval ve čtení jako předtím, než vstoupila do knihovny.

Ale nemohl. Jako by ho neviditelná síla zbavila vůle. Pomyslel si, jak je úchvatná, a vpíjel se do ní pohledem v zaprášené knihovně. Okouzlovala ho o to víc, že si neuvědomovala, jakou má nad ním moc.

„Princezna mi dala do mého pokoje svídu,“ plácla.

Přestal s klepáním. „Prosím?“

„Princezna z Walesu mi postavila na prádelník svídu.“

„Svídu?“

A pak si vzpomněl, že svídu viděl, když cestoval po Spojených státech. „Svídu, myslíte ten keř, co roste ve Virginii. Ano, to je princezně velmi podobné. Pro každého hosta najde něco zvláštního.“

„Je vždycky taková?“

„Ke mně ano. Vždycky mi položí na noční stolek knihy, o kterých si myslí, že by mě mohly zajímat. Naposled mi připravila Barvířova průvodce, návod vytištěný před více než sto lety, pojednávající o tom, jak se vyrábí pigment z plodů a hmyzu. Jindy mi nechala v pokoji knihu keltských pověstí.“

Stáli beze slova a nevěděli, co by ještě řekli, ale velmi silně si uvědomovali přítomnost toho druhého.

„Jste šťastná, Konstance?“

Odpověděla polohlasně.

„Já... já nevím,“ řekla. „Ale právě teď, v tomto okamžiku jsem šťastná.“

Pro tyto dva se přestala točit země a celý vesmír se zúžil jen na tuto jedinou místnost.

Sklonil se k ní a jeho dech jí pohladil tvář. Udělala krok k němu. A pak, najednou a neodvratitelně, se spojily jejich rty.

Ještě nikoho nelíbala, ani ji nikdo nelíbal takhle. V noci v opuštěném hostinci sdíleli chvíle sladkého soukromí, ale teď jako by dva týdny odloučení zesílily jejich city a roznítily je do výbušného zadunění.

Měla nezvyklý pocit, jako by se pod nimi propadla podlaha, ale oni zůstali stát ve vzduchu. Neupadla do rozpaků, jako když ji při několika příležitostech políbil Filip. Tenkrát si uvědomovala zvuky kolem, vzdálené ptačí cvrlikání a klapání koňských kopyt.

Teď nemohla myslet na nic jiného než na Josefa, jak proniká všemi jejími smysly. Vdechovala jeho vůni, čistý závan mužské kůže a venkovního vzduchu. Cítila jeho rty na svých, byly velmi teplé, na muže jí připadaly nečekaně měkké. A především vnímala jeho chuť, přitiskla ústa na jeho a vzduch, který dýchal, ji hladil na tváři.

Pohnul se a jednu hroznou chvíli si myslela, že ji odstrčí. Místo toho ji přivinul k sobě, blíž k svému tělu, stále spojen polibkem s jejími ústy.

Do úst se jí ponořil jeho jazyk. Trochu nadskočila, ale on ji jemným pohybem znovu ukonejšil ve své náruči. Vůbec jí to nepřipadalo podivné, ale dokonalé, jako by to dělala odjakživa.

A pak se odtáhl.

„Ne,“ zachraptěla. „Ne.“

Nacházela se v jakémisi snu, jako by dostala narkózu a příjemně jí ztěžkly končetiny.

„Konstance, to nesmíme.“ Jeho hlas přetrhl její podvědomé pocity a otřásl všemi nervy, o nichž právě poznala, jak příjemné pocity přenášejí.

„Prosím, Josefe.“ Tu chraptivou prosbu pronesl její vlastní hlas?

„Ne.“ Pronesl pevně a nedal jí příležitost k dohadování. Než stačila promluvit, sklapl ohromnou knihu, kterou předtím četl, a opustil knihovnu.

V hlavě jí ještě několik minut zněly ozvěny jeho kroků. To už se světlo skoro vytratilo z místnosti a Konstance zůstala opět sama.

Josef kráčel rychle přes trávník a pokoušel se pročistit si hlavu.

„Smithi! Smithi, ty darebáku!“

Zastavil se a zhluboka se nadechl. „Filipe,“ pronesl konečně a obrátil se k příteli.

„Nevěděl jsem, že tu budeš.“ Filip byl tak potěšen, že ho vidí, že se na něho Josef musel také usmát.

„Vlastně to tak dopadlo na poslední chvíli.“

„Aha.“ Filip strčil ruce do kapes. „Nádherný den, že?“

„Ano. Byl jsem skoro celý den uvnitř, ale je opravdu příjemně. Ted' mě prosím omluv, musím zas pryč.“

„Zas nějaká naléhavá záležitost? Doufám, že se něco nezvrtlo, vypadáš nějak roztřeseně.“

„Ne, ne, ovšem že ne. Všechno je v pořádku.“

„Dobře.“ Filip přikývl a pohlédl dolů na trávu. „Matku potěšilo, že mě sem pozvali.“

Josef se usmál. „To si dovedu představit. A ty jsi určitě také rád.“

Filip neodpověděl a špičkou boty nakopl drn. Pak si nezvyklým gestem přešel po ústech hřbetem ruky, jako by nevěděl, jak má odpovědět. „Zatím to tu moc velkolepé není, že?“

Josef zaváhal, zda dobře slyšel. „Prosím?“

„No, je tu pořád ta stejná banda z Londýna, jen se sešla někde jinde.“

„Ty mě udivuješ, Filipe. Čekal jsem od tebe samý úsměv, že budeš rád, že jsi tady.“

„To opravdu ne. Opravdu to nemá smysl.“

Josef zamrkal. „Filipe, nemůžu uvěřit tomu, co jsi mi právě řekl.“

„Předpokládám, že ty jsi tu spíš pracovně než pro zábavu.“

„V určitém smyslu ano. Proč?“

„Ty máš svoji práci opravdu rád, vid?“

„Ano. Velmi mě baví.“

„Ještě jsem ti to neřekl, ale závidím ti. A vždycky jsem ti záviděl. Neustále jsi měl nějaký cíl a přesně jsi věděl, kterým směrem se máš vydat. Už jako dítěti ti to bylo jasné, i když Bůh ví, jak to bylo možné.“

„Můj smysl pro nasměrování není zas tak dobře vyvinutý,“ namítl Josef. „O mnoha věcech nevím, proč je ksakru vlastně dělám.“

„Ne, ty mi rozumíš, co tím myslím.“ Filip zvedl oči z trávy a Josef si poprvé všiml tmavých kruhů pod očima svého přítele. „Můžeš dělat, co chceš, stýkat se s kým chceš a najít si ve světě vlastní cestu.“

Josef neřekl nic, ještě stále ho znepokojovala naléhavost ve Filipově hlase.

„Víš, Smithi, mám Konstanci velmi rád. Chci, abys to věděl. Ať se stane cokoli, mám ji velmi rád.“

Josef polkl. „Je to úžasná žena. Máš štěstí.“

„Mám ji opravdu rád, čert to vem. Zaslouží si víc než někoho, jako jsem já. Je inteligentní a bystrá.“

„To opravdu je,“ přitakal jednoduše Josef.

„Věděl jsi, že je tu Viola?“

„Ne. Opravdu? Neviděl jsem ji.“

„No, je tu Viola. A ta její ohavná sestřenice.“

„Abigail.“ Skoro neslyšně doplnil Josef.

„Promiň, Josefe. Zapomněl jsem. Zkrátka a dobře, Viola a Dishy se dali zase dohromady.“

„Zase? Myslíš, že to tentokrát vydrží?“

Filip pokrčil rameny. „Kdo ví? Už tě nebudu zdržovat.“

„Počkej ještě.“ Josef chytil přítele za paži. „Co tě doopravdy trápí? Jsi na Sandringhamu, máš překrásnou snoubenku a máš jisté, že se dostaneš do parlamentu. Ale ke spokojenosti máš tak daleko, jak u tebe nepamatuji. Mně nemusíš nic předstírat, mně je to jasné. Takhle rozladěného jsem tě naposled viděl, když ti Scuffy Williams zlomil kriketovou pálku.“

Filip se té vzpomínce nezasmál.

„Řekni mi to,“ naléhal Josef.

„Zatraceně,“ zachraptěl Filip. „Nechci tu být. Nechci žít, jak si přeje matka. Chci být volný a dělat chyby sám za sebe.“ „Tak to udělej.“

Filip se usmál, ale s hořkostí. „To není tak jednoduché.“ „Ovšem, že to není jednoduché. Ale je snad jednoduché to, jak se teď cítíš?“ Filip zavrtěl hlavou.

„Proboha, Filipe, poslouvej. Musíš udělat všechno, co je v tvých silách, abys zachránil vlastní štěstí. A pořád ještě máš čas, abys začal uskutečňovat své sny, než se rozplynou a z tebe zůstane jen prázdná skořápka. Vydej se na jakoukoli cestu, o které si myslíš, že je ta pravá.“

„Ale matka...“

„S matkou to bude v pořádku.“

„Ale mám závazky...“

„Jen k sobě. Nikomu nic nedlužíme. Filipe, ty jsi dobrý chlap. Ale jestli nebudeš dbát o vlastní talent a touhy, ztratíš, co je na tobě podstatné. A to když ztratíš, tak je s tebou konec.“

Konečně se Filip podíval Josefovi do očí. Neříkal nic, jen trochu přikývl a odkráčel zpátky do domu.

A Josef stál sám na trávníku a přemýšlel, koho to tu vlastně poučoval... jestli svého přítele, nebo sebe.

Čaj sice proběhl neformálně, ale večere měla choreografii jako balet. Začala skoro ceremoniálním shromážděním v místnosti obložené dřevem, kde se důstojně upíjelo cherry z křišťálových pohárů zdobených lepty. Každý dostal jen jedinou sklenici.

I princova jindy prostopášná společnost káravě pozvedala obočí, když někdo sáhl po další. Vstoupili princ s princeznou, pánové se uklonili, dámy udělaly pukrle a společnost se zase trochu promíchala.

Konstance si nejvíc všímala Josefa. Ze všech shromážděných mužů, včetně samotného prince, ji nejvíc okouzлил. Zatímco se všichni před princem a princeznou předváděli, Filip zůstal nápadně zticha a tvářil se skoro odtažitě. Vypadal tak nepřítomen duchem, že začala přemýšlet, jestli není nemocen. Všimla si ale, že často pokukuje po Viole Rathbottomové, i když se baví s někým jiným.

„Slečno Lloydová,“ objevil se vedle ní Josef a usmál se na ni.

Uvědomila si, jak atraktivně vypadá v jednoduchém černém fraku a černé vázance. Vlasy měl sčesané z čela, poprvé ho viděla tak pečlivě upraveného. Skoro neuvěřitelně mu to slušelo.

„Pane Smithi,“ odpověděla a musela se usmívat, jen ho spatřila.

„Vypadáte překrásně, Konstance.“ Mluvil vážným hlasem a tak tiše, že to slyšela jen ona.

Na okamžik zavřela oči. „Děkuji vám,“ zašeptala.

Její róba, třpytivé hedvábí protkávané stříbrnou nití, se snadno vyrovnala šatům ostatních dam. V duchu děkovala panovačné vévodkyni, že ji přinutila zkoušet každý úbor mučivě dlouhé hodiny.

Stálo to za to. Josef si myslí, že jí to sluší.

„Slečno Lloydová?“ ozval se jiný hlas. Otevřela oči a uviděla před sebou kulatou tvář prince z Walesu.

„Vaše Veličenstvo.“ Uklonila se a dávala pozor, aby mu nevyhlila cherry na boty.

„Doufám, že jsem vás neprobudil, slečno Lloydová,“ nápadně na ni zamrkal. „Smithi, rád vás zase vidím, starý brachu.“

„Vaše Veličenstvo, jako vždy, je potěšení na mé straně.“ Josef se uklonil, ne tak hluboko jako ostatní muži a určitě méně než Filip.

„Našel jste knihy, které jste potřeboval?“ Slova princ pronesl k Josefovi, ale jeho pohled spočíval jen na Konstanci.

Princ je příjemný muž, napadlo Konstanci, když pozorovala jeho tvář. Moc krásy nepobral, trochu vyvalené oči, kulatá tvář, řídké licousy a poněkud větší objem v pase mu jí nepřidaly. Hovořil se zvláštním přízvukem, skoro hrdelním. Vyslovoval „r“ s téměř germánským zavrčením, i když se samozřejmě narodil v Anglii. Jeho otec, princ Albert, byl Němec, a princ vyrůstal v dětství osamoceně a nehrál si s anglickými dětmi svého věku.

„Našel jsem ty knihy, pane,“ řekl Josef. Neoslovil prince Vaše Veličenstvo a Konstancie se na chvíli lekla, že ho za to princ pokárá.

Ten si toho vůbec nevšiml.

„Výborně, Smithi. To rád slyším.“ Pak princ svoji pozornost obrátil ke Konstanci. „A co vy slečno Lloydová, jak se vám tu líbí?“

„Velice, Vaše Veličenstvo.“ Koutkem oka zahlédla, jak se Filip dívá jejich směrem. Místo aby se vydal k nim, konec konců, mluvila s Jeho Královskou Výsostí, přešel k Viole, která stála blízko krbu.

„Jsem velice rád, že to od vás slyším, slečno Lloydová. Moje manželka mi řekla, že se jí podařilo pro vás najít nějaké zvláštní květiny, je to tak?“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“ Usmála se a on její úsměv opětoval. „Tak nádherně mě překvapila. Od dětství jsem neměla to potěšení přivonět si ke svídk.“

Sluha v livreji se postavil doprostřed místnosti a jedinkrát udeřil na ohromný gong. „Vaše Veličenstva, dámy a pánové, podává se večeře.“

„Dobře,“ řekl princ a položil svoji a Konstancinu prázdnou sklenici na stříbrný podnos. „Půjdem?“ Nabídl dívce rámě. Konstanci chvíli trvalo, než pochopila, co tím míní.

Princ z Walesu si ji osobně přál doprovodit na večeři.

Šli v čele, ostatní za nimi nastoupili podle společenského postavení. Konstancie se musela smát.

„Co je tak legrační, slečno Lloydová?“ vyzvídá princ a naklonil se, aby ji dobře slyšel.

„Upřímně řečeno, Vaše Veličenstvo, bojím se, že se nehodí, abych vám pověděla, na co jsem myslela.“

„Ale jen mi to povězte. Strašně by mě rozladilo, kdybych se od vás nedozvěděl, co vás tak rozesmálo.“

„Je to královský rozkaz?“

„Ovšem že ano. Pod pohružkou... no, něčeho strašného a hrozně nepříjemného.“

„V tom případě, Vaše Veličenstvo, přiznávám, že mě velmi pobavilo, že s vámi tady kráčím v čele tolika ctihodných šlechticů.“

„Tohle to bylo?“ zatvářil se zklamaně princ.

„Ne úplně přesně, Vaše Veličenstvo. Vzpomněla jsem si, že jako guvernanka jsem naposled vstoupila v čele tolika lidí do dětského pokoje.“

„No, doufám, že jsme ukázněnější shromáždění, slečno Lloydová.“

Právě v té chvíli nějaký pán strčil zády do gongu, jenž zazvonil o mramorový stůl.

„Bohužel mám o tom pochybnosti,“ zamumlala Konstancie.

Než svou poznámku stačila upřesnit, princ se na prahu veliké jídelny zastavil, zvrátil hlavu dozadu a smál se jako blázen.

Nikdo jiný neslyšel, co mu Konstance řekla, ačkoli mnozí zvedli obočí v němé otázce. Jen jeden člen společnosti se zasmál spolu s radostným projevem Jeho Královské Výsosti nad milou společnicí. Byl to Velšan Josef Smith.

KAPITOLA OSMÁ

První část večere doslova proběhla, stříbrné podnosy s jednotlivými chody se kolem Konstance jen míhaly. Na stole stála ohromná ozdobná mísa s rameny pro několik tuctů svíček a jejich třepotavé světlo se odráželo od dřeva a stříbra na tabuli. Groteskní rozvalená zrůda sloužící jako svícen připomínala mořskou obludu z řecké mytologie a bránila Konstanci ve výhledu na druhou stranu stolu. Hosté si rovněž připomněli oceán při prvním chodu, ke kterému se podávaly ryby, jejichž zamlžené oči připomínaly některé hosty. Podnosy s rybami se objevily a zmizely tak rychle, jak ryby nedokázaly ani zaživa.

Příbory, porcelán, křišťálové sklo a ubrousky, ač vynikající kvality, vypadaly docela jednoduše, nezdobilo je bohaté zlacení ani složité vzory. Lady Trentovou, pro niž čaj znamenal vrchol světských radovánek, množství nových vjemů opět zbavilo slova. Podobala se kočce, která pozoruje zrcadlení křišťálového lustru a je z toho popletená a udivená.

Jeden chod rychle stíhal další, všechny byly nádherně upravené a ke všem se podávala jiná omáčka, vždy teplá a kořeněná.

Konstance se snažila uniknout pozornosti ostatních hostů, ale princ, který seděl jen o tři místa dál, ji neustále vtahoval do hovoru. Princezna Alexandra nemohla porozumět bzukotu v jídelně, zachycovala jen jednotlivá slova nebo fráze, ale tvářila se spokojeně a zaměřovala se jen na hosty, kteří seděli vedle ní.

Princ Edward, který zrovna pořádal velkou svíčkovou, najednou promluvil dostatečně hlasitě, aby ho všichni slyšeli.

„Řeknu vám, že slečna Lloydová pronesla zatraceně vtipnou poznámku, když jsme vcházeli do této místnosti.“

Konstance polkla a instinktivně se obrátila na Josefa. Seděl o čtyři místa dál od ní a tvářil se korektně. Filip měl místo naproti němu, za mytickou mísou se svíčkami. Dívka z něho viděla jen vršek hlavy a pravý loket, kterým velmi rychle pohyboval, když nesl víno ke rtům nebo odmítal nabízené jídlo.

Princezna zaslechla manželovu poznámku. „Tak nám povězte, Vaše Veličenstvo, co slečna Lloydová řekla.“

Všechny hlavy se jako na obrtlíku otočily od prince, který seděl v čele stolu, k princezně na druhý konec a pak znovu k princovi, jako na tenisovém zápase.

„Zrovna když jsme vešli do této místnosti, řekla: ‚Myslím, že tato společnost je tak rozpustilá jako všechny ty děti, s nimiž jsem se setkala jako guvernánka!‘“ Pak princ, s obličejem červeným od potlačovaného veselí, propukl v smích.

Konstance pootevřela ústa a zase je zavřela. Všichni na ni zamračeně hleděli. Dolehly k ní útržky rozhovoru.

„Co to mělo znamenat?“

„Zatraceně, co na tom bylo tak zábavného?“

„Sakra, co tím myslela?“

„To je brilantní poznámka, že?“

„To víte, je to Američanka.“

Josef se naklonil dopředu, tvářil se neutrálně a při pohledu na Konstanci zvedl obočí. Pak se zas opřel zády o opěradlo.

„Povězte nám, slečno Lloydová, co jste tím myslela?“ Zmatená princezna dávala vinu svému špatnému sluchu a nedokonalé angličtině, že nepochopila vtip. Zkoumala tváře kolem a ulevilo se jí, když zahlédla zmatek i u ostatních. Jen princ se pořád vesele řehťal a měl vynikající náladu.

„Ano, slečno Lloydová,“ vybídla ji Abigail Merrymeadeová. „Vysvětlete nám to přece. Obávám se, že my ostatní nejsme tak chytří jako vy nebo princ.“

Manžel lady Merrymeadeové, očividně vyčerpaný po cestě, seděl vedle Konstance. Byl to asi nejstarší muž, jakého kdy viděla, pouhý stín, krácející vzpomínka na to, čím býval kdysi. V tuto časnou hodinu v ruchu večere rychle usnul. Od ostatních hostů ho dělily jen zavřené oči a občasné zachrápání.

Pak se stalo něco zvláštního. Abigail Merrymeadeová se podívala zpříma na Josefa důvěrným i vyzývavým pohledem. Konstance hned věděla, že tohle je žena, která mu zlomila srdce. Jediný pohled na Josefa jí to potvrdil. Rty stiskl tak pevně, že mu téměř zběhly a rukou sevřel ubrousek jako do kleští.

„No,“ konstatoval Filip za mísou a koktavě se snažil Konstanci pomoci. „Moje drahá snoubenka tím myslí, že v Americe děti nejsou tak dobře vychované jako tady.“

Kolik cherry a červeného už asi vypil?

Nejraději by se schovala pod stůl.

Konstance otevřela ústa, aby svou poznámku vysvětlila sama, když do hovoru vpadl Josef a pokusil se změnit téma rozhovoru. „Když jsem slečnu Lloydovou doprovázel do sídla Hastingsových, prožili jsme úplně dobrodružství.“

Konstance by dala všechny svoje šaty, včetně těch, co měla právě na sobě, za dobrodružství, aby se s ní v tu chvíli propadla podlaha. Večere, snad už nemohla probíhat více nešťastně.

„Pověz mi o tom, Smithi,“ dychtivě se dožadoval Filip.

„No,“ Josef se pečlivě vyhnul pohledu Konstance. „Když jsem ji doprovázel z Cowesu do sídla Hastingsových, zadrželi nás nějací hrdlořezové. Jen pohotovost slečny Lloydové a její dobrá muška nás zachránily.“

„Pane Smithi,“ namítla Konstance. „Myslím, že jste vynechal svoje zásluhy.“ Obrátila se k ostatním hostům. „Víte, dokázal odzbrojit a zneškodnit muže, kteří číhali v keřích. Nebýt jeho odvahy a zdatnosti, neseděla bych tu dnes s vámi.“

„Cože?“ Princ se nechal vyprávěním tak unést, že položil vidličku. „Chcete tím říci, že jste se dostali do života nebezpečného dobrodružství?“

Josef váhavě přikývl. „No, Vaše Veličenstvo, v tu chvíli jsem si neuvědomil, že nám hrozí skutečné nebezpečí. Vtip je v tom, že slečna Lloydová vydala za pět mužů, když jsme se snažili z té šlamastyky dostat.“

Mezi přítomnými to vzrušeně zabzučelo. Filip pokývl na sluhu, aby mu dolil červené a pohlédl na Violu, která hned odvrátila pohled.

„Povězte nám to přece všechno, Smithi!“ Zaduněl princův hlas přes celý stůl. Josef zaváhal a znovu se naklonil ke Konstanci. „Bohužel, Vaše Veličenstvo, slíbil jsem slečně Lloydové, že o tom dobrodružství nebudu nikomu vypravovat. A jsem zvyklý držet slovo.“

„To mi bude houby platné,“ zamumlala tiše Konstance.

„Slečno Lloydová,“ nařídil princ. „Prosím, dovolte Smithovi, aby ten příběh vypravoval. Zrovna mám chuť poslechnout si povídání o nějakém dobrodružství.“

„No, Vaše Veličenstvo,“ začala dívka a kroutila v prstech ubrousek. „Obávám se, že pan Smith opravdu nešetřil chvalořečením.“

„Nesmysl!“ Princ udeřil masitými prsty o stůl a mísa uprostřed stolu se rozkymácela a křišťálové sklenice rozechvěly. „Tady Smith je jen naprosto

pocitivý. K jeho i naší škodě, musím dodat. Vypáčit z něho nějakou informaci je vždycky velmi obtížné.“

„To proto, že pan Smith má mnoho tajemství,“ zapředla Abigail Merrymeadeová. Konstanci napadla nečekaně velmi příjemná představa, jak lady Merrymeadeovou požívá příšera, která na stole sloužila jako svícen.

Josef se jen zeptal Konstance. „Slečno Lloydová, mohu s vaším svolením vyprávět o našem dobrodružství? Nebo spíš nešťastné příhodě?“

Konstanci nezbylo než se podvolit. A Josef, který se dosud vyjadřoval střídme, rozvinul příběh s tak obdivuhodným umem, že i samotnou Konstanci vyprávění úplně strhlo.

Nic nevynechal, ani ústřice, po kterých mu bylo špatně, ani to, jak ona sestřelila jednomu zloději klobouk z hlavy. Nakonec způsobem, který se vymykal logice, ale posluchači ho bez výhrad přijali, vyličil, jak Konstance ukázala zlodějům, zač je toho loket, a donutila je k panickému útěku. Svoji úlohu zmínil jen velmi povrchně.

„Zkrátka,“ shrnul, „slečna Lloydová přinutila čtyři ozbrojené muže, aby odhodili zbraně a zděšeně prchli před krásnou dámou v elegantním cestovním kostýmu a výrobcem barviv, kterého oslabil zkažený měkkýš.“

Během Josefova vyprávění se nikdo ani nepohnul. I sluhy popis dobrodružství zaujal natolik, že nechali teplá jídla vystydnout a zmrzlinu zteplat. Závěru příběhu se princ Edward potěšené hlasitě zasmál.

„Výborně Smithi, dobře jste to pověděl!“

A pak pokynul hlavnímu číšníkovi, který dal nenápadné znamení ostatním sluhům. Okamžitě se ozvalo bouchání korkových zátek z lahví šampaňského a sluhové nalévali všem vybranou značku.

„Dovolte, abych připil,“ oznámil budoucí král Anglie. „Konstanci Lloydové, vždy vítané v každé společnosti a opravdové květině mezi ženami.“

Všichni zvedli sklenice kromě Konstance a lorda Merrymeadea, který trochu slintal z levého koutku. Tváře přítomných prozrazovaly rezignaci. Poznali, že princ si jako novou oblíbenkyni vybral Konstanci. Josef Smith svým poetickým a lichotivým vyprávěním roznítil jiskru romantiky v princovi, jenž vždy toužil zažít lákavá dobrodružství a vítězství, ale neměl k tomu příležitost. Podobná vzrušení od něho udržovali v bezpečné vzdálenosti.

Konstance Lloydová, exotická americká kráska, byla ztělesněním princových stále silných chlapeckých snů. Možná že skrze ni by mohl zažít smělé hrdinské činy, které mu dosud byly odpírány.

Slova Josefa Smithe učinila z Konstance Lloydové předmět princovy touhy. Nestalo se poprvé, že následník trůnu pocítil nějakou ženu svou mohutnou pozorností. Pokud si bude přát, po svatbě s Filipem bude pozvána do souboru žen, které kolem něho kroužily.

Po tom jediném přípitku si Konstance uvědomila, že si právě z lidí sedících kolem stolu nadělala budoucí nepřátele.

Josef Smith, o čtyři místa dál, v duchu proklínal své nadání pro vyprávění příběhů.

Když po večeři odešly ženy do salónu, pánové ještě zůstali, pokuřovali, pili portské a bavili se o mužských záležitostech. Rozumělo se samo sebou, že muži občas potřebují být spolu sami, aby mohli vyjádřit své vulgárnější city a hovořit o nich méně vybroušeně a kultivovaně. A nemělo smyslu, aby svými mužskými názory zraňovali nebo nějak strašili dámy.

„Slečna Lloydová má ale zatraceně slušivé oblečení, co říkáte?“ Lord Trent se usmál, když mu sluha podal voňavý doutník. „A ten účes se báječně hodil k šatům, co myslíte?“

„Ano, opravdu,“ souhlasil lord Collins, jenž kroužil portským ve sklenici a pozoroval, jak smáčí stěny sklenice. „Jak byste ten účes pojmenoval?“

„Řekl bych, že je klasický, tak mají upravené vlasy ženy na starověkých vázách,“ navrhl další pán a ustříhl konec doutníku nástrojem, který vytáhl z kapsičky na hodinky. „Ty stuhly pěkně kontrastovaly s barvou vlasů.“

Po celou dobu hovoru se princ jen usmíval, jako by naslouchal štědré chvále na svoji osobnost. Filip se věnoval portskému. Zadržel číšníka, který mu chtěl odnést sklenice se zbytkem červeného a šampaňského a vyprázdnil je do poslední kapky.

Josef Smith matně vnímal, o čem se baví ostatní, přejížděl prstem po okraji sklenky a nechápal, jak se mohl chovat jako úplný blázen.

„Povězte mi, slečno Lloydová, jaké bouchačky máte nejraději?“ vyzvíдалa lady Collinsová a nalila si šálek čaje.

„Upřímně řečeno, lady Collinsová, ta střela, kterou jsem vypálila na ty muže, byla jen šťastná trefa.“

Konstance si uvědomila, že nyní, v nepřítomnosti mužů, na ni všechny ženy upřeně hledí. V tváři se jim přitom zračila výzva a dohady. Jedinou výjimku tvořila princezna Alexandra, která zůstala nezlomně dobře naložená a zdvořilá. V jednu chvíli objevila Konstance na princeznině tváři soucitný úsměv, který velmi ocenila.

„Jednou jsem slyšela o nějakém muži v Africe,“ pokračovala lady Collinsová. „Střelil tygra mezi oči a snědl jeho maso. Skvělá představa, co myslíte? Muž, který vítězí nad divočinou nebo tak něco.“

„Už jste někdy zastřelila něco živého?“ zeptala se Konstance lady Merrymeadeová.

Té se udělalo najednou nevolno. Zavrtěla hlavou a modlila se, aby někdo, kdokoli změnil předmět hovoru.

„Ale jdi, Abigail,“ řekla Viola. „Myslím, že slečna Lloydová už má toho tématu dost. Pojdme mluvit o něčem jiném.“

„Nebud'te tak skromná, slečno Lloydová.“ Abigail Merrymeadeová ani nepředstírala, že si vybírá zákusek nebo si bere šálek čaje. Posadila se přímo proti Konstanci, ruce položila na opěradlo křesla a upřeně hleděla na svou oběť. „Znám Josefa velmi dobře. Opravdu velmi dobře. Nikdy jsem ho takhle neslyšela mluvit. Dnes se projevil jako úplný povídálek, vid'te, lady Collinsová?“

„Ano, moje drahá, také si to myslím. Slečno Lloydová, střílela jste někdy ve válce?“

Konstanci tím vrazila ránu do žaludku. „Já, no... Už je to velmi dávno.“

„Ne tak úplně,“ opravila ji lady Merrymeadeová. „Ve skutečnosti pár let. Ale abych se vrátila k věci, Josef byl úplně uchvácen vašimi schopnostmi, slečno Lloydová. Kdykoli ho vidím takhle nadšeného, dobře si připomenu jeho původ.“

„Co tím myslíte, lady Merrymeadeová?“ zeptala se princezna.

Abigail se chvíli odmlčela a pak pokračovala. „Myslím tím to, Vaše Veličenstvo, že pan Smith tu není zrovna ve svém živlu. Není zrozený pro tuto společnost, abych rak řekla.“

„Můj manžel má velmi rád jeho společnost,“ odpověděla princezna. „Pan Smith se vyzná ve vědě a technologii a to jsou obory, které prince baví, stejně jako zajímaly jeho otce, prince Alberta.“

„A kromě toho, Vaše Veličenstvo, pan Smith vypravuje senzační dobrodružné historky!“ dodala lady Barringtonová.

„A je to takový krásný člověk. Myslím si, že muž má být co nejpohlednější a jak lord Hastings, tak pan Smith jsou vzorem mužské krásy.“

„A navíc jsou tak blízcí přátelé,“ dodala Viola a mrkla na Konstanci, aby ji naznačila, že se podařilo změnit předmět hovoru. „Znám pana Smithe mnoho let, už od doby, kdy ho Filip brával domů na prázdniny. Už tehdy tvořili velmi nápadný pár.“

Následovalo souhlasné mumlání. Abigail ale stále vypadala neústupně a Konstance z ní neměla dobrý pocit.

V Abigailiných očích se zračilo nepřátelství, opravdová nenávisť.

„Slečno Lloydová, když už jsme u toho střelení, určitě posloužíte dobře krásnému pohlaví, když se zítra zúčastníte střelby!“ navrhla jí lady Barringtonová.

„Ne, opravdu...“

Ale princezna to zaslechla. „Ach, to je ale úžasný nápad! Prosím, slečno Lloydová, zastřílejte si přece, ano?“

„A co když je opravdu tak špatná střelkyně a zastřelí některého muže?“ Napadlo jednu ženu.

„Zas by se tolik nestalo,“ konstatovala Abigail Merrymeadeová tónem natolik lehkým, aby vyvolal mezi ženami smích, ale v němž jasně zazněl mrazivý podtón.

Konstance čekala, protože si uvědomila, že se nebude moci vzdálit, dokud se nevrátí princ s ostatními muži a královský pár se neodebere do svých komnat.

„Já opravdu -“ začala další žena. „Ach, nebesa, slyším, že sem jdou muži!“

„Ani jsme neměly čas si popovídat,“ řekla princezna.

Jediná dáma, kterou to nijak nevzrušilo, byla lady Trentová, která se nábožně dotýkala záclony. Předtím se zabývala zkoumáním porcelánového ptáka, který stál na polici.

Pánové vstoupili do místnosti v oblaku kouře, ačkoli žádný z nich už nekouřil. Naposled si potáhli z doutníků tak mocně, že pak vypouštěli kouř z plic ještě čtvrt hodiny.

Pro ty, kteří měli zájem, zorganizovala princezna partie pokeru, whistu a bridže. Ostatní se v hloučcích bavili nebo se vzdálili do koutů místnosti a četli si nebo prostě jen tak odpočívali.

Filip se posadil do křesla a spolu s lordem Merrymeadem usnul jako dřevo.

„Konstance,“ ozval se za ní Josef. „Prosím, odpusťte mi.“

Zhluboka se nadechla a dál si prohlížela nápisy na hřbetech knih. Nevěděla, jak mu má odpovědět.

„Myslíte, že mám ještě jednou zkusit Byrona? Nikdy jsem ho doopravdy...“

„Prosím, Konstance.“

Řekl to tak naléhavě, že se k němu obrátila. Vypadal nervózně a na levé tváři mu vystoupila jizva. Možná to bylo jen světlem svíček. Možná jen jeho výrazem.

Tolik se ho chtěla zeptat, jak k té jizvě přišel. Stalo se mu to už v dětství? Nebo teprve nedávno? Určitě ho to bolelo, i když teď jizva většinou nebyla skoro vůbec vidět.

„Konstance, podívejte se na mě.“

„Ale já se na vás dívám.“

„Ne. Jste duchem nepřítomná. Snažím se vám omluvit za tu příhodu, kterou jsem vyprávěl při večeři. Víte, že bych nikdy neudělal nic, čím bych vám ublížil. Ale nechal jsem se unést příběhem a vlastními slovy. Posloucháte mě?“

„Josefe, není mi dobře.“

Okamžitě natáhl ruku a přidržel ji tak jemně, že to nevzbudilo žádnou pozornost. „Co je s vámi?“

Bylo jí na omdlení při pouhém pomyšlení na zítřejší den.

„Chtějí, abych zítra střílela s muži. Ale já nemůžu, opravdu toho nejsem schopna kvůli tomu, co se mi stalo za války s jedním Yankeem. Na cestě strašně pražilo slunce a všechno se sběhlo tak rychle. Nemůžu střílet ze zbraně ze sportu, nikdy, Josefe. Nemůžu, protože jsem zabila člověka.“

„To bude v pořádku,“ uklidnil ji a měl hroznou chuť ji obejmout. Její odhalení ho ani moc nepřekvapilo, jako kdyby celou dobu věděl, že skrývá

nějaká tajemství. Všichni měli nějaké tajnosti, které bylo lépe nechat spát. „Vymyslím něco, abyste tam nemusela.“

Napřímila se, jako by si najednou uvědomila, kde je. Kolem ní znovu zašuměl hovor. Zavrtěla hlavou. „Promiňte.“

„Nemluvte o tom. Tak co s tím Byronem? Víte, ten chudák tolik trpěl za své dílo.“

A večer uběhl velice rychle.

Abigail Merrymeadeová, i když hrála jako o život karty s princeznou, dokázala sledovat všechno, co se dělo mezi Josefem a Konstancí, ačkoli od nich seděla příliš daleko, aby slyšela, co si povídají. Pochopila, že se navzájem silně vnímají, jsou si blízcí a obestírá je aura, která nikdy nezazářila mezi slečnou Lloydovou a jejím snoubencem, vždy dobře naladěným lordem Hastingsem.

Když princ s princeznou konečně odešli, vyhledala Konstance Josefa, který stál před krbem.

„Dobrou noc,“ zašeptala.

Podíval se do zrcadla nad krbovou římsou a setkal se v zrcadle s jejím pohledem. Stála tak blízko vedle něho, že se ramenem skoro dotýkala jeho hrudi. Oba upřeně hleděli na svůj obraz v zrcadle jako na svatební portrét. Jejich výraz vyjadřoval radostné očekávání, v němž se zachytila věčnost.

A ačkoli se ten večer mnoho věcí nepovedlo, obraz Konstance bok po boku s Josefem vypadal naprosto dokonale.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Od hostů se očekávalo, že se objeví na snídani v osm třicet nebo alespoň před půl desátou. Muži se předváděli v tvídových oblecích a ženy se dostavily v plném lesku v ranních úborech, které si pořídily pro tuto jedinou chvíli. Pak je zabalily do síťoviny a hedvábného papíru, aby je už v Sandringhamu nevytáhly na denní světlo. Všichni lelkovali nad zakrytými mísami, položenými na pultě a tiše se bavili o tom, jaký bude den, jak krásné počasí se vyvedlo na oběd pod širým nebem a jakou zvěřinu toto ráno uloví.

Konstance se dostavila do jídelny včas. S vlasy upravenými od Stelly a v zelenobílých pruhovaných šatech vypadala jako ze škatulky. Filip ještě nepřišel, ale nikdo si toho pořádně nevšiml, protože většina hostů se ještě neobjevila.

Konstance prošla s talířem kolem ledvinek, šlehaných vajec, křepelky, nakrájeného bažanta, plátků slaniny a ovesné kaše a posadila se s rohlíkem a šálkem kávy.

„Máte velmi hezké šaty, slečno Lloydová,“ zašeptal jí vedle ucha Josef.

Usmála se, ale nepodívala se na něho. Nebylo to třeba. „Nemyslíte, že v zelenobílém proužku vypadám jako krácející roleta?“

„Ano, vypadáte, ale ještě jsem neviděl tak hezkou roletu. Mohu vám podat máslo?“

„Ano, děkuji vám.“

„A to mi ani nepovíte, jak se vám líbí můj nový oblek? Sám jsem si ho šil.“

To už upřela pohled na nádherně střižené tvídové sako s koženými knoflíky. S čerstvě učesanými vlasy v ranním světle vypadal Josef naprosto úžasně.

„Opravdu jste ho ušil?“

„Ne. Ale věděl jsem, že vás to tak uzemní, že mi nestrčíte do talíře, až si budu nabírat jídlo.“

Oba se tomu zasmáli a ostatní se po nich podívali zamlženými zraky, protože se po prvním šálku kávy nebo čaje ještě neprobrali k životu.

„Tak, slečno Lloydová, uděláte mi laskavost a vyjedete si se mnou dnes ráno na projížďku?“ Josef se vrátil k pultu s jídlem.

„Na projížděku?“

„Ano. Mezitím, co ostatní budou střílet nebo se bavit v přijímacím pokoji popravou literárních hrdinů, možná by nebylo marné se projet na koni. Filip pojede s námi, požádal jsem ho o to včera večer, když všichni odešli.“

„Ale nechcete si zastřílet?“

„Dnes ne. Raději si vyjedu na koni a lord Hastings určitě také.“

„Děkuji vám,“ zašeptala.

„Neděkujte mi, dokud mě neuvidíte na koni.“ Zamrkal na ni a pak odešel k velkému stolu a posadil se mezi dva pány. Chvilku ho sledovala, jak se překvapivě obrátne, snadno a roztomile vpravil do nečekané situace.

Právě teď změnil již domluvené plány a ji ušetřil toho, že by musela střílet. Hlavou jí probleskla jediná myšlenka.

Kdo proboha je ten Josef Smith?

Později dopoledne si Konstance a Josef vybírali ve stáji koně. Trochu váhala, když si pomyslela, že Josef asi není zrovna skvělý jezdec. Konec konců, v mládí se asi těžko dostal ke koním, aby srostl se sedlem. Už mu chtěla doporučit tichého, klidného hřebce, když se u nich objevil Filipův sluha Owen.

„Slečno Lloydová, pane Smithi. Lord Hastings se bohužel necítí dnes ráno příliš dobře. Prosí vás za prominutí, že nepojede s vámi.“

„Ach, bože.“ Konstance si zapínala koženou rukavici, v níž držela jezdecký bičík. „Musím se na něho podívat, jak mu je.“

„Lord Hastings si přeje být sám, slečno. Jeho nemoc je poněkud delikátní povahy.“

Povaha jeho nevolnosti byla zřejmá, když si vzpomněla na množství různého vína, které předchozí večer vypil. „Aha.“

„Vyřiďte lordu Hastingsovi, že mu přejeme brzké uzdravení,“ odpověděl Josef Owenovi. Mladý muž přešlápl z nohy na nohu, jako by chtěl ještě něco dodat. Pak přikývl a obrátil se k odchodu. Přitom si posunul čepici do týla.

Konstance se vyhnula Josefově pohledu. „No,“ prohlásila rychle, „to budeme potřebovat jen dva koně. Filipův kůň je trochu temperamentní, ale už je osedlaný.“

„Dobře, tak si ho vezmu.“

„Opravdu, Josefe? Kdybyste chtěl, můžete dostat klidnějšího koně.“

„Ne, děkuji, ten Filipův bude dobrý. Ach, podkoní už nám vede koně.“

Štolba vešel do stáje s klisnou pro Konstanci.

Konstance se usmála a poplácala zvíře po tlamě. „Taje ale nádherná!“ lichotila koni i podkonímu.

„To tedy je, slečno. A tady je kůň pro pána.“ Podal Josefovi otěže velkého černého hřebce. Chřípí koně se zachvělo, odfrkl, jakoby poplašeně obrátil oči bělmem nahoru a zahrabal předními kopyty.

„Hodný koníček,“ řekl Josef a zůstal stát metr od zvířete a ještě ucouvl, když kůň ukročil směrem k němu.

„Ach, Josefe, ten je také krásný!“ Konstance pohladila koně po hřívě. „Nevyhovovala by vám lépe klisna?“ Pronesla to tiše, aby to nezaslechl štolba. Do stáje začali přicházet další hosté, aby si vybrali koně.

„Ne, tenhle je dobrý a je připravený. Kromě toho si nedokážu představit, jak bych seděl v dámském sedle.“ Pokývl směrem k hřbetu klisny. Kolem prošel stájník s vědrem ovsu. „Prosím, jak se jmenuje ten kůň?“

„Myslíte klisnu, pane? Ta se jmenuje Lyrika.“

„Lyrika?“ vykřikla Konstance. „To je nádherné jméno. Dokonale se hodí k takové krásné klisně. Vidí, že jsi hezká klisna? To víš, že jsi.“ Políbila Lyriku na čumák a kobylce se to zřejmě zalíbilo, protože si začala třít hlavu o dívčinu tvář.

„A co hřebec? Jak se jmenuje hřebec?“

„No, pane, to je Lucifer a jeho otec je Belzebub.“

„A jeho kamarád se určitě jmenuje Satan,“ zamumlal Josef.

„Prosím, pane?“ zeptal se podkoní.

„Ne, to nic.“ Josef ve skutečnosti neměl koně příliš v lásce. Byli velcí a jankovití a on s nimi jednal jako s nepříjemnými obchodními partnery - bez dlouhých okolků a zcela pánovitě.

Lucifer vyhazoval, trhal hlavou a nutil Josefa, aby už vyběhli. Když spolu vyšli na dvůr, začal Lucifer kopat kolem sebe.

Před nimi vedla Konstance Lyriku. „Lucifer se už nemůže dočkat, aby se rozběhl,“ poznamenala.

Josef držel zvíře oběma rukama, aby nevyrazilo. „Už tě mám tak zrovna dost. Nech toho blbnutí,“ zasyčel na zvíře. Kůň se přestal vzpínat a díval se na Josefa. „Ano, s tebou mluvím.“

„Prosím?“ zeptala se Konstance.

„Mluvil jsem s koněm.“

„Ach tak.“ S pomocí podkoního vsedla Konstance na Lyriku, upravila si sukně a poplácala klisnu po boku.

Josef ji sledoval s nestrojeným obdivem. Její jezdecký úbor v tmavém odstínu zeleněji těsně obepínal postavu. Klobouček s malinkým závojíčkem, koketně posazený na stranu, ladil s tmavými vlasy, které jasně zářily v slunečním světle.

Vypadala jako ztělesnění půvabu a elegance, mnohem pěstěněji než dívenky na prvním plese. Obrátila se na něho a usmála se. Nemohl si pomoci a úsměv opětoval.

Byla rozkošná.

„Pojeďte, pane Smithi,“ zavolala na něho.

„Ano, ovšem.“ Musel pořád myslet, jak jí to sluší v jezdeckém kostýmu. Odhodlal se vsednout na koně, ale v duchu myslel na její úsměv a netrefil se do třmenu.

„Pane Smithi, opravdu. Kdybyste raději...“ Než stačila dokončit větu, vyšvihl se do sedla.

„Co jste říkala, slečno Lloydová?“

Velmi obezřetně navedl Lucifera blíže k ní a pak mu energicky přitáhl uzdu, aby ho zastavil. Poplácával koně po krku a podíval se tázavě na Konstanci.

„Ach,“ řekla. Josef Smith ji opět překvapil, když se projevil jako zkušený jezdec. Lucifer nebyl mírný koníček, ale velké, možná nebezpečné zvíře. Skoro se zdálo, že ho Josef zvládá pouhou silou vůle.

„Jedeme?“ zeptala se Konstance a připevnila si vlásničkou klobouk.

„Až po vás,“ přikývl Josef s přehnanou dvorností. Usmála se, v klíně měla položeny oštěže a bičík. Vtom rozrazil vzduch výstřel z pušky, sportovci na odlehlém hřebenu kopce začali se střelením.

Lyriku, jinak klidnou klisnu, zřejmě nikdo neinformoval o ranním programu. S prvními výstřely vyrazila vpřed, bičík sletěl na dlažbu u stáje a oštěže se jí přehoupaly přes krk.

Než stačila Konstance či Josef zareagovat, klisna splašeně vyrazila otevřenými vraty, až se za ní rozhoupaly v závěsech.

„Zatraceně,“ vyhrkl Josef a pobídl Lucifera ostruhami. Kůň, polekaný náhlým rozruchem, nadskočil a srazil kus plotu, na němž visela vrata.

Josef zamžoural před sluncem a zachytil pohledem Konstanci, jak úprkem pádí za nejbližší kopec. Držela se klisně za krk a zoufale se natahovala po oštěžích. Přitom se snažila udržet v dámském sedle.

„No tak, Lucifere,“ zavelel Josef a kůň, s ušima sklopenýma a vyvalenýma očima snad ještě přidal na rychlosti. Ve chvílce dohnal Konstanci.

Nekřičel na ni, uvědomil si, že ho Konstance přes burácející podkovy neuslyší, a pak by mohl ještě víc poplašit koně. Místo toho pořádně přitáhl Luciferovi uzdu. Najednou před sebou zahlédl kamenný plot. Pochopil, že

musí klisnu zastavit, než dorazí ke zdi. Měl jedinou příležitost jak tomu zabránit.

Vyklonil se doprava, popadl otěže a prudce jimi škulbl. Klisna okamžitě zastavila a shodila Konstanci na zem.

„Pr.“ Josef zastavil Lucifera a seskočil dolů. „Konstance?“

Ležela obličejem k zemi. Opatrněji otočil, plný strachu, co uvidí.

Měla otevřené oči a na ušmudlané tváři zmatek. „To je ale trapné, pane Smithi,“ zamumlala.

Usmál se a uvědomil si, že se zapomněl nadechnout. „Často člověku trvá nějakou dobu, než si zvykne na nového koně, slečno Lloydová.“ Pomohl jí posadit se, přehrnul jí sukni přes kolena a sklepal jí s šatů větvičky.

„Nevím, jestli se dá říci, že Lyrika je jezdecký kůň.“ Začala si vytahovat z vlasů vlásničky, které jí přidržovaly klobouk. „Neseděla jsem na ní tak dlouho, abych jí tak mohla říkat.“ Podívala se na Josefa a všimla si jeho výrazu a pulzujícího nervu na skrání. „Děkuji vám,“ pronesla tiše.

Začal mluvit, ale zmlkl a upíral na ni znepokojivě upřený pohled. „Prosím.“ Pohnuly se mu neslyšně rty.

Najednou vstal a natáhl k ní ruku. Přijala ji a on ji k sobě přitáhl. Chvilku úplně tiše stáli tak blízko sebe, že cítili teplo toho druhého.

„Konstance, já...“ začal a pak se zarazil.

„Ano?“

„Nebyl jsem k vám upřímný a teď vám musím...“

„Haló, vy tam! Smithi, slečno Lloydová!“ Přes kopec se k nim valil lord Collins. Josef ustoupil od Konstance a pustil jí ruku. Collins si nesl pušku. „To mám štěstí, že jsem vás tu našel, co?“

„Já bych to tak neviděl,“ zabrumlal Josef. Pak hlasitěji řekl. „Nazdar, Collinsi.“

„Dobrý den, pane,“ pronesla Konstance a pokývla na přicházejícího muže.

„Hele, neviděli jste ošklivě zraněného bažanta? Střelil jsem jednoho někde tamhle a ten zatracený pták si ze mně dělá legraci a někam se mi schoval.“

„Ne, bohužel jsme žádného bažanta neviděli,“ odpověděl Josef.

„Ne? To je škoda. Myslel jsem, že ho dostanu. Jdete zpátky? Už bude oběd.“

„Já...“ zajíkla se Konstance.

„Ano, ano, měli bychom se vrátit, slečno Lloydová,“ konstatoval Josef.

„Ano,“ vydechla, s nepříjemně sevřeným hrdlem. „Ovšem.“

„No to je výborné, že? Půjdeme společně?“

„Jistě.“ Josef si přitáhl Lucifera, malinko zaváhal a pak podal Konstanci otěže Lyriky.

„To bude dobré,“ odpověděla mu Konstance na jeho nevyřčenou otázku a on se usmál.

„No tak, co si myslíte o královnině starším synovi? Docela dobrý chlápek, co?“

Lord Collins kráčel celou cestu zpátky do stáje mezi Konstancí a Josefem a byl naprosto spokojený s hovorem, který vedl jen on sám.

Konstance toho chtěla tolik říci nahlas. Ale možná to takhle bylo lepší, utvrdila se. Možná to takhle dopadlo opravdu nejlíp.

Konstance se vymluvila na nesnesitelnou bolest hlavy a nepřišla k obědu.

Stella se jí nabídla, že jí oběd přinese, ale Konstance neměla na jídlo ani pomyslení. Chtěla si jen srovnat myšlenky a pokusit se probrat svými city.

Co se tam venku stalo?

Proč se cítila tak divně, chvilku se jí točila hlava a pak jí zas bylo nevolno? To nezpůsobilo jen to, že se skulila s koně. Už se jí to stalo několikrát, takže věděla, že tyto příznaky nemají s koňmi nic společného.

Ale hluboko ve svém nitru poznala, co za tím vězí. S Josefem pocítila poprvé opravdové štěstí, jaké ještě nezažila.

Ted' poznala, co znamená radost, potěšení z každého okamžiku. Poprvé za celé desetiletí myslela na budoucnost, nežila z hodiny na hodinu a neměřila smích na lékárenských vážkách.

Projela jí nevolnost, protože důvod jejího rozpoložení byl zřejmý.

Zamilovala se do Josefa.

A přitom byla Filipovou snoubenkou a budoucí nevěstou.

„Ach ne,“ povzddechla si a otočila se na záda.

Její city se projevily pomalu, ale pak se emoce zrychlily a nic je nemohlo zastavit, jako kámen, valící se dolů z kopce. Ještě nikdy nebyla zamilovaná, ačkoli už měla ráda několik mužů. Ted' ji zcela přemohla láska - k nejlepšimu příteli jejího snoubence.

Připustila, že je to podivné přátelství. Ti dva muži měli společného snad jen to, že spolu chodili v dětství do školy. Ale nikdo nepochyboval, že je k sobě něco poutá a nezpochybňoval sílu jejich blízkého kamarádství. Nikdy by mezi ně nevstoupila, ani by ji to nenapadlo.

Ani by nemohla. Z jediného prostého důvodu, že Josef Smith si jí nijak necenil. Měl ji ovšem svým způsobem rád. Několikrát se zdálo, že jeho city jsou ještě něžnější, ale pak si uvědomil, že dělá chybu a stáhl se.

A to se jí právě chystal říci ráno, než k nim dorazil lord Collins. A proto pak řekl, že je to takhle lepší. Úplně ji to pokořilo.

A tak si tedy vezme Filipa a Josefa uvidí jednou za pár měsíců, když přijede do Londýna. Určitě se ožení, spíš dřív než později a pak k nim bude jezdit i s rodinou. Asi se ožení s elegantní a chytrou blondýnou, která ho bude sledovat, pozorovat změny jeho nálady a vždycky mu položí ruku na jeho, když pronese u stolu něco zábavného.

On jí večer, když se ochladí, položí kolem ramen šálu a ruce mu na ní spočinou déle, než bude nutné. Ona ho pohladí po hustých lesklých vlasech, něžně mu přejede prstem po ústech a on zavře oči, když ucítí její dotek. Už ted' jeho manželku nenáviděla.

Konstance se najednou posadila. Potřebovala se projít, aby se přestala mučit představami.

Rychle se oblékla, bez pomoci Stelly si vykartáčovala a vyčesala vlasy a opláchla oči studenou vodou, aby nebylo vidět, že plakala. Šaty ze světle žlutého brokátu vypadaly příliš pěkně na to, aby v nich chodila venku, a její obraz, který uviděla v otáčivém zrcadle, ji vlastně měl potěšit.

Místo toho jen pokrčila rameny, vyšla z pokoje a bloumala po chodbách a přemítala, kolikrát už takhle chodila po neznámém domě.

Sandringham působil opravdu velkolepě. Zívla a usmála se sama sobě.

Konstance Lloydová, ještě před měsícem guvernanka ve skromném domě na ostrově Wight, zívá nudou při návštěvě v princově domě. Naprostá absurdita této situace zrychlila její kroky.

A pak spatřila postavu překračující práh. Nebylo pochyb, komu patří dobře střižený kabát a načervenalé záblesky ve vlasech. Byl to Josef.

Jako by ho přivolala tím, že ho poznala. Trhl hlavou a najednou se vzpřímil.

„Slečno Lloydová,“ pronesl přiškrceně.

„Pane Smithi,“ odpověděla a vznešeně mu pokynula hlavou. Je nejvyšší čas, aby se k němu začala patřičně chovat.

Chystala se projít kolem něho a dobře si uvědomovala, jak se na ni dívá. Když mu pohlédla k nohám, uviděla kožený kufr, hromádku lahvíček, nějaké nářadí a trochu oblečení. Odvrátila pohled, pokračovala dál, ale pak se zastavila.

„Co to děláte?“ Zvědavost v ní zvítězila nad nejlepšími úmysly.

„Stojím v chodbě. Mimochodem, přišla jste o příjemný oběd. Princ spořádal celou velkou křepelčí rodinu.“

„Kam se všichni poděli?“

„Někteří si šli nahoru zdřímnout. Další tlučou kolem sebe rukama, protože Collins bohužel našel partu lidí, kteří mu pomáhají hledat bažanta, takže v okolí není teď právě bezpečno.“

Přemáhala úsměv. „Ubohý bažant spíš zemře vyčerpáním než na následky zranění.“ Pak vystřízlivěla. „Ještě jednou vám děkuji za pomoc.“

„Nemáte zač. Je vám dobře?“

Přikývla. „Je mi líp, děkuji vám. Kde jste se naučil tak dobře jezdit na koni?“

„No, nejsem zrovna ukázkový jezdec, ale...“

„Ne, ne! Myslím, že jezdíte výborně. Opravdu.“

Zřejmě ho to potěšilo. „No, vlastně nevím.“

Pokrčil rameny a opustil toto téma rozhovoru.

Už znovu nakročila, ale zas se zastavila. „Co jste mi chtěl říci dnes ráno? Než vás přerušil lord Collins. Začal jste něco říkat.“

„Opravdu? Nevzpomínám si už.“ Ale podle jeho výrazu jí bylo jasné, že ví přesně, co chtěl říci. „Filip nepřišel dolů na oběd.“

„Opravdu?“

Josef zakroutil hlavou. „Viola mu odnesla oběd nahoru.“

„To je od ní laskavé. Myslím, že jsou dobří přátelé. Víte, je nádherné, že má Filip takovou dobrou přítelkyni.“

„Já také, Konstance. Já jsem také jeho přítel. A váš taky.“ Natáhl k ní ruku. „Možná bude nejjednodušší, když na dnešní dopoledne zapomeneme. A na to v knihovně také. Budeme přátelé?“

Přikývla. „Budeme.“

Proč se jí tolik chtělo plakat? Nechtěla odejít, ještě ne. Ještě chvilku s ním potřebovala být sama.

„Co to děláte?“ Ukázala na kožený kufr a lahvičky.

„Nic. Stojím tu.“

„Ne. Myslím, co děláte s touhle taškou, cestovním vakem nebo co to vlastně je. Povězte mi, co to provádíte?“

Z tváře mu zmizel smích. „Prosím, Konstance, udělejte mi laskavost a zapomeňte i na to.“

„Ale mě to zajímá! Neodejdu, dokud mi to neřeknete.“ Zarputile hleděla na kufr. „Co to děláte? Přinášíte nebo odnášíte něco?“

„Konstance, teď vážně. Prosím, už jděte.“

„Hmm. Ať je to co chce, děláte s tím tajnosti.“

Neodpověděl.

„A co sluhové? Ti vědí, co děláte?“

„Sbohem Konstance. Jděte pryč. Běžte.“

„Počkejte.“ Pohlédla mu přímo do tváře. „Vy to myslíte vážně.“

„Ano.“

„Nedostanete se tím do nějakých potíží, vidíte?“

„Jestli to nikomu nepovíte.“

„Josefe, to vypadá nebezpečně.“ Podívala se blíž na lahvičky a on se jí postavil do cesty. „Nechci jen, abyste se dostal do nějakých potíží.“

„To nechci ani já.“

V hale bylo naprosté ticho, které ještě tlumily koberce a tlusté stěny. Byli tu sami.

Hleděl na ni s neproniknutelným výrazem. Na levém spánku mu začala pulzovat tepna. Pozorovala ji a nemohla od ní odtrhnout pohled. Už si jí všimla tehdy ráno v hostinci, když jí pomáhal vstát. Velmi pomalu k němu nakročila a dotkla se jí prstem.

Zůstal jako přimražený.

„Zrovna tady ta céva,“ řekla tiše, „vám tepe.“

Ani nemrkl. „To se mi stává, když jsem...“ polkl, „když jsem rozčilený.“

„Jste teď rozčilený?“

Přikývl tak nepatrně, že by si toho nevšimla, kdyby nedržela prst na jeho spánku. „To je zvláštní pocit.“

Upřel na ni pohled a na chvilku ji uchopil za ruku. „Buďte opatrný, Josefe. Prosím, dávejte na sebe pozor.“

„A vy také, moje...“ zarazil se. „Moje přítelkyně „ Neohlédla se ani neotočila a přesto cítila dole na krku jeho horký pohled. Ulevilo se jí, když zahrula za roh.

KAPITOLA DESÁTÁ

„Kreslíte, slečno Lloydová?“

Abigail Merrymeadeová věnovala Konstanci nezvyklý úsměv. Vyzařovalo z něj cosi nepřirozeného. Zkřivená ústa přispívala k poněkud bolestnému výrazu, který jako by vyjadřoval její neměnnou zásadu neustálého pohrdání vším kolem.

Ženy se právě shromáždily v salónu na odpolední čaj. Většina mužů ještě stále někde v polích se zalíbením hodnotila svoje úlovky nebo se oddávala odpočinku a občerstvovala se ve stanu s kobercem.

„Ne, lady Merrymeadeová, ne že bych nechtěla kreslit, ale bohužel k tomu nemám talent.“

Možná se Abigail jen pokoušela navázat rozhovor, pomyslela si Konstace a vrátila se k ohromnému atlasu, který studovala.

„Vyšíváte nebo děláte šité krajky?“

„No,“ řekla Konstace a přitom prstem sledovala tok řeky Mississippi, „pokoušela jsem se o obojí, ale obávám se, že výsledky neodpovídaly vynaloženému úsilí.“

„Není snad vaší silnou stránkou hudba, slečno Lloydová?“ Konstace neosobně pokrčila rameny. „Mám ráda hudbu.“ „Na jaký nástroj hrajete?“

Nemělo to cenu. Konstace opatrně složila listy v atlase a všechnu pozornost upřela ke svojí vyšetřovatelce.

„Hraju na piano, ale ne dobře. Víte, jen takové dětské melodie.“

„No tak, slečno Lloydová. Jsme tu mezi přáteli. Zdá se mi, že přede mnou něco tajíte.“

„Ne, nic před vámi neskrývám, lady Merrymeadeová. Hraju trochu na piano.“

Lady Trentová, která právě zkoumala akvarel krajinky, se obrátila k Abigail a Konstanci. „Piano je rozkošný nástroj. Viděla jste to úžasné piano v hudebním pokoji?“

„Ne, lady Trentová. Nevšimla jsem si.“ Abigail se znovu otočila ke Konstanci. „Takže hrajete na piano? To je velmi neobvyklé. Nečekala jsem, že guvernanka bude umět hrát na piano. Předpokládám, že jste se to naučila jako malé děvče.“ Tón Abigailina hlasu nasvědčoval, že nesouhlasí s tím, že Konstace kdysi mohla být dítě.

„Ano.“ Konstace měla na sobě stále žluté hedvábné šaty, určené na oběd, kterého se nezúčastnila. Nepotřebovala se znovu převlékat, protože ji v nich viděl jen Josef.

„A povězte mi, zahrajete nám na piano na Sandringhamu?“

„Bohužel ne. Umím zahrát jen dětské popěvky.“

„To je tedy zábavné, slečno Lloydová. Myslím že to, že jste byla guvernankou, hrajete na piano a zasnoubila jste se s mladším synem vévody, vám dalo hojnou příležitost k tomu, abyste si vybrousila vypravěčské schopnosti.“

„Obvykle nevypravuji skutečné příběhy, jen takové, jaké se líbí dětem. Chtěla byste si nějaký takový poslechnout?“

Lady Collinsové se podařilo potlačit smích, ale stejně ji prozradilo zakašlání. „Promiňte.“

„To je ale komické,“ Abigail se pokusila o úsměv, ale ukázala jen vyčnívající zažloutlé zuby. Rychle je zase schovala, takže je nikdo nemohl ocenit.

Do místnosti vstoupila Viola Rathbottomová. „Princezna přijde brzy dolů,“ oznámila.

„Ach, slečno Rathbottomová,“ zeptala se Konstance. „Jak se daří lordu Hastingsovi?“

Abigail se zasmála, ale Viola se začervenala. „Nevím, co tím myslíte, slečno Lloydová.“

„Vím, že jste byla tak laskavá a donesla mu oběd. Děkuji vám. Já sama jsem se necítila dobře a tak jsem mu nebyla příliš platná. Je mu už lip?“

Zdalo se, že se Viole ulevilo. „Ano. Ano, opravdu, slečno Lloydová, myslím, že se začíná zotavovat. Promiňte, nevěděla jsem nejdřív, na co se mě ptáte.“

Konstance se kousla do rtu a sledovala Violu, která se posadila vedle lady Trentové. Abigail se pořád usmívala.

Když na čaj dorazila princezna, bylo už po šesté a muži se vraceli z polí a z ostatních zábav. Konstance zaslechla Filipův hlas, jak se smál něčemu, co mu říkal princ, ačkoli poznámka připadala humorná zřejmě jen samotnému Filipovi.

Když Konstance zaslechla v hale Filipův hlas, sevřely se jí útroby. Ten vzdálený chechot a hlas patřily jejímu budoucímu manželovi. Rozumově si to uvědomovala, ale její pocity se vzpíraly tomu uvěřit.

Měla podivný pocit, že ho teď zná ještě méně, než když s ním poprvé tančila v Cowesu. Tehdy ho sledovala, jak jede na koni, představovala si, jaký je, a přidávala k jeho osobnosti některé rysy, aby ji sladila s jeho vzhledem. Zdál se jí blízký, ale doopravdy se sblížila jen s představou, kterou si o něm utvořila ve svých snech.

S Josefem to proběhlo naprosto odlišně. Jako by loupala cibuli, poznávala ho postupně a pod každou další slupkou nacházela vážnější a pevnější rysy jeho charakteru.

Když ji zachránil, ovládal Lucifera jen pouhou silou vůle. Uvědomila si, že mnoho věcí dokázal jen díky svému úsilí a odhodlání.

„Slečno Lloydová, lady Collinsová se vás na něco ptala. Ale vy jste byla naprosto nepřítomná duchem.“ Lady Trentová se na ni usmála.

„Promiňte. Můžete mi, prosím, opakovat otázku, lady Collinsová?“

„Nebylo to nic důležitého, slečno Lloydová. Jen jsem se chtěla dozvědět, jestli jste s lordem Hastingsem už určili datum svatby.“

„Datum svatby. Aha. No, ještě nemáme pevný termín, lady Collinsová. Vévodkyně si přála, abychom počkali a datum stanovili až po této návštěvě.“

Viola mlčela, sledovala rozhovor a přitom předstírala, že si prohlíží stereoskopem římské Koloseum.

„Asi to datum stanovíte velmi brzy.“ Lady Trentová se rozzářila. „Ach, mladá láska, to je přece úžasné, vidíte?“

Konstance se znovu místo odpovědi usmála. Poznámkou o mladé lásce lady Trentová trefila hřebík na hlavičku víc, než zamýšlela. Ale to, jak Konstanci bylo, jí moc úžasné nepřipadalo.

Princ si vybral Abigail Merrymeadeovou, aby ho doprovodila na večeři. Abigail přijala tu čest s nacvičenou elegancí a jen zřetelný jas v jejích očích prozrazoval, že je zároveň překvapená i potěšená.

Princezna, která zdvořile naslouchala popisu, kdo zabil jakou zvěř, vešla do jídelny s pánem po své levici, jímž byl náhodou Filip.

Konstance zůstala na okamžik sama, ale hned se vedle ní objevil Josef.

„Dovolíte?“ nabídl jí rámě.

„Ovšem, ale máme spoustu času. Všichni s vyšším společenským postavením půjdou před námi, a protože já jsem jen slečna Lloydová a vy jen pan Smith, můžeme zatím dělat něco užitečného.“

„Máte pravdu, slečno Lloydová. Napíšeme nějaký román?“

„No, čas bychom na to měli. A co něco ještě užitečnějšího? Třeba můžeme najít lék na běžné nachlazení.“

„Nebo zjistíme, proč muži bojují ve válkách.“

„Třeba najdeme způsob, jak přinutit politiky, aby se nenechali uplatit.“

„Nebo dokážeme, aby týden stará ryba chutnala jako mandle,“ zasmál se.

Mohutně vnímala jeho tělo a teplo jeho paže. Pohlédl na ni, málem něco řekl, ale zarazil se.

„Josefe,“ zašeptala.

Jeho oči se na ni zaostřily, jako by se nerozptylovaly detaily a jejími pozemskými rysy. Nahlížel jí dál, až do duše.

Na okamžik se zastavili. Pohodil hlavou nazad, uspořádal si myšlenky a změnil tón.

„Tak pojďme.“ Hlas zazněl chraplavě, hleděl přímo před sebe.

U stolu se posadili vedle sebe, ale lady Trentonová vtáhla Konstanci do rozvleklého rozhovoru o křepelčích vejcích v aspiku a o tom, jak krájet vejce, aby nepřipomínala vyvalené oko. Když se podávala ryba, všimla si dívka něčeho na dně svého talíře, byl to kousek papíru.

Nejdříve ji napadlo, že je to část odloženého jídelního lístku. Ten byl ale vytištěn na krémovém podkladu, a i v třepotavém světle svíček postavených na ohromné míse, která sloužila jako svícen, poznala, že papír je čistě bílý.

V hlavě ji cosi varovalo. Velmi pomalu posunula nohu o kousek blíž k Josefovi a dotkla se střevíčkem jeho boty. Viditelně se nepohnul, jen ji zlehka ťukl do nohy.

Princ líčil vzrušující příběh anglického vítězství na Krymu, který mnohokrát vyprávěl v téže společnosti, a jenž mnoho hostů skutečně prožilo. Když ustaly ostatní rozhovory a všechny hlavy se otočily směrem k čelu stolu, kde seděl, vzal si slovo a dlouho si je držel.

„Tak plukovník a jeho druhý poručík, oba zesláblí kurdějemi, bez ohledu na svá zranění...“

Josef, aniž by pohnul hlavou, soustředil pohled na Konstanci. Přitáhla si k sobě roh papíru, aby si ho prohlédla. Aniž jeho tvář cokoli prozradila, nepatrně zavrtěl hlavou. Určitě nevěděl, co to je.

Někdo si přál, aby se k ní ten papír dostal, když se vyměňovaly talíře.

„A pak se postavil a z posledních sil...“ Princ byl v dobré formě, ale ani vyprávění ho nezdržovalo v jídle a během dlouhých dramatických přestávek si strkal do úst vidličku s jídlem.

Pomalou rozbalila papír, aby si ho prohlédla. Zdálo se, že je na něm jen nějaké čmárání. Zamračila se a posunula papír ještě o kousek. A pak to spatřila.

Byl to inkoustem namalovaný, pečlivě vyvedený obrázek úplně nahého muže.

Josef se právě napil červeného vína a rozkašlal se a Konstanci zastrčila papírek zpátky pod talíř.

Zcela neoblečený muž na papírku tančil na pianě a nad hlavou mával vlajkou Konfederace. V okamžiku, kdy ho měla před očima, neviděla obličej, ale ten stejně nebyl ústředním bodem obrázku.

Princ si ničeho nevšiml, tak se pohroužil do svého vyprávění. Konstanci se podívala přímo před sebe, ale neviděla nic. Co měl ten obrázek znamenat? Kdo proboha mohl... Abigail Merrymeadeová.

Seděla naproti ní, na tváři jí pohrával podivný úsměv a tvářila se, že naslouchá princovi.

Vedle Konstance se objevil číšník, aby jí odnesl prázdný talíř.

Dívka natáhla ruku a vši silou popadla talíř. Číšník za něj zatáhl, nechtěl dělat pozdvižení. Konstance ale držela pevně.

„Madam,“ zasyčel sluha.

Předstírala, že neslyší a smála se spolu s ostatními hosty závěru princova příběhu.

„Váš talíř, madam, potřebuji váš talíř.“

Znovu nasadila nevinný výraz a přitom svírala talíř tak pevně, až jí zbělely klouby na rukách.

Josef se začal dusit.

Konstance vyjekla, když si uvědomila, že Josef k sobě poutá pozornost nanejvýš znepokojivými zvuky. Číšník na ní přestal vymáhat talíř, protože celý stůl projevil zájem o pana Smithe, jenž nemohl popadnout dech.

„Řekněte, co mám dělat?“

„To jsou ale hlasité zvuky, že?“

„Uhoďte ho do zad, to pomáhá. Uhoďte ho do zad.“

Zatímco se všechno tohle sběhlo, Konstance zmatkovala, rozvazovala mu kravatu a prosila ostatní, aby mu pomohli. Konečně se setkali pohledem a Josef s nepochybným důrazem mrkl na její talíř.

„Ach,“ zašeptala, a zatímco dámy vstávaly a ovívaly Josefa vějíři a muži se střídali a tloukli ho mezi lopatky, Konstance sebrala papírek pod talířem, pod stolem ho složila a zastrčila do šerpy na šatech.

Josef se skoro okamžitě zotavil.

„Děkuji vám. Ano. Děkuji vám, pane. Ne, ne opravdu mám dost vody...“

Večeře pokračovala dál podle plánu, na jedné straně se bavil s hosty popletený princ, na druhé jeho nevzrušená manželka. Číšník se konečně zmocnil talíře Konstance.

„Chudák chlap,“ povzdechl si lord Collins. „Myslím, že tento víkend pan Smith nemá takový úspěch, že?“

„Opravdu ne,“ souhlasila jeho manželka, „nebožák vypadá, jako by měl trochu zatemněno v hlavě. Drahý, uděláš mi laskavost, ano?“

„Ovšem.“

„Jestli se pan Smith zúčastní zítřejšího střelení, stůj od něho co nejdál. Vůbec se mi nelíbí, že by tenhle člověk mohl mít v ruce zbraň.“

„Dám pozor, ty můj dobráčku. Opravdu se od toho nešťastníka budu držet co nejdál.“

Konstanci vzbudilo ještě před rozbřeskem zaklepání na dveře.

Spánek se jí skoro celou noc vyhýbal. Překvapilo ji, že nespavost je úplně stejně nepříjemná v přepychu s polštáři z nejjemnějšího husího peří a měkkými lněnými prostěradly jako v malinkatém pokojíku pro guvernantku se skoseným stropem.

Natáhla si župan a zaváhala. Možná se jí jen zdálo, že někdo klepe. Třeba to slyšela jen ve snu.

Druhé zaklepání zaznělo hlasitěji a naléhavěji.

Než otočila koulí na dveřích, znovu zaváhala. Mezi služebnictvem se vždycky šeptalo o tom, jak to chodí v domech na venkově. Rozumělo se, že hostitel i hostitelka budou zavírat oči před půlnočními návštěvami, které se běžně provozovaly, a dokonce budou napomáhat cizoložství tím, že zamilované párky ubytují blízko sebe. Jejich vlastní manželé či manželky byli obvykle zaujati vlastními kratochvílemi.

Ale v temnu starých chodeb, kterými protahovalo, se často stávalo, že hosté zabloudili a spletli si dveře. O jistém členu parlamentu se rozneslo, že čekal až do domluvené hodiny a pak se prosmýkl chodbou, vklouzl do pokoje, hupl do postele a vysokým hlasem zakokřhal.

Naneštěstí si jeho milovaná vyměnila pokoj, aniž ho na to upozornila, a poslanec přistál na posteli velmi vyděšeného biskupa.

Velmi nepříjemné chvílky nastaly, když manžel a manželka cestou z dostaveníčka našlapovali po špičkách po kobercích na chodbě a narazili na sebe. V takovém případě se samozřejmě obešli bez obvyklých zdvořilých pozdravů.

Konstance si jednou rukou přidržela župan a druhou pootevřela dveře. Za nimi stál Josef v denním oblečení.

„Josefe?“

„Já...“ Chvilí se na ni jen díval, a přestože si oblékla župan, se jí zdálo, že na sobě nic nemá.

„Co tu děláte?“ zašeptala. Bylo docela dobře možné, skoro pravděpodobné, že se dům začne brzy probouzet a že se ostatní hosté začnou před východem slunce vracet do svých pokojů.

„Odjíždím,“ řekl. „Jen jsem se chtěl s vámi rozloučit. Nechci, abyste si myslela, že vás opouštím beze slova.“

Konstance se zmateně zakoktala. „Jak to myslíte? Jak to, že odjíždíte ještě před nedělí?“

„Musím. Včera, když už šli všichni spát, jsem dostal naléhavou zprávu.“

„Má to něco společného s těmi malými lahvičkami?“

Neřekl nic, ale odpověděly jí jeho oči. Nehodlal o tom mluvit.

„Josefe.“ Natáhla k němu ruku a najednou si plně uvědomila, že až ho příště uvidí, bude už vdaná. „Bude se mi po vás stýskat,“ řekla prostě.

Ta slova znamenala málo nebo nic ve srovnání s bouřlivými city, které hrozily, že ji zadusí.

„I mně,“ řekl a vzal ji za ruku. „Mně se po vás bude také stýskat. Přeji vám co nejvíc štěstí, Konstance. Z celého srdce vám přeji jenom samé štěstí.“

Políbil jí hřbet ruky a rty mu na něm spočinuly trochu déle, než bylo třeba.

„Sbohem,“ zašeptal. „Sbohem Josefe.“

Vykročil, ale najednou se zastavil. „Ach, málem jsem zapomněl. Zítra nebo nejpozději v pondělí vám sem doručí balík. Je to opožděný dárek k zasnubám.“

„Děkuji vám,“ usmála se.

Už se skoro zdálo, že se k ní vrátí. Ale místo toho si narazil na hlavu tvídovou čepici, upravil štítek nad čelem, pokývl a odešel.

Konstance se za ním dívala, než zašel za roh. I potom zůstala stát, jako by chtěla, aby se vrátil.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

K snídani příští ráno nepřišlo mnoho hostů. V jídelně, v níž se podávala snídaně, byly už na postranním stole vyloženy všechny možné lahůdky, ale když dovnitř těsně před devátou vstoupila Konstance, skoro nikdo tam už neseseděl.

Na chvilku se zastavila, nejisté se podívala, jestli nevstoupila do nesprávné místnosti nebo jestli hodiny v jejím pokoji, tak jako toliké jiné na Sandringhamu, někdo nepostrčil dopředu.

„Nespletla jste se, slečno Lloydová. Jsme tu dnes ráno skoro opuštěni.“ Ze svého místa u dlouhého stolu ji zdravil lord Collins.

„Doufám, že jsem nic takového neřekla.“ Nejisté se usmála. Cítila se vyčerpaně po probdělé noci, kdy myslela na Josefa, na jeho výraz, jaký měl na tváři, když stál v chodbě, a na jeho široká záda, když odešel.

Lord Collins vydal zvláštní štekavý zvuk, jakým se obvykle smál, a vstal. „Opravdu jste nic neřekla, má drahá. Můj sluha mi povídal, že někteří hosté se dnes ráno necítí dobře.“

„Opravdu? Neuvědomila jsem si, že si včerejší hodování vyžádalo tolik obětí.“

„Zřejmě to nebude takhle. Zdá se, že během noci podlehli jiné nemoci. Povězte mi, slečno Lloydová, snědla jste včera večer celou rybu?“

„Rybu? Ano, myslím, že jsem snědla skoro celou.“

„To je divné. Lady Collinsová snědla také celou porci a dnes se necítí dobře.“

Konstance si nalila šálek čaje. „Doufám, že se jí udělá lépe.“

Lord Collins mávl rukou, v níž držel chleba. Neobtěžoval se, aby ho předtím odložil. „Nebojte, má drahá. Oceňuji, že s ní máte soucit, ale zdá se, že kdykoli se zúčastníme víkendu v královském sídle, jeden z nás nebo oba dva skončíme nemocní.“

„Opravdu?“ Posadila se ke stolu naproti němu.

„Je to tak. Jste na návštěvě v královském domě poprvé?“

Přikývla a on pokračoval.

„Myslím, že nejvíc hostů onemocnělo na Windsoru. Lady Collinsová i já jsme dostali břišní tyfus asi dva týdny po naší poslední návštěvě na Windsoru. Ostatní to sklátilo taky a lord Ashberry, znala jste ho? Skvělý člověk, jen trochu moc dřel své jezdecké koně. No, výsledek je, že starý Ashberry umřel.“

„Chudák,“ řekla nepřítomně. Něco jí připadalo divné, ale pořád si nedokázala složit z jednotlivostí celek. Někde se stalo něco velmi špatného.

„No, můžeme být klidní, protože nejsme na Balmoralu. Teď je semeniště nemoci tam. Je zázrak, že královská rodina přežila prázdniny, které strávila právě na Balmoralu.“

„Na Balmoralu,“ opakovala.

„Ano, ve Skotsku. Mimochodem slečno Lloydová, neviděla jste smetanu? Nějak ji nemohu najít.“

„Já, ano.“ Vstala a přinesla mu smetanu.

Skotsko. Tam přece jel Josef. A ty lahvičky, kožený kufr. Uměl dokonale chemii. A - jaká náhoda - pramálo si vážil aristokracie.

Šálek jí zarachotil o talířek. Odsunula ho.

„Povídám, slečno Lloydová, vypadáte sama nějak bledá.“

Je možné, že ty nemoci má na svědomí Josef?

Vybavila si znovu některé jejich rozhovory. Určitě měl liberální sklony, tím si byla jista. Ale byl snad anarchista?

Ne. To je nemožné, pomyslela si. Pak si vzpomněla na vášeň, s níž hovořil o tom, že zlepší svět pro nejnižší vrstvy. A co ti divní muži, Walker a Crimmins, kteří se kdoví odkud vynořili a poslali ho do Skotska?

Brown. Ještě jedno jméno padlo, Brown.

„Lorde Collins, prosím, promiňte,“ usmála se. „Obávám se, že mi také není dobře.“

„Ach, moje milá, raději jděte. Dávejte na sebe pozor.“

Zlehka mu pokynula a vykročila z jídelny.

„Tak, podívejme,“ zamumlal lord Collins. „Vedle šlehaných vajec jsem myslím viděl šunku.“

Hned po poledni začali Sandringham opouštět hosté.

Ačkoli většina z nich plánovala, že vyjedou odpoledne, posunuli čas odjezdu o několik hodin. V hale se kupily krabice na klobouky, ohromné kufry a pouzdra na zbraně. Kolem pobíhali sluhové a komorné, jejichž kroky tlumily tlusté koberce. K hlavnímu vchodu předjely kočáry a odjíždějící si neustále něco šeptali.

„Musím se vrátit do města,“ řekl lord Trent. „Víte, mám strašně nabitý program.“

„Moje nejmladší dítě se asi nachladilo a volá mě k sobě,“ vysvětlovala lady Barringtonová. Nikdo nepoukázal na to, že její nejmladší ratolest už dávno překročila čtyřicítku.

Lord a lady Merrymeadeová také čekali na kočár. Lord Merrymeade seděl v rohu na židli. Sklopil průhledná víčka a v okamžiku se pohroužil do hlubokého spánku.

Abigail Merrymeadeová pohlédla na Konstanci přes síťku módního klobouku, která jí splývala přes tvář. „A kde je drahý pan Smith?“

Konstance se málem prořekla, že už odjel. Ale včas si to uvědomila a pokrčila rameny. „Nevím, lady Merrymeadeová. Naposled jsem ho viděla včera večer.“

Nerada lhala, třeba jen trochu.

„To je úžasné. Myslela jsem, že už odjel s některými drahými hosty.“

„Promiňte, lady Merrymeadeová, potřebuji najít svého snoubence.“

Filipa vlastně celý den neviděla, a protože mu nepatřily ani její myšlenky, pobídl ji osten viny, aby ho vyhledala.

Filip vstoupil do haly spolu s Violou a Owenem. Oba muži byli bledí a nejisté se pohybovali. Přesto měl Filip náramně vykartáčované licousy a boty vycíděné do vysokého lesku.

„Filipe, jak ti je?“ Vypadal opravdu mizerně.

„Už mi bylo lip,“ připustil a trochu se usmál. Připadal jí tak křehký a zranitelný, že se hned začala o něho starat.

„Hned tě dovezeme domů, opravdu hned,“ uklidňovala ho a podívala se s úsměvem na Violu.

Poklepala mu po ruce a uvědomila si, proč jí její náhlá náklonnost k Filipovi připadala tak důvěrně známá. Chovala se k němu jako k jednomu ze svých svěřenců jako k dítěti, o které se starala jako guvernantka.

Objevila se Stella a ptala se na cosi kolem balení a Konstanci se ulevilo, že se zas v myšlenkách mohla zabývat něčím jiným. Vůbec si nechtěla připomínat, že se za Filipa provdá a opět se stane opatrovnící, tentokrát vlastního manžela.

Události na Sandringhamu se rychle roznesly ve vybraných kruzích londýnské společnosti a probíraly se v módních klubech, nejlepších salónech a během procházek a vyjížděk do Hyde Parku.

Ne že by se takové věci děly vzácně, mnoho společenských setkání na venkově bylo přerušeno neznámými nemocemi. Před několika lety se společnost šlechticů, kteří se chystali na lov tetřevů, rozprchla hned druhý den a do týdne víc než tucet přítomných zemřelo: hosté, jejich sluhové i komorné.

Ale se Sandringhamem, královskou rezidencí, a dokonce sídlem prince z Walesu, příštího krále Anglie, to bylo jiné.

Začaly se šířit pověsti, že na rozdíl od jiných nemocí, které propukly ve venkovských domech, by mohly případy na

Sandringhamu nastat záměrně. Nikdo totiž nezaznamenal podezřelý zápach, který obvykle provázel stojatou zkaženou vodu.

Další pomluvy většinou roznesli dychtívní št'ourové, kteří na Sandringhamu vůbec nepobývali. Ačkoli většinu hostů tvořila společnost scházející se v Marlborough House, několik hostů se v sídle prince z Walesu objevilo poprvé.

Jednou z nich byla Američanka, guvernantka, údajně velmi hezká, ale poněkud záhadná. Její budoucí ženich, mladší syn známého Krtka, se dostal do obecného povědomí hlavně svými pozoruhodnými šaškárnami, s nimiž nepřestal ani v dospělosti. Ti dva se nezdáli zlí, ačkoli tvořili zvláštní pár.

Nejčastěji ale ponoukal k podobným úvahám bohatý Velšan Josef Smith. Ačkoli byl často vídán v londýnských klubech, na plesech a večírcích, zdálo se, že ho vlastně nikdo pořádně nezná. Zůstal pro všechny záhadou. I když vešel do obecného povědomí, nikdo se s ním důvěrně nestýkal. Výjimku tvořil

mladý lord Hastings, který víc než bystrostí proslul tím, že se udržel na koni i opilý namol.

A když se zase jednou všechno probíralo, zmínila se lady Merrymeadeová, že pan Smith ten víkend odjel ze Sandringhamu jako první. Sama viděla z okna, že opustil zámek ještě před rozedněním.

Začaly se šířit dohady, nejprve šeptem, potom hlasitěji a nakonec jako pečlivě formulované komentáře v novinách. Jak vlastně ten člověk nashromáždil tak ohromné bohatství? Odkud se vzal, když ani vtíraví novináři nedokázali objevit podrobnosti z jeho dřívějšího života? Na Oxfordu si na něho profesori vzpomínali, ale měli ho v paměti jako seriózního mladého muže, který studoval teologii.

Jak se stal student teologie továrníkem, jak dokázal zbohatnout a naučit se chemii? Zdálo se, že je nezvykle dobře obeznámen s nejnovějšími vědeckými objevy, publikovanými ve Francii a Německu. Na panu Smithovi bylo něco strašně podivného.

A jediné vysvětlení znělo: někdo ho podporuje. Nějaká organizace nebo ještě pravděpodobněji cizí moc, od níž proudí peníze do jeho podniku a on na oplátku ze zisku financuje d'ábelsky chytrý plán na likvidaci královské rodiny.

Objevila se vážnější odhalení a jedny noviny dokonce na první straně otiskly oznámení, že Josef Smith byl uvězněn za velezradu a doprovodily je rytinou pána s plnovousem, kterého odváděli nepříjemně vyhlížející londýnští policisté. Při bližším zkoumání vyšlo najevo, že muž na leptu je doktor, obviněný před čtyřmi lety z vraždy vlastní manželky. To ale nikomu nevadilo, protože titulěk hlásal, že na obrázku je Smith, proto tomu většina Londýňanů věřila.

Naneštěstí pro noviny byla zpráva novinářská kachna.

Ale pak se stalo něco stejně senzačního.

Josef Smith jako by se ztratil z povrchu země.

Filipa jeho volební kampaň stále více pohlcovala.

Když se úplně zotavil z víkendu na Sandringhamu, ponořil se do víru mnoha činností a vždycky s nepřítomným výrazem jen prosvíštěl domem Hastingsových, zpravidla dva kroky před svým přítelem Mortimerem.

Občas se vplížil zadním vchodem, hrubě odbyl Owena a vběhl do svého pokoje, aniž s někým promluvil. Teprve když ho Konstance jednou zahlédla, pochopila důvod jeho spěchu a tajnůstkářství. Na kabátě měl zbytky vaječných skořápek, kousky rajčat a chuchvalce rozteklého vaječného žloutku a lesklého mazlavého bílku. Na rameni mu vlál list salátu jako epoleta z živé rostliny.

Konstance z toho usoudila, že se Filipovi projev nevydařil tak, jak doufal.

Filip si zajistil při své kampani pomoc odstupujícího poslance. Zdálo se ale, že ctihodného Charlese Beckersbyho zajímá spíše, jak dohnat spánkový dluh než aby byl Filipovi opravdu něco platný. Filipův oponent, pan Jones, kandidát liberálů, si zřejmě vedl ještě hůř, co se týkalo hlasu lidu, protože se běžně maskoval bizarními klobouky a brýlemi, aby ho nenapadl dav.

Filip měl opravdu výhodu, že pocházel z bohaté rodiny a velká část Ballsbridge existenčně závisela na statku Hastingsových. Už jen to zaručovalo Filipovi úspěch.

A když konečně nastaly volby, které trvaly víc než tři dny, ujal se Filip vedení a už zůstal v čele. Stal se poslancem konzervativců a oslavil to s celou rodinou.

Pro Konstanci se ale nic nezměnilo. Znovu zapadla do nudné stejnotvárnosti, kterou přerušovaly jen nekonečné obědy a večeře a šroubované rozhovory s členy Filipovy rodiny. Jediný člověk, s nímž se cítila naprosto přirozeně, byl vévoda, jen on jí zpříjemňoval pobyt v domě. Každé odpoledne k němu chodila na čaj do jeho podzemního doupěte.

A pak se zas stáhla do svého pokoje nebo se za pěkného počasí procházela kolem domu. Když byla guvernantkou, aspoň jí zpestřovalo dny nečekané chování dětí.

Jednou odpoledne, zrovna před čajem, když se zastavila v knihovně, zaklepal někdo na dveře.

„Promiňte, slečno Lloydová,“ uklonila se Stella. „Právě pro vás přišel balík rychlou poštou ze Sandringhamu. Má úplně zvláštní tvar.“

„Ze Sandringhamu? No to tedy nevím, co by v něm mohlo být. Můžu se podívat, prosím?“

Stella přikývla a za chvíli se objevila s obdélníkovým předmětem přes metr dlouhým, zabaleným do tlustého hnědého papíru.

Konstance začala zkoumat nápisy na balíku. „Vlastně to nepřišlo ze Sandringhamu. Došlo to tam, když jsme odjeli, a odtamtud to jen poslali sem. Chybí tu zpáteční adresa.“

Vzala do ruky nůž na otvírání dopisů, přeřízla provázek a rozbalila hnědý papír. Když spatřila, co je uvnitř, začala se smát, prostě proto, že nevěděla, jak jinak zareagovat.

„Co je to?“ zeptala se Stella.

„Je to psací stůl, takový malý, skládací. Patřil mojí matce a pak se rozbil. A on ho opravil.“

„Kdo vám ten stůl poslal?“

„Josef, tedy pan Smith. Můj Bože, skoro není vidět, jak byl rozlomený. Podívejte se, Stello, i na světle vypadá povrch úplně dokonale. Jak jen dokázal najít někoho, kdo to takhle spravil?“

Dotkla se dřeva a podivila se, jak je hladké a vypadá ještě ušlechtleji než dřív. Pomalu odklopila víko. Pod ním se zatřpytily křišťálové lahvičky s inkoustem různých barev. Objevila i husí brka, dvě zlatá pera a nový svazek papíru s vlastními iniciálami.

„Je to hezké, slečno?“ zkoumala Stella.

„Je to nádherné.“ Konstance se znovu dotkla měkkého povrchu. I intarzie z jiného druhu dřeva byly hebké jako samet.

„No to je tedy překvapení,“ řekla Stella a potlačila úsměv, když si všimla výrazu své paní. „To je tedy pořádné překvapení.“

„Ano.“ Konstance otevřela jednu přihrádku a všimla si, že pod zásuvkou je nějaký zmuchlaný papír, vlastně obálka.

„Nikdy jsem něco takového neviděla,“ dodala Stella.

„Hm, je to krásné. Po čaji půjdu do svého pokoje a hned něco napíšu.“ Nechtěla, aby dopis uviděl ještě někdo jiný. Patřil jí a napsal ho pro ni Josef. Nikdo o něm nemá vědět, jen ona.

Opatrně vsunula dopis do stolu.

„No, půjdu dolů. Jsou tam všichni?“

„No ano, slečno Lloydová. Budete dnes s nimi svačit?“

Raději by na čaj nešla vůbec nebo aspoň strávila odpoledne ve společnosti vévody než s Dishym, vévodkyní a Filipem.

Ale nevymluvila se a jen se usmála. „Myslím, že dnes půjdu za nimi.“

Stella spolu s Konstancí vyšly z pokoje a nechaly v něm stůl, dopis i tajemství, které skrýval.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

V červeném pokoji, kde se podával čaj, kromě Filipa, vévodkyně a Cavendishe seděl ještě někdo další.

Konstance zaslechla trochu unylý tichý ženský hlas, který ale zřetelně rozeznala ještě z chodby. Určitě ho už někdy slyšela.

Dveře se otevřely a vyšel Filip, červený v tváři, jako by právě prožil něco zlého.

„Filipe?“

Pootočil se, ale nijak nezpomalil. „Musím na shromáždění, nesmím přijít pozdě.“ Mávl rukou a zmizel za rohem.

„Slečno Lloydová, jste to vy?“

Vévodkyně ji slyšela, takže jí nezbylo než vstoupit.

Když Konstance vkročila do dveří, vypadala vévodkyně stejně nadšeně, jako když přišlo pozvání na Sandringham. Dishy seděl ve svém oblíbeném křesle, na klíně mu ležely noviny a v koutku úst měl kousek šlehačky.

„Slečno Lloydová, mám úžasné novinky!“

Třetí osoba v pokoji byla Viola. Seděla v modrozlatém ušáku a usmívala se.

„Slečna Lloydová už to ví, Vaše Milosti.“

„Vy jste jí řekla o tom zasnoubení? Kde jste se potkaly?“

Konstance už chtěla říci, že na Sandringhamu, ale zarazila se, protože Viola skoro nepostřehnutelně zavrtěla hlavou.

„Ach, potkaly jsme se...“ začala Konstance.

„Tady v okolí domu. Slečna Lloydová se procházela v ovocném sadu a já jsem tam zrovna malovala akvarel.“

„Ano,“ přitakala Konstance. „Velice ráda se s vámi opět setkávám, slečno Rathbottomová. A jak dopadl ten akvarel?“

„Bohužel ne moc dobře. Když jste odešla, začalo pršet a duby se mi rozpily do jabloní.“

„A pak že krátký déšť neuškodí.“ Konstance pohlédla na Violu a hledala důvod, proč Viola tak úzkostlivě tají svoji návštěvu na Sandringhamu. Vévodkyně by se pominula štěstím, kdyby věděla, že obě její budoucí snachy strávily víkend s princem a princeznou. Možná příčinou těchto tajností byla skutečnost, že Dishy pozvání nedostal.

„Skutečně, máte naprostou pravdu, slečno Lloydová. Někdy i malé změny počasí mohou být nebezpečné.“

Konverzace se začala zamotávat. „Myslím, že jsem vám ještě řádně nepoblahopřála.“ Konstance se otočila k Filipově bratrovi. Ten pokývl a pak obrátil noviny, aby si mohl přečíst druhou stranu.

„No, vidím, že dnes nemusím nikoho představovat,“ prohlásila vévodkyně.

„Tolik jsem o vás slyšela, slečno Lloydová,“ začala Viola. „Jsem moc ráda, že vás vidím na vlastní oči.“

„Ano, já také. To, jak jsme se vzájemně představily...“

„U sadu. U jabloňového sadu.“

„Ovšem. To bylo méně formální.“

„Moje sestřenice, lady Merrymeadeová, byla myslím na Sandringhamu ve stejnou dobu jako vy.“

„Ach, ano. Měla jsem to potěšení se s lady Merrymeadeovou seznámit. Je také docela schopná výtvarnice. Ve vaší rodině se zřejmě dědí malířský talent.“

Violu to zmátlo. „Abigail tam malovala? To na ni vůbec nevypadá. Vždycky jsem obdivovala její kresby. A často jsem si přála, abych měla takový talent jako ona.“

„Je určitě velice nadaná,“ souhlasila Konstance.

Vévodkyně požádala Violu, aby jí nalila čaj. Viola jejímu přání vyhověla, aniž projevila nervozitu před majestátní šlechticnou. Konstance ji za to musela obdivovat.

„Zdalo se mi, že Filip odjížděl ve velkém spěchu,“ poznamenala Konstance a upila čaj.

„Ano. Ano, opravdu velmi spěchal.“

„No, není divu, že nechce být s tebou, Violo,“ řekl Dishy. Konstance se k němu překvapeně obrátila a přemýšlela, jestli už někdy něco pronesl, aniž byl k tomu donucen.

Viola sklopila zrak. „To je ale od tebe milé, Cavendishi.“

„Ale jdi. Jen jsi ho celé dlouhé roky trápila. Pamatuješ, jak jsi ho strčila do jámy plné pavouků? Zůstal by tam dodnes, kdyby tu zrovna neměl na návštěvě toho malého chudáka Josefa Smithe. Jen on si všiml, že se Filip někde ztratil.“

Viola postavila šálek s čajem. „Byla to velká legrace a musím přiznat, že to všechno pocházelo z mé hlavy.“ Otočila se na Konstanci a její znejistělé chování se vůbec nesrovnávalo s falešnou lehkostí jejích slov. „Víte, slečno Lloydová, ve společnosti, která se schází v Marlborough House, platím za vtipálka. Byla jsem to já, kdo loni během londýnské společenské sezony strčil kus mýdla do sýrové mísy. A na střeleckém večírku u Martin-Smithových jsem postavila na dveře lahvičku s inkoustem.“

Na vévodkynině tváři se tentokrát objevil zmatek. Podívala se na syna, ale ten tomu nevěnoval pozornost. Místo toho přehodil nohu přes nohu, stáhl si kalhoty dolů ke kotníkům a zajímal se jen o noviny.

„Moje drahá,“ pronesl Dishy, s očima přilepenýma k novinám. „Snad bys slečně Lloydové neměla říkat o všech svých vtípcích.“

„Kdepak. Vysvětlím vám to, slečno Lloydová. Určitě vás to pobaví. Filipa jsem trápila celé dětství. Ale ten ohavný chlapec mi nevěnoval ani pohled. Moje šprýmy začaly překračovat všechny meze, než jsem zjistila, že mě považuje za naprosto nemožnou.“

Cavendish si odkašlal a asi by nejraději zmizel. I vévodkyně vypadala trochu zaskočena, i když se pokoušela tvářit se pobaveně a pokukovala přitom na Konstanci.

„Jednou jsem dokonce...“

Cavendish položil noviny. „Prosím tě, Violo, to snad stačí.“

„No, musím připustit, že jsem v naší rodině něco jako černá ovce. Ale teď, když jsme se s Dishym zasnoubili, jsou všichni velmi šťastní.“ usmála se. „Vždycky, když se s Dishym zasnoubím, jsou rádi.“

Konstance koukla na vévodkyni, ta zas na Dishyho a ten pokrčil rameny. „Jednou se snad, Violo, naučíš, že mlčet je zlato.“

„Nemám pochyb o tom, že ty jsi ten správný člověk, který mě to naučí, Cavendishi,“ pronesla Viola tak sladce, že se na jejím prohlášení dalo stěží najít něco špatného.

Jak svačina pokračovala, Konstance se jen divila, že by tihle dva lidé někdy spolu mohli být šťastní. Spokojen v životě by asi nedokázal být ani každý sám a dohromady už vůbec ne.

Dlouho jen seděla na posteli ve svém novém zlatém pokoji, kam postoupila po úspěchu, kterého dosáhla tím, že ji pozvali na Sandringham.

Snesla se tma a objevila se Stella, aby zapálila světlo v lampách a oheň v krbu.

„Chtěla byste se natáhnout, slečno?“

Konstance nejdřív neodpověděla, ale nakonec zavrtěla hlavou a Stella s úklonou a popleteným výrazem v tváři odešla.

Někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ zašeptala. Dveře se otevřely a vstoupil vikomt Cavendish, s psacím stolem pod paží.

„Pane,“ Konstance vstala.

„Prosím,“ začal. „Prosím, nevstávejte. Jen jsem vám chtěl přinést tohle.“

„Děkuji vám.“ Vzala od něho stůl a položila ho na postel. Úplně na něj zapomněla.

„Nechci vás rušit, slečno Lloydová. Ale chci se omluvit za dnešní odpoledne. Viola je poněkud rozverná, myslím, že se obává našeho blízkého se sňatku.“

„Myslím, že je to naprosto normální,“ prohlásila rezolutně Konstance.

„Ano. Pro nás v každém případě. V počtu zasnoubení asi držíme rekord. Na shledanou u večeře.“

Uklonil se a Konstance pokývla hlavou, než se obrátil k odchodu. Na prahu se zastavil. „Určitě si myslíte, že jsme velmi podivná rodina. Ale podle nás se snažíme dělat všechno co nejlépe. Doufám, že jste po dnešku nedospěla k názoru, že jsme výstřední lidé.“

„Nebojte se, pane.“ Usmála se. „Mohu vás ujistit, že nic z toho, co jste dnes řekli, nezměnilo můj názor o vás.“

Úsměv mu zhasl na tváři, a málem ještě něco řekl, ale Konstance mu už nevěnovala pozornost.

„Musím se převléknout na večeři,“ pravila sladce. A tak zmizel.

Ještě chvilku počkala a dívala se na zavřené dveře. Pak otevřela skládací psací stůl, přejela rukou po hedvábně hladkém dřevu a sáhla do zásuvky, aby vytáhla dopis od Josefa. Nejdřív si myslela, že se spletla, nebo že hledá v nesprávné přihrádce.

Ale brzy pochopila bolestnou skutečnost.

Dopis zmizel.

Večeře probíhala příjemněji než obvykle, hlavně díky Viole, která na sebe strhla většinu pozornosti, již jinak vévodkyně věnovala Konstanci. Navíc se dostavil Filip, který dorazil, až když skončilo shromáždění, ale stihl se převléknout do večerního obleku a přezout do vyleštěných bot. Přišel právě včas na hlavní chod.

Vikomt Cavendish se rovněž nápadně změnil, ne v oblečení, ale v tom, že věnoval pozornost Konstanci. Choval se laskavě a mluvil přímo k ní.

Když se Filip usadil, počkala vévodkyně, až ho obsloužili, a pak řekla.

„Jak všichni víme, drahý Cavendish a Viola mají před svatbou.“

Filip sklonil pohled do talíře a nijak neprojevil svoje pocity.

„A protože Dishy je náš dědic, je jen správné, že bude mít svatbu dříve než jeho mladší bratr. Myslím, že šest měsíců před Filipovou svatbou to bude přiměřené. Konec konců, hlavní je, že se všeobecně ví o Filipově zasnoubení. Volby vyhrál, takže nemá, proč by spěchal do ženění.“

Konstance měla poprvé opravdovou chuť vévodkyni obejmout.

Viola se napřímila. „Ne, Vaše Milosti. Jste velice laskavá, ale nemyslím si, že bychom se měli vzít my s Dishym jako první. Filip se zasnoubil dříve než my, a tak by bylo správné, aby měl dříve i svatbu.“

Filip položil příbor. „Ne.“

Jeho matka překvapeně zamrkala. „Prosím?“

„Ne, matko.“ Ted' se narovnal Filip.

„Jak to myslíš, že ne?“ Vévodkyně zřejmě nevěděla, jak na to má reagovat.

„Myslím, že o svatbě mají rozhodnout dva lidé, a to nevěsta a ženich. Nikdo jiný. Určitě ne ženichova matka.“

„Nebud' směšný, Filipe,“ řekla na to vévodkyně. „Musíš si uvědomit, že jejich manželství je mnohem důležitější než tvoje. Dishy je nejstarší syn. Kdybyste byli se slečnou Lloydovou zasnoubeni kdovíjak dlouho, chápala bych tě. Ale zasnoubil ses jen několik týdnů před Dishym. A když uvážíš, že oni už byli předtím zasnoubeni třikrát, no, tak se vezmou dříve.“

„Čtyřikrát,“ opravila ji Viola. „Nezapomeňte na zasnoubení o vánočním plese.“

„Ach bože, ano. Skoro jsem to pustila z hlavy.“ Vévodkyně se znovu usmála a konečně se ovládla. „Nebo můžeme uspořádat společnou svatbu.“

„Ne, to odmítám.“ Viola pohlédla na Konstanci. „Tedy, opravdu není proč spěchat. Hlavní je, abychom se všichni vzájemně poznali, že?“

„Vždyť jsi bydlela vedle nás celý život,“ řekl Dishy. „Co víc by ses o nás mohla ještě dozvědět? Víš o nás tolik jako nejbližší příbuzná. Vlastně možná víc.“

„Promiň, drahá Violo.“ Vévodkyně poněkud prudce zabodla nůž do masa na talíři. „Vévodkyně jsem pořád ještě já.“

„Ale samozřejmě, Vaše Milosti,“ usmála se vlídně Viola. „Pro mě budete pořád vévodkyní.“

„Slečno Lloydová,“ obrátila se vévodkyně ke Konstanci. „Co tomu říkáte?“

„No, já...“

„Proč s námi pořád tak manipuluješ, matko? My si to s Dishym zařídíme sami. A proč pořád tyranizuješ Konstanci? A Violu?“ Filip odstrčil talíř, jenž zavadil o sklenici tak prudce, že z ní vyšpláchno víno.

„Filipe!“ vyštěkla vévodkyně. „To bylo nanejvýš nevděčné a vůbec to nebylo třeba.“

„Ne, matko, s tím nesouhlasím. Bohužel to odpovídá tomu, co si o tom myslím. Dishy, proč se necháš dál ponižovat? Celý život nás vodila jako loutky na provázku. Už té její hry nemáš dost?“

„Dost!“ Vévodkyně udeřila dlaní o stůl. „Prosím, můžeš jít, Filipe.“

V jídelně nastalo naprosté ticho. Nikdo se ani nepohnul. „Řekla jsem, že můžeš jít.“

„Děkuji, matko, ale nepožádal jsem tě o dovolení.“ Filip sáhl po láhvi červeného a nalil si další sklenici.

Vévodkyně hleděla upřeně na mladšího syna. „Opusť tuto místnost, než...“

„Než co, matko? Přehneš si mě přes koleno? Nedostanu zákusek?“

„Než tě vyženu z tohoto domu!“ Zrudla, jen ta slova opustila její ústa.

„No tak to udělej, matko.“ „Filipe,“ začal Cavendish.

„Ty se do toho nepleť,“ vyrazil ze sebe Filip a ukázal prstem na staršího bratra. „Je mi třicet čtyři let. Jsem teď poslancem. A už toho tady mám až po krk.“

Konstanci najednou zaplavila hrdost. Byla na Filipa pyšná jako na mladšího bratra, který po dlouhém odhodlávání vylezl na strom. Takový pocit zažila, když se Wade dobrovolně přihlásil do armády. „Čeho máš po krk, Filipe?“ zeptala se vlídně a vlastní hlas ji překvapil. Obrátil se k ní a přitom mu zjemněl výraz ve tváři.

„Už mě nebaví, že mě každý využívá. Nechci dělat něco jen proto, že si to přejí ostatní, většinou ty, matko.“ Krátce pohlédl na matku, pak na Konstanci a nakonec na Violu. „Řeknu to rovnou. Byl to matčin nápad, abych si našel před volbami nevěstu. A tak jsem, jako obvykle, vyhověl matčině přání.“

„Filipe, tohle není vhodná doba ani místo na to...“ začal Cavendish.

„Naopak, tohle je nejlepší doba a místo.“

„Takže,“ pronesla spokojeně vévodkyně. „Řekl jsi nám, co si přeješ, Filipe, a na nás to udělalo velký dojem. Prosím, sedni si rovně a nehrb se. A teď klidně pokračujme v jídle. Viděla jsem nedávno v Dvorním oběžníku...“

„Tak tohle jsem nechtěl,“ začal Filip jiným způsobem a naklonil se nad stůl. „Byl jsem netrpělivý a naštvaný, omlouvám se především tobě, Konstanco. Nezacházel jsem s tebou jako s osobou, ale jako s překážkou, která mi v něčem brání. Měl bych se ti omluvit před celým světem, ale chci začít žít v pravdě, bez lží.“

„Filipe,“ varovala ho matka, „žádala jsem tě, abys skončil s těmito řečmi. Jsou nanejvýš nevhodné.“

„A stejně tak je nevhodné, když dospělý muž jedná podle toho, co si přeje jeho matka,“ vyštěkl. „Promiň, ale musím říci, že jsem o víkendu na Sandringhamu konečně prohlédl.“

„A jak?“ zeptala se zvědavě Konstance. Tohle byl první závažný rozhovor, který v sídle Hastingsových zažila, a určitě první příležitost, kdy uviděla skutečného Filipa.

Filip spojil dlaně, skoro jako by se modlil. „Viděl jsem, co by se ze mně stalo. A konečně jsem poznal, jaký je Josef, hlavně ve srovnání s ostatními muži. Léta jsem si dělal legraci z jeho vážnosti a pak jsem ho viděl mezi ostatními a poprvé jsem se zastyděl. Má v sobě nadšení, motivaci a cíl. Ostatní muži žijí, jen aby si zastříleli nebo se dobře najedli či prožili další společenskou sezónu. Choval jsem se úplně stejně, na nic jsem se nesoustředil, potácel jsem se z jedné sešlosti na druhou, víc opilý než střízlivý. Ale doufám, že to mohu rozřešit. Ironií osudu připadlo Konstanci ukázat mi, jak to mám udělat.“

„Plácáš nesmysly, Filipe. Vždycky povídáš hlouposti, když strávíš pár dní se Smithem,“ popotáhla vévodkyně. „Ano, měli jsme užitek z toho, že dobře rozumí finančním záležitostem. Ale není to člověk takových kvalit, jaké bychom si představovali.“

„Matko, vždyť nám zachránil všechny nemovitosti, a ty to velmi dobře víš. Já se po dlouhém přemýšlení doopravdy chci stát co nejlepším poslancem. To nebude jen koníček. A chci dělat ještě něco jiného.“

„Co?“ Matka si nedočkavě opřela záda. „Co bys tak mohl dělat, můj milý?“

„Myslím, že mám opravdový talent.“

„Na co, proboha?“ Cavendish se nadzvedl, ale zas se posadil. „Studoval jsi na Oxfordu anglickou literaturu a musím dodat, že jsi stěží procházel. Pak jsi se stal zábavným společníkem v nejlepších salónech v Anglii. Na jaké úžasné zaměstnání ses takhle vyškolil?“

„Ano, Filipe. Jaký velký talent skrýváš před světem?“ zeptala se vévodkyně. Pak si několikrát přejela rukou po spánku a dodala klidněji, skoro laskavě. „Promiň, Filipe. Ale všechny jsi nás překvapil, vždyť zatím jsi neprojevil talent ani zájem.“

„Ať je to cokoli, můžeš se tomu věnovat, jen když nebude zasedat parlament,“ prohlásil Dishy.

„Ale proč bych měl mít jen jeden zájem? Josef se věnuje několika zálibám a velmi dobře je kombinuje. Pokud vím, nikdy se nenudil a pořád měl co dělat. A podívej se na mě - za tyhle volby jsme utratili stovky liber - a vyhrál jsem. A budu dostávat plat.“ Odkášlal si a přejel prstem po okraji sklenice s vínem. „A doufám, že i jako malíř si mohu vydělat slušné peníze.“

„Jako malíř!“ vykřikl Dishy. „Bože, Filipe, ty jsi snad šílený?“

„Jako malíř?“ Matka vrhla zmatený pohled postupně na všechny přítomné. „Jako takový, kdo maluje výzdobu na stěnách?“

Konstance a Viola zůstaly zticha, ale usmály se.

„Co se vám na tom zdá tak zábavné, slečno Lloydová?“ vyštěkla vévodkyně, když si všimla, jak se Konstance tváří.

„Ted' to všechno dává smysl,“ řekla Konstance a pohlédla na Filipa. „Sázím se, že jsi maloval pořád, i na Etonu. A když se Josef rozhodl něco vyrábět, využil toho, co znal od tebe. Začal dělat barvy.“

Filip přikývl. „Okrádal mě o volný čas kvůli svým pokusům. Bože, kdybyste věděli, jak ohavně páchne barva, když se zapálí.“

„No, můžeš tedy malovat, pokud nebude zasedat parlament,“ opakoval Dishy, spokojen, že má konkrétní připomínku. „Ale asi jsi to už několik let nezkoušel. Možná jsi měl průměrný talent jako student, ale jako dospělý? Všichni víme, jak talenty z dětství často zplaní.“

„To není úplně pravda, Dishy. Nepřestal jsem nikdy malovat a víc než deset let pracuji v Londýně. Využívám část Josefovy laboratoře jako malířský ateliér. Je to strašně mrňavá místnost na druhé straně Temže, blízko Waterloo Road. Podezřívám Josefa, že se odtamtud neodstěhoval jen proto, aby mě

škodolibě pozoroval, jak se v té jeho noře pořád vztekám, ale je to úžasné, naprosto úžasné.“

Cavendish si narovnal vázanku. „Vůbec jsem o tom nevěděl, Filipe. Nic jsem netušil a ostatní také ne.“

„To není tak docela pravda,“ řekl Filip.

„Já jsem o tom věděla,“ řekla Viola. „A také Josef, a samozřejmě i vévoda.“

„Otec?“ vykřikl Dishy.

„Kdo?“ zeptala se vévodkyně.

„Můj otec, vévoda, co žije v podzemí a buduje tunely. Josef mu o tom před lety řekl. A dobře udělal, mám aspoň kde skladovat hotová plátna.“

„A jak jsi je sem proboha dostal? Jak to, že si toho nikdo nevšímal?“ vyzvídal Dishy.

„Dopravil jsem je sem tunely, samozřejmě.“ Filip se napil vína. „Otcovy tunely mají vstup za našimi pozemky, kam není vidět z domu. Sluhové o nich samozřejmě nikomu nepoví, jsou jako jeho vlastní osobní armáda. Kdykoli sem jdu na návštěvu, vydám se postranní cestou, uložím v podzemí svá plátna a pak to objedu k hlavnímu vchodu.“

„Tys maloval všechny ty obrazy, které visí u tvého otce v hale?“ zeptala se Konstance.

„Všechny ne, ale dost z nich. Otec má poněkud otravnou slabost pro staré mistry a já neumím malovat tak rychle.“

„A co pes v pokoji, kde se podává čaj?“

Filip se zasmál. „Sampson. Ano, Konstance, toho jsem namaloval já.“

„Je úžasný, úplně nádherný! A Viola. Samozřejmě, že Violu jsi namaloval ty.“ Konstance pohlédla na Filipa, který se právě na Violu upřeně díval. Jen na Violu se díval takovým způsobem a s takovým výrazem. Konstance s údivem poznala, že je to láska a že Filip Violu miluje.

„O tom si promluvíme později,“ řekla vévodkyně, ale ne už tak hrozivě jako předtím.

Když se u stolu znovu zapředl rozhovor, začala Konstanci třestí hlava. Potřebovala čas, aby si nějak přebrala, co se právě seběhlo. Nakonec vstala. „Prosím, omluvte mě. Zase mi není dobře.“

„Ano, to je zcela pochopitelné, slečno Lloydová. Ani já se necítím nejlíp.“ Vévodkyně věnovala mladšímu synovi krátký, významný pohled.

Filip také vstal. „Mohu ti nějak pomoci?“

„Ne, prosím. Určitě mi ráno bude líp.“

„Dobrou noc, slečno Lloydová,“ řekla Viola. Najednou také vypadala velmi unaveně.

Ještě zazněla další přání dobré noci a Konstance se konečně mohla odebrat do svého pokoje.

Co asi Josef? Kde vůbec je? Je v bezpečí nebo mu něco hrozí? Možná to stálo v dopise, který se ztratil. A možná ji nějak potřebuje.

A teď Filip. Uvědomil si vůbec, že Violu miluje?

Cítila, že nemůže nijak ovlivnit svůj život a že události se přihodily rychleji, než dokáže snášet.

„Ach, Bože.“ Vrhla se na postel. „Přemýšlej,“ nařídila si.

A najednou jí všechno bylo jasné. Nemůže zůstat v tomto domě už ani o den déle. Musí odejít ještě dnes v noci.

Nevědomky se stala v této rodině příčinou zmatku. A aby to napravila, odejde. Hlavně kvůli Filipovi.

Kam půjde?

Najde Josefa a pomůže mu. Možná ji nebude chtít, ale na tom záleží ze všeho nejméně. Konstance neměla na vybranou - najde Josefa.

Do pokoje vstoupila Stella, aby jí pomohla svléknout šaty. Konstance přemýšlela, zda ji nemá do svého plánu zasvětit a dát jí dopis pro Filipa, kde

by mu všechno vysvětlila a omluvila se. Ale Filip by za ní přijel a situace by se ještě víc zkomplikovala. Ne, Filipovi nic nedá vědět.

A co vévoda? Určitě by pro ni měl pochopení. Ale nemůže ho vmanévrovat do tak hrozného postavení. Nebylo by správné, kdyby někomu prozradila svoje plány a ulevila svému svědomí na úkor jiných.

Tohle musela provést sama.

Konstance Lloydová byla zas jednou svou vlastní paní.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Konstance se zcela logicky rozhodla, že pátrání po Josefovi začne v Londýně.

Filip se zmínil, že Josef bydlí v Londýně blízko Waterloo Road, východně od Temže. Takže tam by měla zajít nejdřív. Pak si ale uvědomila, že na sebe vzala příliš velké břemeno. Dalo se předvídat, že každý další krok bude provázet spousta překážek. První a určitě největší problém bude dostat se do Londýna. Nemohla se tam vydat pěšky, ačkoli znala cestu. Kdyby si dokázala obstarat koně, znamenalo by to, že v Londýně, a ještě předtím po cestě, by zvířeti musela obstarat stáj a potravu. Kdyby se nějak dostala na nejbližší nádraží, mohla by cestovat vlakem. To jí připadalo jako nejlepší možnost.

V cestě jí ale bránila peněžní vydání. Ať by se rozhodla pro jakýkoli způsob dopravy, nemohla se nikam vydat bez prostředků. A čím bezpečnější a pohodlnější způsob cestování by si vybrala, tím víc peněz by musela obětovat. Za vraty panství bude potřebovat něčím platit, a přitom nemá ani vindru.

Přecházela po pokoji a hlavou jí horečnatě vířily myšlenky. Snad proto, že ji samotnou zaplavilo tolik emocí, sejí zdálo, že zaslechla někoho plakat, že kdesi v domě se ozvalo vzlykání nějaké ženy. Pláč zněl srdceryvně a vyjadřoval naprostou beznaděj a zoufalství.

Pomyslela si, že tak naříká nějaká služebná, protože měla pocit, že slyší mladou ženu, ale pokoje služebnictva se nacházely příliš daleko, aby k ní dolehly nějaké zvuky.

Napadlo ji, že tu straší. Možná mezi těmito neúprosnými zdmi bloudí duch dávno zemřelé ženy a hledá útěchu. Možná ji tento zbědovaný přízrak varuje, aby odtud rychle utekla a sama se neproměnila v ubohou dušičku beznadějně ztracenou v tomto i příštím světě.

„To je hloupost,“ řekla si nahlas.

Trhané vzlyky pokračovaly, ale Konstance je ignorovala, částečně proto, že naslouchala svému zdravému rozumu, a pak i ze strachu, že se rozpláče spolu se záhadnou ženou.

Otevřela zásuvku a přemítala o penězích. Vytáhla spodní prádlo, které si chtěla vzít s sebou a položila je na postel. Uvědomila si, že nemá ani tašku či vak, do něhož by oblečení sbalila. Do Sandringhamu cestovala v kočáře s kufry a sluhy. Ale jediné zavazadlo, které měla u sebe v pokoji, byla cínová nádoba od vévody, která stála na psacím stole.

Někdo zaklepal na dveře. Konstance trochu zaváhala, ale pak otevřela.

Za dveřmi stála Viola v rozevlátém županu. V ruce držela svíčku. Měla červený nos a oči vlhké od pláče.

Záhada nářku v půlnočním tichu se vysvětlila. Konstance ale určitě vypadala velmi překvapeně.

„Nechtěla jsem vás vystrašit, slečno Lloydová,“ zašeptala Viola. „Pustíte mě dovnitř? Chtěla bych si s vámi o něčem promluvit.“

Konstance přikývla, protože ji to zaskočilo a nenapadlo ji nic, jak by v tom Viole zabránila.

Než Konstance stačila promluvit, vstoupila Viola do pokoje a zavřela za sebou dveře. Pohled jí okamžitě utkvěl na posteli.

„Vy se někam chystáte, slečno Lloydová?“ Postavila svíčku na prádelník a čekala na odpověď. „Ne, ne, já jsem jen...“

Konstance zmlkla a Viola si povzdechla. „Promiňte.“ Zavřela oči. „Asi jsem se nezachovala zrovna zdvořile. V tomhle domě mě pořád něco strašně rozčiluje. Těžko to tu snáším a necítím se tu ve své kůži.“

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se Konstance, v rozpacích jak nad noční návštěvou, tak nad podivným chováním Cavendishovy snoubenky. „Nevěděla jsem, že tu zůstanete přes noc. Myslela jsem, že jste šla domů.“

„Vymluvila jsem se, že se necítím dobře. Víte, chtěla jsem mít příležitost promluvit si s vámi o samotě.“

„To vy jste tak plakala?“

„Dobrý bože, vy jste to slyšela?“ Viola přelétla pohledem pokoj. „V tomhle starém domě se všechno ozývá, vidíte? Ano, byla jsem to já.“

„Už je vám líp?“ Nic lepšího nevymyslela. „Mohla bych vám nějak pomoci?“

„Nevím. No, víte, je to pro mě těžké. Ještě jsem nikoho o pomoc neprosila.“

„Ale jste ve výhodě, když víte, o co se jedná,“ pokusila se Konstance o lehký tón. „Prosím, povězte mi, co jste mi chtěla říci.“

„Vím, že jste byla guvernantka.“

Konstance chvíli jen beze slova stála a hleděla na Violu. „Ano, bohužel to tak je. Skoro deset let jsem pracovala jako vychovatelka, takhle to bylo. Uspokojila jsem vaši zvědavost?“ Nakročila, aby Viole otevřela dveře, a doufala, že se té ženské konečně zbaví.

„Ne, vy mi nerozumíte.“ Viola si nervózním gestem, skoro rozechvěle, přitáhla pásek na županu. Pak ho zase rozvázala. „Jen se chci o vás něco dozvědět.“

„S největším potěšením s vámi proberu svůj život někdy jindy, ale teď...“

„Milujete ho?“ vyhrkla Viola.

„Prosím?“

Viola s větší sebedůvěrou nakročila vpřed. „Ptala jsem se vás, jestli ho milujete. Chci vědět jen tohle.“

Konstance překřížila paže a pohlédla na postel, kde leželo její oblečení, které ji beze slov usvědčilo. A pak jí pohled padl na psací stůl, na dárek od Josefa. Už zašla příliš daleko. Už nemůže nic předstírat.

„Ano,“ přiznala a na chvíli zavřela oči. „Ano, velice ho miluji.“

„Ach,“ vydechla Viola a ramena jí poklesla. „Potom, no, promiňte, že jsem vás vyrušila. Přeji vám mnoho štěstí.“ Polkla a sáhla po svíčce. „Snad budete s Filipem šťastni,“ řekla tiše.

„Počkejte.“ Konstance se postavila před ni. „Vy jste se ptala, jestli miluji Filipa?“

Viola přikývla a dolní ret se jí roztáhl, jako by se pokoušela usmát.

Máji to říci? Konstance pozorovala druhou ženu. Přece se nenechá znovu zahnat někam, kam nechce, kvůli sebeklamu, jakkoli dobře míněnému. Hrdlo se jí sevřelo. Musí tomu učinit přítrž. Brzy odsud zmizí, stejně na tom nezáleží.

„Já nemiluji Filipa.“

Viola se ani nepohnula. „Ale právě jste řekla, že ano.“

„Ne. Myslela jsem tím Josefa.“

„Josefa Smithe?“

„Pst! Vždyť vzbudíte celý dům!“

Viola se plácla rukou přes ústa a vytřeštěně hleděla před sebe. Pak se začala smát.

„No, jsem ráda, že jsem vás tak pobavila,“ zamumlala Konstance.

Viola mávla rukou, ale pořád se tiše smála, ramena se jí přitom otřásala. Vypadala tak přirozeně a nekontrolovaně, že její změna Konstanci naprosto ohromila. Obezřetná škrobenost se rozplynula a Viola byla stejná jako na

Sandringhamu a na Filipově obraze, doopravdy krásná žena bez stopy strojenosti.

Konstanci se ulevilo a dokonce se i trochu na oplátku usmála. Violin chechtot byl skutečně nakažlivý.

Konečně se Viola zhluboka nadechla a přejela si prstem pod očima, aby si setřela slzy. „Promiňte,“ řekla konečně. „Asi se úplně rozsypu. Víte, je to tak, no, víte, Filipa miluji já.“

Konstance otevřela ústa a Viola se uculila.

„Vždycky jsem ho měla ráda, už od pěti let, když po mně hodil kamenem.“

„No jestli to nevyvolalo lásku, tak už nevím co,“ vykoktala Konstance. Prohrábla si rukou tmavé vlasy. „Vy tedy milujete Filipa?“

Viola přikývla. „Zoufale.“

„Proč jste se tedy zasnoubila s Cavendishem?“

„Asi ze stejného důvodu, proč jste se vy zasnoubila s Filipem. Opravdu jsem neměla na vybranou. Dlouhá léta jsem strávila tím, že jsem ze sebe dělala naprostého pitomce, jen abych na sebe upoutala Filipovu pozornost, ale jak vidíte, k ničemu to nevedlo. I tu hroznou vylomeninu, kterou jsem provedla, když jsme byli ještě děti, jsem udělala, jen aby si mě Filip všiml. Ale dokázala jsem jen to, že se ten chudák bude až do smrti bát pavouků. Všemi těmi lumpárnami jsem se snažila, aby mě vzal na vědomí. Stačilo mi, že se rozzlobil, když nic jiného.“

„Musím si to trochu srovnat v hlavě.“

„Já vím, je to trochu zamotané, vidíte?“

„Víte co, posadíme se na postel.“ Konstance odsunula oblečení a obě se uvelebily na kraji lůžka.

„Tak vy milujete Smithe?“

Konstance přikývla. „Teprve dneska jsem si uvědomila, jak moc ho miluji.“

„Máte potuchy, kde asi je?“

„Ne.“ Zarazila se a teprve pak pokračovala. „Abych pravdu řekla, měla jsem v plánu dnes v noci odjet a pokusit se ho najít.“

„Odjet? Dnes v noci? Jak byste to proboha provedla?“

„Nevím.“ Hned pod rtem se jí objevil malý dolíček. „Zrovna, když jste přišla, jsem si to uvědomila.“

„Máte ponětí, kde by tak mohl být?“

„Vlastně ne, ale chystala jsem se do Londýna. Filip mi řekl, že Josef má laboratoř nedaleko od Waterloo Road, tak jsem si myslela, že bych ho mohla začít hledat tam.“

„To tedy nevím.“ Viola se kousla do dolního rtu. „Divila bych se, kdyby byl v Londýně. Několik dní ho nikdo neviděl a myslím, že by se teď velmi těžko v Londýně před všemi schovával.“

„Vím, že nedávno byl ve Skotsku. Možná bych ho našla tam.“

„Slečno Lloydová, Skotsko je pořádně veliké. Abyste ho našla, potřebujeme znát víc, než že hledáme Smithe ve Skotsku. Vzpomínáte se na jméno někoho, kdo by s ním mohl mít nějaké spojení?“

Konstance zaváhala. Tuhle ženu doopravdy nezná. Možná se teď pokoušejí Josefovi nepřítelé - ať už je to kdokoli - získat proti němu nějaké důkazy. I když jim toho mohla nabídnout jen málo, bylo to docela dobře možné.

„Ale, slečno Lloydová.“ Viola si unaveně masírovala vzadu krk. „Budu upřímná. Abych navázala s Filipem nějaký bližší vztah, než jste viděla dnes odpoledne, mám jedinou naději a to je, že vás odsud šťastně vystřadím za Josefem Smithem. Copak to nechápete? Kdyby to byl někdo jiný než Smith, nasadil by Filip všechny páky, aby vás našel a přivedl zpátky. Ale Smith, to je něco jiného. Smithovo štěstí je pro Filipa důležitější než jeho vlastní. Ale...“

„Ale co?“

„Co cítí Smith k vám? Já jsem živoucím důkazem toho, jak si žena může myslet, že je pro určitého muže ideální partnerkou, a on se to ani nikdy nedozví. Oplatil vám Smith v nějakém směru vaši náklonnost?“

„No já...“ Vzpomněla si na jeho výraz, jak se na ni díval v knihovně na Sandringhamu a když přišel do jejího pokoje, aby se s ní rozloučil. „Věřím, že ke mně něco cítí,“ shrnula. „Jistým způsobem prokázal, že mě má rád. A poslal mi psací stůl.“

Obě se podívaly na stůl a Viola se usmála. „Víte, od Smithe je to něco, jako kdyby to oznámil v novinách. Tak jaká jména znáte, která by s ním mohla být spojena?“ Konstance znovu zaváhala.

„Prosím,“ naléhala Viola. „Slečno Lloydová, budu k vám naprosto upřímná. Jsem nucena provdat se za Cavendishe, protože moji rodiče přišli o většinu majetku. Naše rodina vlastní jen malý statek, mnohem menší než Ballsbridge, a k tomu pozemek, který se naprosto k ničemu nehodí. Všechno stejně zdědí můj mladší bratr a mně rodiče dali na vybranou: buď si vezmu Cavendishe nebo se stanu guvernantkou jako vy.“

„Vy byste pracovala jako vychovatelka?“

„Nemám moc možností. Za měsíc mi bude třicet. Statek nás už déle neživí. Opravdu si nemohu moc vybírat.“

Konstance už vůbec nepochybovala, že s ní Viola hovoří upřímně. Něco takového každý přizná jen velice nerad. Když se do podobné situace dostala Konstace, odjela alespoň z Richmondu, pryč od všech lidí, mezi nimiž vyrostla, a nikdo známý nepřihlížel jejímu společenskému pádu.

„A v tuto chvíli,“ pokračovala Viola, „myslím, že se raději nechám zaměstnat jako guvernantka, než abych snášela manželství bez lásky.“

Takhle to bylo. Viola právě pojmenovala pravý důvod, proč už Konstace nechtěla setrvávat v zámku Hastingsových.

„Dovedete si představit,“ zašeptala Viola, „jak by to asi vypadalo za pět let? Ted' ještě dokážu předstírat ke Cavendishovi zdvořilé chování a přitom myslet na Filipa a srovnávat jejich gesta, způsob, jakým se smějí a jak sedí na koni. Ale jestli se za Cavendishe opravdu provdám, myslím, že ztratím rozum. Ale to už mi na ničem nebude záležet, protože tím sňatkem zaprodám svoji duši.“

„Crimmins a Walker,“ prohlásila Konstace.

„Prosím?“

„Nevím, jak se jmenují křestním jménem, ale jsou to dva Josefovi známí, kteří mě sem doprovázeli, když nás ze zálohy přepadli bandité.“

„Ach ano! To bylo opravdu dobré, slečno Lloydová, opravdu skvělé.“ Pak vystřízlivěla. „Crimmins a Walker. No, aspoň něco. Vzpomenete si ještě na nějaké jméno?“

„Slečno Rathbottomová?“

„Prosím, říkej mi Violo. Proč si vlastně netykáme?“

„Violo, musím k tobě být upřímná. Viděla jsem, jak se na tebe Filip dívá, na Sandringhamu i tady. A vsadila bych se o cokoli, že je do tebe zamilovaný přinejmenším jako ty do něho.“

„Ty žertuješ,“ řekla Viola a její oči dokazovaly, jak moc chce věřit, že to Konstace myslela opravdu upřímně.

„O takových věcech nežertuji.“

Viola se zhluboka nadechla. „Dobrý Bože, doufám, že se nemýlíš.“

„Brown.“

„Brown?“

„Ano. Zrovna jsem si vzpomněla na další jméno, které jsem slyšela ve spojitosti s Josefem. Myslím, že Crimmins a Walker jsou nějak spojeni s Brownem, Johnem Brownem. Když jsem s nimi jela v kočáře, jeden z nich se zmínil o člověku s tím jménem.“

„John Brown. Není to snad...“ Viola se najednou zarazila. „John Brown? Má ten John Brown nějakou spojitost se Skotskem?“

„Myslím, že ano. A vozka se zmínil o velkém muži ve skotské sukni, který mluvil s Josefem, než mě naložil do kočáru a odvezl sem.“

Viola otevřela oči dokořán. „A kde tě vlastně naložil?“

„V Cowesu na ostrově Wight. Co je?“

„V Cowesu. Nebyla náhodou v té době královna na zámku Osborne?“

„Ano, opravdu tam pobývala. Violo, co se děje?“

„Myslím, že ti povím, kde je Smith.“

„Kde? Prosím, pověz mi to.“

„Viděla jsem Dvorní věstník“ Její hlas zněl dutě samým úžasem. „Královna se chystala na prázdniny do zámku Balmoral ve Skotsku.“

„Co s tím má proboha společného královna?“

„Moje milá slečno Lloydová, John Brown je její osobní komorník. Ať se Smith zabývá čímkoli, má to něco společného se samotnou anglickou královnou.“

„S královnou Viktorií?“ Konstanci stěží dokázala ta slova vyslovit. „Myslíš toho Johna Browna z těch všech pamfletů a karikatur v Punchi?“

„Ano, myslím královnu Viktorii,“ potvrdila Viola. „Královnou a Johna Browna.“

Konstanci najednou připadaly vlastní problémy úplně nicotné.

Teprve když Konstanci cestovala vlakem z Londýna na severozápad do Skotska a pak kočárem jednadvacet mil z nádraží na Balmoral, měla konečně čas přemýšlet. Její myšlenky se soustředily na to, jak málo pravděpodobné je, že její cesta, na niž vyrazila z náhlého popudu, bude úspěšná. Přemýšlela také, jestli ji někdo bude postrádat, zda si na zámku Hastingsových oddechnou nebo jestli se vyděsí. Usoudila, že asi zareagují oběma způsoby.

S Violinou pomocí napsala Filipovi několik řádků. Použila k tomu opravený psací stolek, nový papír a inkoust. Za všechno Filipovi poděkovala a dodala, že ho nemiluje, a on si zaslouží, aby ho měl někdo upřímně rád. S určitostí cítí, že Filip ji rovněž nemiluje, ale je si jista, že brzy dojde štěstí s ženou, která ho bude zbožňovat.

Poslední kousek dopisu dopsala Viola, a když ho Konstanci znovu četla, zamrkala překvapením, že to zní jako v nějaké zamilované divadelní hře. Ale neměla už čas, aby psaní přepsala.

Ve vlaku přemýšlela o starém hraběti a doufala, že její náhlý odjezd v něm nevzbudí nějaké obavy. Věděla, že vévodkyně bude mít plné ruce práce, aby přepočítala stříbrné přístroje a zkontrolovala skříňky se šperky, zda nějaké nechybějí, než aby se příliš zabývala ztracenou snoubenkou. Doufala, že vévodkyni utěší tím, že zásnubní prsten nechala na prádelníku.

Ale nejvíc ze všeho myslela na Josefa. Prožila opravdu nanejvýš pozoruhodných čtyřadvacet hodin.

Všechno se seběhlo takovou ohromnou rychlostí. Zdálo se, že od chvíle, kdy se v jejím pokoji objevila Viola, se převrátil svět.

Když si udělaly představu o tom, kdo pravděpodobně je John Brown, zosnovaly rychle plány. Viola se rychle vytratila k sobě domů. Z různých skrýší v domě se jí podařilo vydolovat skoro padesát liber. Sebrala i matčin utajený váček s penězi, zastrčený pod mramorovou bustou královny Anny. Do sídla Hastingsových se vrátila postranním vchodem s cestovním kostým, malým vakem a vlakovým jízdním řádem.

„Violo,“ řekla Konstanci. Už si tykaly a oslovovaly se křestním jménem víc než dvacet minut. „Ani nevím, jak bych ti poděkovala.“

„Prosím, nech toho,“ odpověděla Viola, která studovala jízdní řád. Konečně Konstanci věnovala pohled. „Čím rychleji tě odsud dostanu, tím větší budu mít šanci, že si vezmu toho správného bratra.“

Z tváře Konstanci se vytratil úsměv. „Co to proboha provádím?“

„Chystáš se najít muže, kterého miluješ.“

„To je bláznovství.“

„Ne, není.“ Viola ji chytila za zápěstí. „Bláznovství je, kdybych si vzala Cavendishe. A ty Filipa.“

„Vůbec nemám záruku, že mě Josef chce, naprosto žádnou.“

„Možná. Zrovna tak není zaručeno, že Filip bude chtít mě.“

„A už vůbec není jisté, že je Josef na Balmoralu. Proboha. Když ho nemohou vypátrat londýnští reportéři, jak mohu čekat, že ho najdu?“

„Z jednoho důvodu, moje milá Konstance. Na rozdíl od nejdrzejších londýnských reportérů, máš mnohem naléhavější potřebu najít Josefa Smitha. Vydáváš se na cestu za láskou, a to je mnohem důležitější úkol než nějaká reportáž. Máš pravdu, nevíme, jak Smith zareaguje, až se s ním opravdu setkáš. Ale slibuji ti jedno a to ti zaručit mohu: jestli za ním nepojedeš, bude ti příšerně.“

Viola měla pravdu ve všem, co řekla. Ale znamenalo to správný způsob, jak si zabezpečit, aby byla šťastná?

„Nevím, jestli se vydávám správným směrem,“ připustila Konstance. Tak nečekaně se jí ulevilo, že se mohla někomu svěřit a odhalit svoje nitro. Kromě paní Whitestoneové ještě neměla takovou blízkou duši.

Ne. Kromě Josefa ještě neměla tak blízkého člověka.

„A jakým jiným směrem by ses dala? Proboha, Konstance, obě už nemáme moc času. Uvědomuješ si, že jestli nepodnikneme něco teď, budeme za to pykat? A jen bychom si to zasloužily, kdybychom se to ještě nepokusily zvrátit.“

„Ale nejsem si jista...“

„Možná si nejsi jista ty, ale já ano.“ Viola ztlumila hlas. „Vymyslím si nějakou výmluvu, cokoli. Řeknu, že jsem tě vzala k sobě na náš statek.“

„Na váš statek?“

Viola se zasmála. „To je hrozné, jsem vlastně statkářka. Tak se nediv, že se tak hrnu za Filipem do zámku.“ Ale hned začala věcně jednat. „Takže, nechám tu vzkaz, že jsme se dnes ráno přesunuly na náš statek. Do té doby se k Filipovi dostane tvoje zpráva, že se s ním rozcházíš. Znáám Filipa - nějaký čas mu bude trvat, než se za tebou vypraví. Bude si chtít všechno promyslet a udělat si představu, co podnikne. Tím je budeme všechny držet v šachu. Než se Filip rozjede za tebou, a vůbec nepochybuji o tom, že až si vytyčí bojový plán, tak to opravdu udělá, mohu se pokusit ho tu co nejlépe zabavit.“

„Co mu proboha řeknu? Tedy, až se s ním zas setkám.“

„S ,ním' asi myslíš se Smithem.“

Konstance přikývla. V hlavě jí dunělo. Všechno vypadalo tak neskutečně.

„Nejdřív tě vypravíme do Skotska, Konstance.“

„Ale jak mu vysvětlím, jak jsem se tam vzala? ,Dobrý den pane Smithi, tak ráda vás zase vidím. Náhodou se tu tak schovávám v královském sídle Velké Británie a najednou tu potkám vás, pane.' Umiš si to představit?“

„No, až se budeš kodrcat ve vlaku, budeš mít spoustu hodin na to, abys vymyslela něco úžasného a brilantního. Ale jestli se nedostaneme včas na nádraží, nebude to k ničemu.“

„Jak vysvětlíš, že jsi odsud v noci odešla?“

„Odsud? Doma jsou přesvědčeni, že jsem tady, tady si budou myslet, že jsem odešla domů. Podplatím jednoho otcova stájníka, aby nás odvezl a vrátím se, než se stačí něco zvrtnout.“

„Mám z toho všeho hrozný pocit.“

„Stejně strašný jako kdyby ses provdala za Filipa a strávila celý život s vévodkyní?“ „No, tak strašný ne.“

„Dobře, tak jdem,“ pobídla ji Viola, otevřela cestovní vak a pokoj se zaplnil zatuchlinou. „Tak a teď musíš učinit důležité rozhodnutí: vezmeš si modrý nebo zelený klobouk?“

Konstance se nikdy nepřestala divit, že královská rodina Velké Británie, pravděpodobně nejmocnějšího impéria na světě, si vybrala za svá sídla domy, které se daly popsat jako bizarní nebo domácky prosté.

Na první pohled se jí Balmoral zdál podobný zámku Osborne, který jí zas nápadně připomínal její první dojem ze Sandringhamu. Všechno to byly bytelné a masivní stavby. Nikdo se nesnažil, aby působily i krásně, jako by takový vzhled zpochybňoval rozum a střízlivost, jimž královna dávala přednost nade vším ostatním.

Konstance slyšela, že královna Viktorie mívala v mládí poněkud frivolní a neusedlý vkus a líbily se jí nápadné a neužitečné věci. Pak se provdala za Alberta, který s sebou přinesl německou střízlivost a opovržení vším nepraktickým a neúčelným. Po jeho smrti ho Viktorie v této mánii ještě předčila a svůj vkus podřizovala tomu, co by jí asi schválil Albert.

Balmoral byla právě taková stavba. Navrhl ji sám Albert, nicméně výsledkem byla opět směs stylů, která jeho rodině připadala strašně roztomilá. Ve zdech Balmoralu bylo možné najít naprosto všechny architektonické slohy, které lidstvo znalo, i několik, jež zatím nikdo neobjevil. Střecha se vzpínala vzhůru na způsob gotiky, vchod do domu byl georgiánský a o přijímacím pokoji se říkalo, že je kopií kanceláře ve Wimbledonu.

Balmoral - kromě vnějšího vzhledu - měl další háček. Tolik se proslavil radovánkami na čerstvém vzduchu, lezením po kopcích, jízdou na koni, lovem a pikniky pod širým nebem, že si vysloužil pověst podobnou lázním v horské krajině. Královna Viktorie se tu stávala skotskou hospodyní, a proto Balmoral probouzel v některých lidech podobnou náladu jako Petit Trianon, kde si hrávala na venkovskou pastýřku Marie Antoinetta. Návštěvníkům zde připomínali, aby navštěvovali místní kostel a slovo boží poslouchali po boku dobrých prostých lidí. Kvůli šlechticům z celého království vyháněli z chléva krávy, aby jim předvedli dojení. Knihy Roberta Burnse a Sira Waltra Scotta se zde nacházely v několika exemplářích a s velkým nadšením byly čteny nahlas u praskajícího ohně. Hosty zde nutili, aby chodili oblečení v národních kostkovaných vzorech. Muži, třeba křivonozí nebo tlustí, že málem vláčeli břicho po zemi, nosili skotské sukně. Dámy v nejmódnějších kloboucích z Paříže se ukazovaly v křiklavě zbarvených plédech. Od všech se očekávalo, že z Balmoralu odjedou očištěni a osvěženi.

Návštěvníci ale většinou opouštěli zámek s bolavými klouby, protože královna nenechávala topit po celý den, a naprosto vyčerpaní nudou, která na královském dvoře panovala. Nejedyn host pojmenoval toto útočiště jako „bál moralistů“.

Princ z Walesu Balmoral nenáviděl.

Nejen proto, že pro něho zámek představoval ztělesnění vší otravnosti, ale také proto, že muž, kterého nenáviděl nejvíc v celé Anglii i na celém světě, považoval Balmoral za své osobní panství.

Ten muž byl John Brown.

Právě ten muž, kterého se chystala vyhledat Konstance, aby se dozvěděla, kde je Josef.

Vystoupila z kočáru na začátku stezky na Balmoral. Nebylo tak neobvyklé, že návštěvníci odtud putovali na zámek pěšky. Vozka si myslel, že Konstance je dáma, která přijela na návštěvu nebo nějaká vysoce postavená královnina komorná. Když mu zaplatila a on obrátil vůz, trochu se podivil, že zbytek cesty dívka vykoná pěšky.

Konstance se zhluboka nadechla a popadla zavazadla - malou kabelku a cestovní vak, který jí půjčila Viola. Pro štěstí si přibalila i cínovou nádobu na jídlo od vévody, tentokrát v ni ale chyběly čajové sušenky, aby přispěly k pohodě po cestě.

A jak tak klopýtala po hrbolaté cestě, napadlo ji, že jestli někdy v životě potřebovala trochu štěstí, tak je to určitě právě teď.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Po strastiplné pouti po kamenité návětrné stezce, kde odháněla hmyz velikosti malého zvířete, se jí Balmoral přiblížil na dohled. A v tu chvíli nevěděla, co si vlastně počne. Nikdy by ji nenapadlo, že se dostane tak daleko, aniž by ji zastavili nějací statní strážníci nebo královnini tajní agenti. Zatím by řekla, že okolí zámku bylo střeženo málo neboje vůbec nikdo nehlídal. Potkávala tu správce, muže s hráběmi, kteří si poklepli na klobouk, když ji míjeli. Červenolící ženy s vědry kamsi cupitaly a zešíroka se na ni usmívaly. Ale na rozdíl od zámku Osborne tu nebyli rozmístěni vojáci. Balmoral vypadal spíš jako dobře udržovaný soukromý dům než sídlo nejmocnějších monarchů Evropy.

Vydala se směrem ke dveřím, které vypadaly jako hlavní vchod do budovy, a pořád čekala, že se na ni někdo vrhne z křoví, zastaví ji a srazí k zemi.

Nic takového se nestalo. Nikdo jí nebránil v cestě a dokonce jeden muž s hráběmi odsunul stranou hromadu klestí, aby mohla pohodlně projít. Nepatrně zaváhala a vstoupila do domu.

A pak ji někdo chytl.

Místo aby se lekla nebo protestovala, skoro se jí ulevilo.

„Co jste zač, ženská?“ zahřměl jí u ucha mužský hlas.

„Hledám tu pana Browna,“ odpověděla co nejklidněji. Uvědomila si, že se nohama nedotýká země a přemohl ji pocit, že ji svírá velká nemotorná ovce. Ovanul ji pach vlny a whisky.

„A jak se jmenujete, ženská?“ Sevření povolilo a mohla se zas pořádně nadechnout.

„Jsem slečna Konstance Lloydová. Vlastně jsem sem přišla za panem Josefem Smithem. Nevíte, jestli tu je?“

„Sklapněte.“

„No to si vyprošuji!“ Otočila se za hlasem, ale muž jí nedovolil se pohnout.

„Pane, nechováte se jako gentleman.“

„Nikdy jsem o sobě netvrdil, že jsem gentleman, ženská,“ vyštěkl muž. „A vy jste vstoupila na pozemek anglické královny.“

„Vím to,“ zasyčela tak silně, jak jí dovoľoval jeho stisk. „Nejsem úplný pitomec.“

„Ale zatím se tak chováte, ženská. Budete se chovat, jak se sluší, když vás pustím?“

„Samozřejmě. No tohle.“

„Co to máte za přízvuk?“

„Já myslím na to samé, pane. Podle řeči jsem hned poznala, že jste Skot.“

„Nic nevíte, ženská.“ Pustil ji a ona konečně spatřila svého přemohitele. Připadal jí obrovský. Ne výškou, vlastně nebyl vyšší než Josef nebo Filip, ale stavbou těla, která mu propůjčovala dojem mohutnosti.

Když se mu konečně mohla podívat do tváře, zjistila, že vypadá docela přitažlivě, má výrazný a pravidelný obličej, opálenou pleť, která začínala připomínat obnošenou kůži. Na hlavě mu seděla špičatá čapka s erbem připíchnutým na levé straně. Nádherně ušité modré sako a světle modrá košile ji neupoutaly tolik jako tlusté vlněné ponožky a skotská sukně s kožešinovou brašnou, která tolik připomínala chundelaté zvíře, že čekala, kdy zaštěká. A hlavně nemohla odtrhnout oči od jeho nohou.

Byly opravdu silné. I duby, jaké znala, měly slabší kmeny. Ještě nikdy nespatriła nohy jako ztělesnění síly, ani u zvířat v zoologické zahradě. Ani stojan na deštníky, vyrobený ze sloní nohy, se jim nevyrovnal. Mužovy nohy stěží připomínaly lidské končetiny.

„Mluvím s váma, ženská.“ Zkřížil paže. Snad jen díky dobře stríženému oblečení si neuvědomila, že jeho paže nezůstávají v ničem pozadu za rozložitostí jeho nohou.

„Myslím, že jste nejmohutnější muž, jakého jsem kdy viděla, pane.“

Poprvé se na ni usmál a Konstace se zarazila, protože si uvědomila, že hromotluk ze skotské vysočiny je nejen ohromný, ale i hezký.

„No, děkuji za poklonu. A kdepak jste žila jako děvče, panenka?“

„Jako děvče? Ach, ve Virginii, pane.“

„Tak to jste doopravdy slečna Lloydová.“ Uklonil se. „John Brown k vašim službám, ženská.“

„Vy jste John Brown?“

„A co jste myslela že jsem, horská koza?“

„Promiňte.“ podala mu ruku. „Ráda vás poznávám, pane.“

„A já vás, ženská. Smith mi o vás vyprávěl.“

„Je tady? Přišla jsem kvůli němu.“

Brown udělal krok dozadu a nepříjemně pronikavým pohledem ji změřil od hlavy k patě. Pomalu zvedl ruku a prohrábl si tmavě hnědé, trochu prošedivělé licousy a přivřel oči.

„On vám nic neřekl, vidíte?“

„Pan Smith?“ zeptala se.

Brown přikývl.

„Ne, pane Browne. Bohužel mi nic neřekl. Když začaly kolovat ty řeči, že se dostal do nějakých potíží, no, tak jsem se rozhodla, že ho vyhledám. Myslela jsem, že bych mu mohla pomoci. Proč se na mě tak díváte?“

„Jak se na vás dívám?“

„Díváte se na mě, jako bych byla hrozbou pro národní bezpečnost.“

„To jsem si přesně myslel.“ Nepřestával si hrát s vousy. „Vy jste zasnoubena s jiným mužem, vidíte?“

„No, vlastně...“

„A předtím jste byla guvernantkou, že ano?“

„No ano, ale...“

„Takže tomu vašemu vůbec nevadí, že jste sama odjela, proháníte se po vysočině, hledáte jiného a z něho děláte pitomce?“

„Ne! Ne, tak to není!“ Pak sepjala ruce. „On neví, kde jsem.“

„Ten váš?“

„Nemám žádného, pane Browne. Už žádného nemám, stejně jako vy nemáte žádnou ženu.“

Jen to poznamenala, věděla, že udělala chybu. V očích mu zablesklo a na rtech se mu rozprostřel pomalý úsměv.

„Nemyslela jsem to tak, pane Browne, a vy to dobře víte.“ Zhluboka se nadechla a pohlédla ven na hory. Chvilí pozorovala, jak přes jejich vrcholky pomalu plují oblaky a pod nimi září svěží zeleň a jasně červené a žluté podzimní květiny. „Bože, tady je to úžasné.“

„To je.“

Obrátila se znovu k muži. Už se nesmál. „Pane, prosím vás. Máte tušení, kde bych našla pana Smithe?“ „Nikolvěk.“

„Nikolvěk?“

„Vždyť to povídám, nikolvěk.“

„Takže jsem celou tu cestu podnikla pro nic a za nic?“

Pokrčil rameny. „Ne tak úplně. Přála byste si konvici čaje a koláček?“

Usmála se. „Děkuji, pane Browne. To by bylo moc milé. Ale mohu se vás nejdřív na něco zeptat?“

„Ptejte se, na co chcete. Zeptat se můžete na cokoli, ale možná vám neodpovím.“

„K čemu se pan Smith chystá? Není v nějakém nebezpečí?“

„Nebudu vám vyprávět o jeho záležitostech. Nemám k tomu oprávnění. Ale byla byste hloupá, kdybyste si myslela, že mu nic nehrozí. Opravdu hloupá.“

Na chvilku zavřela oči. „Děkuji vám.“

„Takže si dáte čaj?“

„Ano, prosím čaj,“ souhlasila. Nabídl jí rámě a druhou paží popadl všechna její zavazadla.

Čaj se podával v části pro služebnictvo. Konstanci bylo příjemné, že po pobytu v panských pokojích v domě Hastingsových a na Sandringhamu se ocitla na místě, kde ji soudí jen jako osobu a nezajímá je její společenské postavení. Bohužel ji asi považují za nestálou ženu, která po celé Velké Británii hledá zmizelého muže, o němž není známo, že by se měl stát jejím manželem. S ohledem na tato fakta, která o ní prozradil Brown, se k ní chovali nanejvýš laskavě.

Nedovedla si uspořádat v hlavě hierarchii přítomných sluhů, vyjma pana Browna, kterému ostatní zaměstnanci prokazovali očividnou úctu jako nějakému zemanovi. Brown ji uvedl do kuchyně a pak zašel do odděleného kouta, kde s poklidnou obřadností, jako by zacházel s oltární svátostí, začal chystat jídlo na podnose.

„To je na čaj pro královnu,“ zašeptala stará žena v krajkovém čepci s pitoreskními stuhami přes uši. Teprve když odešel Brown, rozproudil se mezi služebnictvem rozhovor. Konstanci se líbilo jejich tiché povídání, nádherná hrdelní dikce jejich slov a vřelost. Několik slov patřilo jí, všimla si toho, když začali mluvit pomaleji a hlasitěji, aby jim dobře rozuměla.

Navzdory studené kamenné podlaze se u stolu v kuchyni rozlévala pohoda.

„Vy tedy hledáte pana Smithe?“

To vyřkla stará žena v krajkovém čepci. Konstance přikývla a žena sklopila oči k svému šálku. „Smith je opravdu dobrý člověk.“

„Ano, je,“ odvážila se přitakat Konstance. „Byl tu v poslední době?“

Žena chtěla odpovédět, ale jeden ze zahradnických pomocníků ostře mlaskl.

„To vám nemohu říci,“ řekla žena a vyznělo to tak nedůvěryhodně, že všem přítomným bylo naprosto jasné, že si stařena pamatuje naprosto přesně, kdy Smithe naposled viděla, co měl tenkrát na sobě a jaké bylo tehdy počasí.

„Ach tak.“ Konstance si opatrně oddrobila kousek koláčku.

„Proč byste ho vlastně chtěla najít?“ zeptala se mladá služka. Nevypadala ani na sedmnáct. „Brown povídal, že jste zasnoubena se synem mocného vévody.“

Konstance jen zakroutila hlavou a divila se sama sobě, co to do ní vjelo, že utekla do Skotska. Najednou jí všechno připadalo naprosto absurdní a komické. Konstance Lloydová, bývalá vychovatelka, z malicherných důvodů opustila nádherný zámek Hastingsových i muže, který ji miloval - nebo si to aspoň o sobě myslel - a chtěl jí věnovat své bohatství i jméno. A teď se schovává mezi služebnictvem v útočišti královny Viktorie a marně doufá, že si získá lásku velšského výrobce barviv Josefa Smithe.

Skutečně unikla jen o vlas blahobyty.

Smíchem se jí otřásala ramena a sluhové po sobě vrhli opatrné pohledy. Od té doby, co sem před patnácti lety přijela královna poprvé, si užili podivného chování návštěvníků až dost. Panovnice i její královská družina se projevovali opravdu velmi nezvykle.

„Není vám něco, slečno Lloydová?“

Nevyspání a strach o Josefa ji zmohly. Ocitla se v podivném kraji a hledala muže, který si nepřál být nalezen. Smích se najednou rozplynul v slzách.

Cítila se naprosto, zcela beznadějně.

„Slečno? Dala byste si kapku whisky, aby se vám ulevilo?“

Připadlo jí naprosto směšné, že by ve chvíli zoufalství pila whisky. Znovu ji zaplavily emotivní představy, vzpomínky na válku, na syna staré paní Witherspoonové, který rozprodal všechny rodinné cennosti, aby měl na

seveřanskou whisky. Třeba starý dobrý Purvis Witherspoon ještě nějakou má a ta představa ji zas rozesmála, ale ve skutečnosti místo smíchu plakala.

A nemohla přestat. Všechno, co v sobě taková léta shromažďovala, vyšlo napovrch: závan smrti v předzahrádce jejího domu a údiv a otevřená ústa Seveřana, když ho střelila do krku, mořská nemoc, kterou trpěla při plavbě do Anglie, a strach a naprostá hrůza, kterou v sobě v noci na lodi dusila, aby se nezbláznila.

Ted' na tom nezáleželo.

Zdalo se, že všichni v kuchyni začali nějak šramotit. Někdo jí podal lněný kapesník a brzy pak další, když první promáčela slzami. Všichni jí hlasitě hovořili nad hlavou a už se nesnažili skrývat, že se jejich rozhovor týká právě jí. Ale nedbala na to. Nerozuměla jejich slovům o sobě, i když se o to ze všech sil pokoušela.

„No tak, slečinko.“ pohládl ji někdo po hlavě.

„Nejhorší na tom je,“ řekla sice zlomeným hlasem, ale jako by se bavila o nejobyčejnějších věcech, „nejhorší na tom je, že ho miluji a přitom nevím, kde je, jak se mu daří, zda není zraněný či nemocný nebo jestli mě nepotřebuje. Víte, hned bych odsud odešla, kdyby mi to jen někdo pověděl.“

Na kuchyni se sneslo podivné ticho, ale Konstance si toho nevšimla. Místo toho žmolala mokrý kapesník a pořád mluvila, skoro jako sama se sebou.

„Naposled jsem ho viděla na Sandringhamu a nevím, co budu dělat dál, jestli...“

Na ramenou ucítila něčí ruce. „Moje nejdražší, nejdražší děvče.“

Narovnala se a pak si uvědomila, že sluhové odešli.

„Vůbec jsem neměl tušení, že chováte k Hastingsovi tak hluboké city.“ Mužný hlas jí připadal známý.

Když se jí rozjasnil zrak, hleděla přímo do očí princů z Walesu.

„Vaše Veličenstvo.“ Konstance vstala a uklonila se.

„Moje milá, když tu není nikdo jiný, můžete mi klidně říkat pane.“ Měl na sobě tvrdý lovecký oblek a vycházela z něho vůně hovězí pečené.

„Prosím, promiňte mi,“ zajíkla se.

„Ne, kdepak! Kdybych si nezkrátil cestu přes kuchyň, nikdy bych se nedozvěděl, co cítíte k Hastingsovi. Zmácel jsem si nohy, víte.“ Podivně pohnul pusou, jako by jazykem něco doloval mezi zuby. Velký navoskovaný knír přitom přehnaně sledoval pohyb úst. „Tak proč jste potom tady?“

„Já... no... „

„Bláznivá, impulzivní, romantická dívka! Naprosto tomu rozumím - přejete si, aby vás ten mladý fešák následoval.“ Spojil dlaně, jako by tleskal podařené scéně v nějaké hře. „Máme mu dát vědět, kde jste nebo ho necháme dusit ve vlastní šťávě? To je příjemná zábava, nanejvýš příjemná.“

Princ vypadal nadmíru spokojeně a při mluvení poklepával nohou.

Nedorozumění už došlo příliš daleko. „Vaše Výsosti, nevěděla jsem, že pobýváte tady. Zaslechla jsem, že jste v Londýně.“

„Ano, byl jsem tam. Včera ráno jsem odtamtud odjel. Ale přijel jsem sem, abych... Měl jsem tu něco do činění a potřeboval jsem...“

„Slečno Lloydová.“ Ten hlas si nemohla splést s jiným. Ve dveřích stál John Brown nebo přesněji jeho stín pronikal dveřmi do kuchyně. „Vaše Veličenstvo.“ Nepatrně pokynul princovi.

Princ na něho beze slova hleděl.

„Prosím za prominutí, Vaše Veličenstvo, ale slečna Lloydová se cítí po cestě unavena. Paní Robinsonová byla tak laskavá a připravila pro ni pokoj.“

„Doufám, že ne v části pro služebnictvo.“ Princ ztuhl.

„Ano, Vaše Veličenstvo.“ Brown dokázal titulovat budoucího krále způsobem, který se hodil pro docela jiná slova. „Ubytujeme ji se vším pohodlím v pěkném malém pokojíku.“

„To je ostudné, Browne.“ Princ to pronesl vyrovnaným hlasem, ale asi jen stěží držel na uzdě svůj hněv. „Ať se okamžitě přestěhuje nahoru. Je mým hostem a nebude bydlet v čeledníku.“

„Pokud dovolíte, Vaše Výsosti,“ Brown se zahleděl na nehty a zlehka si jimi přejížděl po sukni. „Slečna Lloydová je svobodná dáma. To, že je dobře vychovaná a naprosto skvělá, nemění nic na tom, že v současnosti není provdána. Dále, ještě nebyla představena u dvora královně. Proto se nemůže stát hostem v královském paláci.“

Princ zachroptěl, ale nevyřkl žádná srozumitelná slova.

Brown klidně a vyrovnaně pokračoval. „Určitě to tak taky chápete, že v tomto okamžiku, zvláště, když vaše drahá manželka princezna dlí v Londýně, slečna Lloydová, která přijela nečekaně, zůstane tam, kde je.“

Princova tvář nápadně zrudla a znovu vydal podivný prskavý zvuk. Aniž pohlédl na Konstanci, nakopl proutěnou stoličku, trhl sebou, když ho stolička udeřila do holeně, a vypochoďoval z kuchyně. Odcházel s narovnanými rameny a jeho rozladění prozrazovala jen čapka naražená přes uši.

Když odešel, obrátila se Konstace k horalovi.

„Děkuji vám, pane Browne.“

Usmál se upřímně i soucitně. Úsměv mu z tváře zmizel tak rychle, jako kdyby si ho jen představila.

„Musíte staršímu královnině synovi prominout.“ Brown se ani nenamáhal, aby skryl svůj nesouhlas. „Jeho způsoby ještě nejsou tak uhlazené, jak bychom si přáli. Pokoušíme se mu je teď napravit.“

Ostatní sloužící se začali znovu trosit do kuchyně. Nikdo nemluvil, ale všichni se na Konstanci dívali a povzbudivě a s porozuměním na ni pokyvovali.

Cítila se jako naprostý a úplný pitomec, ale přijímala jejich laskavé projevy. I tady v čeledníku budila pozornost, i zde jí dávali najevo, že sem vlastně nepatří.

Kdy měla naposled pocít, že je sama sebou a nikdo na ni nevrhá kritické pohledy nebo ji netrestá odsuzujícím mlčením?

S Josefem. I na Sandringhamu nevnímala těžkosti a bylo jí příjemně, když se nacházel v její blízkosti. I tehdy, když trávili noc v provlhlém hostinci bez střechy, měla dojem, že se jí nemůže přihodit nic zlého, říkala, co ji napadlo, a nebála se projevit svoje city.

A když si teď uvědomila, co pro ni Josef znamená, ptala se sama sebe, jak vůbec bez něho dokáže žít?

Pokoj, který pro ni připravila paní Robinsonova, byl uklizený a čistý a mnohem pohodlnější než všechny ty vznešené komnaty, kde nedávno spala.

Zařízení místnosti tvořila jen malá postel, pokrytá pestře vyšívanou pokrývkou, jediná židle s opěradlem z dřevěných tyčí a mycí stolek v rohu pokoje. V malém krbu radostně hořel plamen a okna zakrývala naškrobená bílá záclona.

Působilo to naprosto dokonale.

V pokoji chyběl prádelník nebo skříň. Místo ní sloužila k zavěšení šatstva mechově zelená dřevěná dírkovaná stěna s kolíky.

Když se posadila na postel, aby si všechno srovnala v hlavě, slunce právě zapadalo. Nemělo smyslu, aby zůstávala dál na Balmoralu. Možná se mohla pana Browna víc vyptávat, aby zjistila, kde asi Josef je.

Zemdenost jí pomalu zachvátila končetiny. Položila hlavu na polštář, aby ještě trochu o všem přemýšlela. Povlak voněl borovicemi, čerstvým vzduchem, ledovými bystrinami a závanem venkovního povětří. Přízemním okénkem pronikala do pokoje nádhera krajiny. Blízké hory překvapovaly skoro nepřírodným odstínem zeleně, šedé skály a chumáče země tvořily skvrny na jejich pozadí a kolem vrcholů se shlukovala lehká mlha.

Každý kout vyplňovala čistá osvěžující vůně, kterou tu zanechal všudypřítomný průzračný větřík. Zavřela oči a znovu se pokusila probrat se svými myšlenkami.

A pak usnula a zdálo se jí o valčíku. Někdo ji držel v pase a ona se točila dokola. Nad ní se vznášela čísi tvář a ona se ztrácela v rozmazaných zvucích hudby, která stále zrychlovala. Na sobě měla zlaté šaty s hlubokým výstřihem a krinolínou. Takové se už víc než deset let nenosily. Konstace šije pamatovala z dětství, nosila je její matka a jejich hladké hedvábí odráželo světla plynových lamp. Připomněla si i spodničku z kostic, kterou pod ně matka oblékala, šustot naškrobených spodniček a vůni levandule.

Ve snu měla u krku svazek vavřínových listů, tak jak nosila ještě před několika týdny. Špička jednoho listu ji nepříjemně škrábala a šťouchala do krku.

Tanec pokračoval, její tanečník držel krok s hudbou a táhl ji za sebou. Ručejí zabořily v kloubech, chtěla protestovat, ale z úst jí nevyšla ani hláska. Hudba zněla hlasitěji a rychleji a ona pak padla a padala a jak se blížila k zemi, nadouval jí vítr sukni. Zůstala sama, ale hudba hrála dál, mohutněla a hřměla a Konstanci se houpaly nohy ve vzduchu.

Podlaha už nevypadala jako nablýskaný taneční parket, ale jako pole plné ostrých rozbitých kamenů. Na nich ležela zkroucená a zakrvácená těla mužů v uniformách a žen v plesových šatech.

Pak ucítila na ústech ruku.

Snažila se ji odstrčit a uvědomila si, že patří nějakému muži. Jejímu tanečníkovi? Ne, to vypadala na někoho jiného... Už to nebyl sen.

Znovu se pokusila vykřiknout, ale hlas jí zdusila ruka. Srdce jí bušilo tak hlasitě, že neslyšela mužova slova a nerozeznávala jeho hlas.

Oheň už dávno vyhasl a místnost tonula v úplné tmě.

„Konstace, přestaň...“

Přitáhl ji k sobě blíž a ona ho vší silou, každíčkým vláknem své bytosti kopla do nohy. Udeřila ho kolenem do břicha a jeho sevření konečně povolilo. Skoro vykřikla, když jasně rozeznala jeho hlas.

„Předobry bože,“ zasténal. „Asi budu zvracet.“

Zarazila se. Slyšela jeho přerývaný dech. Dotkla se jeho vlasů, ve tmě byly na omak měkké a husté. Ruka jí sjela na jeho hladce oholenou tvář...

„Josefe?“

„Ach,“ zasténal. „Tak už znáš jméno své oběti.“ Zakašlal a slyšela, jak se otočil na bok. „Josefe! Jsi to ty!“

„Nepřibližuj se ke mně! Proboha, jen to ne!“

„Ne, nechtěla jsem ti ublížit. Ach, Josefe, hledala jsem tě, proto jsem sem přišla.“ Vydal podivný povzdech. Pokusila se ho pohladit po rameni, ale místo toho mu sáhla na tvář.

„Ááá,“ řekl.

„Promiň, měla jsem takový sen.“

„To jsem poznal.“ Dýchal už pravidelněji. „Bože, Konstace, ty těma nohama ale dovedeš kopnout.“

„Kde jsi byl?“ Ruka jí spočinula na jeho tváři a vnímala hladkost a teplo jeho kůže.

„Právě teď jsem byl skoro bez sebe bolestí.“

„Jak ses dozvěděl, kde jsem?“

„Brown mi ukázal tvůj pokoj. Kriste. Myslím, žeš mi přehodila vnitřnosti.“

„Promiň. Takže tys tu celou dobu byl. Proč mi to asi Brown neřekl dřív?“

„Zrovna jsem sem dorazil. To je zajímavé.“

„Co je zajímavé?“

„Asi ses mi strefila do svalů, o němž jsem neměl ani tušení, že ho vůbec mám.“

„Promiň. Ale kde jsi vlastně byl?“

„Pracoval jsem ve své laboratoři v Londýně. Ale to mě vede k tomu, abych se zeptal tebe - co tu proboha děláš?“

„Hledala jsem tě, Josefe. Bála jsem se o tebe.“

„Nemusela ses bát. Poslal tě za mnou Filip?“

„Ne.“

„Víš, že jsi tady?“

„Asi ano, teď už asi ano. Nechala jsem mu dopis.“

„Výborně. Pak tě hned dovezu zpátky do domu Hastingsových. Jsem si jist...“

„Ne.“

„Ne?“

„Nevrátím se tam.“

„No, Konstance, já vím, že vévodkyně je poněkud panovačná, ale jsem si jist, že si s tím poradíš.“

„Myslíš, že to je ten důvod, proč jsem tu?“

„Já... Konstance. Ne. Řekni mi to.“

„Už nejsem zasnoubená s Filipem.“

Zhluboka se nadechl a ona pokračovala. „Všechno to bylo k ničemu, Josefe. Z mnoha důvodů, a ten hlavní je, že ho nemiluji a že on mě také nemiluje. Je zamilovaný do Violy.“

„Do Violy? Ty ses zbláznila, Konstance. Viola Rathbottomová, co si pamatuji, byla vždycky jeho zhouba. Nemáš ponětí, co mu prováděla za vylomeniny...“

„Ale mám. Řekla mi o tom všem včera v noci. Všechno dělala, aby upoutala Filipovu pozornost.“

„A povedlo se jí to. On ji nenávidí.“

„Ne, to není pravda. Miluje ji, ale tolik času mu zabere, aby reagoval na to, jak Viola hází lidem na hlavu kalamáře a strká mýdlo do mis se sýrem, že neměl kdy, aby si to uvědomil.“

„A co Dishy?“

„Se sňatkem s ním souhlasila jen proto, aby se nemusela stát guvernantkou. Pořád doufala, že se Filip nějak vysloví, proto pořád odkládala svatbu s Dishym.“

„To si musím nechat rozležet v hlavě. To je nepravděpodobné, opravdu nepravděpodobné.“

„Vzpomeň si na to, jak se na sebe dívali. Všiml sis toho někdy? Na Sandringhamu se sobě neustále vyhýbali pohledem.“

„A já se domníval, že Filip pořád přemýšlí o tom, jestli se jí konečně zbavil.“ Pomalují hladil ruku. „Právě jsem si něco uvědomil, Konstance. Mnoho let kreslil její obrázky. Laboratoř, kterou společně užíváme, je plna jejích kreseb a maleb. Myslel jsem, že je to proto, že její obličej tak dobře zná. Ztraceně, myslím, že máš pravdu! Ať mě čert vezme! Viola a Filip.“

Zavrtěl hlavou a za chvíli se začal chechtat. „Víš, Konstance, kdybys ji viděla jako dítě. Byla samá ruka, samá noha, ale vždycky se jí ve vlasech houpala ohromná stuha. Říkali jsme o té mašli, že je to její přestrojení. Všichni si mysleli, že je Viola holčička, ale my jsme byli přesvědčeni, že je francouzská špiónka, která nás chce zavraždit. Střílela z praku a měla zásobu těch nejostřejších kamenů. Jednou se pokoušela trefit Filipa, ale zasáhla do tváře mě.“

„A od toho máš tu jizvu?“ Usmála se a natáhla ruku, aby se dotkla jeho líce. „Pořád jsem si představovala, že pochází ze souboje.“

„Vlastně ano, když se to tak vezme. Prala se za něho. To je ale opravdu zvláštní. Pořád se prala a nám to nedošlo.“

Prohrábla si rukou vlasy. Ve spánku a pak, jak od sebe odstrkovala Josefa, z nich poztrácela sponky a vlásničky.

„Měla jsi příjemnou cestu?“ V jeho hlase zazněl nezvyklý tón. Krk jí pohladil jeho dech. Napadlo ji, že je to trochu divná otázka.

„Ano. Ano, děkuji.“ Stěží si ale uvědomovala, na jakou otázku vlastně odpovídá.

Ve tmě natáhla ruku a znovu se dotkla jeho obličeje, nejdřív pomalu, a když si uvědomila, jak blízko vedle sebe jsou, začala zkoumat jeho na dotek měkké obrysy. Přejela mu prstem po tváři, zarazila se a pak mu pohladila ústa. Chytil ji za ruku.

„Konstance,“ zašeptal.

„Josefe.“ Kousla se do rtu, jako by chtěla ztlumit hlas i svoje city.

A pak se jeho rty ocitly na jejích.

Všechno, co dosud znala, se kamsi ztratilo. Vzal do dlaní její obličej, s úctou a jemností, jakou nikdy nezažila.

„Josefe,“ začala znovu, ale umlčel její slova.

Uvědomovala si jen tíhu jeho těla a každické jeho nadechnutí. Vnímala jeho úžasně důvěrnou blízkost jako zázrak, tak ji konejšila a uklidňovala.

Začal mluvit, ale najednou nechtěla poslouchat jeho hlas, i když jí zněl medově. Přála si ho jen vnímat, cítit a být s ním.

Probouzel v ní úžasné pocity celou svou bytostí, svou vůní, kterou v sobě uchovávala z dřívějších prchavých dojmů, a najednou ji směla vdechovat, vychutnávat a nepokrytě se z ní těšit. Rukama ho popadla za paže. Na okamžik ji překvapily pletence svalů a její příliv citů se tím dotekem zklidnil.

Rozepnul jí košili obratněji, než by to učinila sama. Na těle ucítila jeho ruce. Místo aby se polekala nebo rozčilila, uklidnila se. Teď ho vnímala celou bytostí, když sledovala, jak jí rukama přejíždí po kůži.

Stiskla mu zuby ušní lalůček.

Pak s ní zavířily ruce, dech a vjem jemné kůže. Svět se zúžil jen na něho.

Dotýkal se jemně jejích prsů. Přemohla ji slabost. „Konstance,“ povzdchl.

Ztrácela se v jeho dotecích, vůni a pocitu, který v ní vyvolal. Ztrácela se v něm. A pak byla ztracena.

Stále ještě je obklopovala temnota, jeho rysy přikrývala maska noci.

Hladil jí vlasy, přitiskl si ke rtům jeden pramen a pak řekl. „Tohle jsme neměli udělat. Já jsem to neměl udělat. Měli jsme počkat.“

„Chtěla jsem tě,“ vydechla. „Víc než všechno na světě a nezáleželo mi na tom, co se stane. Chtěla jsem, abychom to udělali.“ Políbila ho na hrud'. „Mohu se tě zeptat na něco důležitého?“

„Uhýbáš od předmětu rozhovoru.“

„Slib mi, že odpovíš upřímně.“

Vydal ze sebe táhlý povzdech a pak opatrnicky konstatoval: „Tak upřímně, jak budu moci.“

„Josefe, je pravda, co se o tobě povídá? Že se pokoušíš otrávit královskou rodinu?“

Chvilku se rozhostilo ticho a pak promluvil. „Abych pravdu řekl, ani to nemusím dělat.“

„Ach Bože, jak to myslíš?“

„Vždyť jsi zkusila jídlo na Sandringhamu. Francouzský kuchař je schopen všechny otrávit.“

„Já mluvím vážně, Josefe. Leží mi v hlavě tvoje lahvičky a také to, že se vyznáš v chemii. A slyšela jsem tě, jak jsi vášnivě hovořil o republice.“

„Tys taky četla některé nechvalně známé londýnské noviny vid’?“

„Ano, pár jsem jich měla v ruce,“ začala.

„Myslím, že se budu soudit s těmi, co otiskly obrázek vražedného lékaře a přiřkly ho mně. Já jsem mnohem hezčí než ten chlápek. A nenosím plnovous.“

„Josefe, prosím tě, přestaň žertovat. Já to musím vědět. Co vlastně děláš? Proč pracuješ s Brownem? Proč jsi zmizel?“

Odkášlal si. Málem zbrkle odpověděl, ale zarazil se. „Nejsem si jist, jestli je vhodné, abych ti to pověděl. Varuji tě, je to nesmírná zodpovědnost. Pořád to ještě chceš vědět?“

„Ovšem že ano!“

„Dobře. Povím ti to kvůli Brownovi, ne kvůli sobě. Někteří lidé by ho rádi viděli padnout.“

„Ale mně je fuk, proč mi to říkáš, prostě mi to pověz.“ Povzdechla si.

Lenivým pohybem ji hladil po tváři a řekl. „Brown mi napsal před několika měsíci. Doslechl se o mém zájmu o přírodní vědy, hlavně co se týká předcházení nemocem. Loni na jaře mi napsal, abych se s ním setkal. Myslím, že se cítí dobře v naší společnosti, když jsme oba Kelti.“

„Proč se s tebou spojil?“

„Jak víš, královně několikrát kdosi usiloval o život.“

„Naštěstí měl ten blázen špatnou mušku, na rozdíl od našeho milého pana Boothe, kterému se podařilo zastřelit Lincolna.“

„Bohu díky. Ale Brown se obával, že ten blázen mohl zanevřít na střelné zbraně a vyměnit je za něco méně obvyklého a více promyšleného.“

„Co tím myslíš?“

„Trochu se vrátím do minulosti. V posledních letech bylo učiněno v oblasti medicíny několik velkých vědeckých objevů. Vaše občanská válka velmi přispěla k našim znalostem. Před několika roky se vůbec nic nevědělo o nemocech, které způsobují mikrobi. Při amputacích končetin vojákům v bitvách si chirurgové ostříli nůž o boty, a pak se divili, že jim po úspěšné operaci pacient zemřel. Zabíjeli své zraněné, ne samotnou čepelí, ale nemocemi, které na ně přenesli nemytými rukama a nástroji, jež používali k záchraně života.“

„To se velmi shoduje s tvými představami o tom, jak bránit nemocem hygienou a čistou vodou?“

„Přesně tak!“ Ovinul jí prsty kolem ruky a jí se to velmi líbilo. „Takže, Brown se doslechl o mých nápadech - nejrozvinutější špionážní síť mají mezi sebou sluhové - a požádal mě, abych vzal vzorky ve všech královských sídlech, hlavně vodu. Víš, mezi hosty královské rodiny se objevily nemoci a dokonce úmrtí. Určitě si pamatuješ, že sám princ před třemi lety málem zemřel.“

„Pamatuji se na oslavy na znamení díkůvzdání, když se uzdravil - byly úžasné.“

„Ano. Když onemocněla loni královna, napadlo Browna, jestli to nemá spojitost s princovou chorobou nebo jestli je to jen smůla, že v královské rodině tak často propukají nemoci.“

„A co smrt královnina manžela?“

„To je jiná věc. Brown se tím pořád trápil, že princ tak rychle podlehl břišnímu tyfu.“

„Ale to se stalo ještě před těmi lékařskými objevy.“

„Ano, ale někoho by to mohlo napadnout.“

Zmateně zavrtěla hlavou a on pokračoval. „Víme, že břišní tyfus se může přenést z jednoho člověka na druhého. A co kdyby sis přála někoho nakazit? Jak bys to udělala? Mohla bys zamořit vodu. V královských sídlech, stejně jako ostatních domech, prosakují splašky do studen. Ve stojaté vodě se pak množí zárodky nemocí. Brown chtěl, abych zkontroloval domy a podíval se, zda nenajdu nějaké podezřelé známky cizího zásahu. Takže se jednalo o vzorky.“

„O jaké vzorky?“

„Opět hlavně o vodu, ale i o malbu na stěnách - při tom jsi mě chytila na Sandringhamu - a ornou půdu, jídlo, látky a všechno, co si jen dovedeš představit. Pracuji na tom, abych mohl nabírat i vzorky vzduchu, ale zatím jsem nepřišel na spolehlivou metodu.“

„Josefe, proč jsi to prostě nezveřejnil?“

„Protože jsme to chtěli utajit před takovými lidmi, jako byl u vás Lincolnův vrah John Wilkes Booth, Konstance. Takový člověk může zastrašovat a teoreticky i vydírat celé město, že otráví vodní zdroje. A další věc je...“

Přestal mluvit a přemýšlel, zda má pokračovat.

„Mně můžeš věřit,“ řekla tiše.

„Já vím. To vím. Ale nevím, jestli pro tebe není nebezpečné, když ti povím i zbytek. Už jsem tě dost ohrozil tím, co jsem ti řekl.“

„No tak už mi víc ublížit nemůžeš? Prosím, Josefe, to by nebylo ke mně spravedlivé.“

„No... myslíme si, tedy John Brown a já, podezříváme jednoho člověka, že v tom všem má prsty.“

„Tak proč to neoznámíte policii, aby ho uvěznil?“

„Protože, no, zatraceně, je to princ z Walesu.“

Úplněji spadla čelist a pomateně kroutila hlavou. „Princ z Walesu? To přece není možné! Proč by chtěl otrávit vlastní rodinu? Můj Bože, proč by se chtěl otrávit sám?“

„Nemá to ani v úmyslu. Dovol, abych ti to vysvětlil - přeje si, aby za údajný trestný čin obvinili někoho jiného. Myslím, že skutečným strůjcem toho plánu je jeho sluha a ne Bertík sám. Ten sluha je s Brownem už roky na nože a jeho napadla ta hrozná myšlenka. Princ velmi horlivě předstírá, že o tom nemá ani potuchy. Aspoň podle mojí teorie.“

„Ale je přece budoucí král! Jak může něco takového dělat!?“

„Je budoucí král, ale zároveň touží po tom, aby si získal úctu vlastní matky. Ona mu ale nedovolí, aby vládl jinde než ve společnosti. Prince to ponižuje, zahořkl a obrátil svůj hněv na jednoho člověka, který se těší královnině úctě a přízni, tomu, po čem on tak marně touží... Myslím tím Johna Browna. Princ je přesvědčen, že to není nikdo jiný než John Brown, kdo mu stojí v cestě ke královnině uznání.“

„Víš o tom sama královna?“

„Ovšem že ne. A připomínám ti, že princ nemá v úmyslu někomu doopravdy ublížit. Proto mě pozval na Sandringham. Chtěl mě tam jako kontrolora. Myslím, že se vůbec neobává svého sluhy. Princ si jen přeje, aby se zbavil Browna, a nejlépe tak, že ho nechá obvinít z těžkého hrdelního zločinu. Bohužel, jeho sluha je mnohem bezohlednější a nezastaví se před ničím.“

„Takže královna nemá tušení o tom, co se jí děje přímo před nosem.“

„Pokud vím, tak ne. Ale věří Brownovi víc než komukoli jinému. A on ji nechce strašit. Uvažuje tak, že se ty záležitosti týkají jen jeho a nikoho jiného.“

„A tebe.“

„No ano. A mě.“

„Dostaneš za tu službu zaplacení? Dáváš přece v sázku svoji pověst i život.“

Pokojík se zaplnil jeho smíchem. „Ne. Bohužel v tomto případě jsem se projevil jako velmi špatný obchodník. Částečně proto se Brown spojil se mnou a ne s nějakým chudým profesorem. Nejen proto, že už jsem vykonával poslání, při nichž jsem mohl takovou práci snadno provádět, a Brown mi navíc několikrát opatřil pozvání do královských sídel, ale protože věděl, že nebudu žádat honorář. A nikomu nebude připadat moje přítomnost podezřelá. Nikomu, jenom mně.“

„A proto ten plán mohl udržet jen mezi vámi dvěma a nemusel o něm informovat premiéra ani nikoho dalšího.“

„Správně. Ačkoli teď tu tajnost vědí už tři lidé a ne dva.“

„Děkuji ti,“ zašeptala. „Děkuji ti, žes mi to řekl.“

„Prosím.“ Otočil se na záda a odpočíval jako předtím. „Víš, je mi teď opravdu líp. Ulevilo se mi, když jsi do všeho zasvěcena. Nechci, aby sis o mně myslela něco špatného.“

„Nikdy si o tobě nebudu myslet něco špatného.“

„Já... děkuji ti...“ Posunul se na posteli. Dlouhou dobu nemluvili, jen si uvědomovali přítomnost toho druhého. Jejich těla se dotýkala jen trochu, ale přesto cítili teplo druhého těla.

Opřel se o čelo postele. Pomalu vklouzla vedle něho a opřela si hlavu o jeho hrud'. Jeho paže ji objaly, něžně ji políbil na čelo, rty mu spočinuly na její kůži a dechem jí ovíval spánek.

„Co budeme dělat?“ zašeptala s ústy na jeho rameni.

Nejdřív neodpověděl a pak se zhluboka nadechl. „Potřebuji dokončit tenhle úkol, nejen kvůli Brownovi, ale i kvůli budoucímu králi. Není jeho vina, že podlehl našeptávání špatných rádců. Stane se králem a proto si musí uvědomit, že intriky tohoto druhu jsou zcela nepřipustné.“

„Ale pak, až se to vyřeší, co budeme dělat?“

„Nemohu ti nic slíbit, Konstance. Nevím, co se potom stane, kam to povede. Dělán co mohu, ale jen jako slepý. Mohu ti jen říci... Cítím, no... Nikdy ještě...“

„Ano?“

„Dobrou noc, Konstance.“

Uvědomila si, že víc už jí nepoví, alespoň ne dnes v noci. Už se k ní připoutal, řekl jí víc, než si představovala a dal jí víc, než o čem se odvážíla snít.

„Dobrou noc,“ zašeptala. „Dobrou noc.“ Pak tišeji dodala, „Miluji tě.“

Odpovědi se nedočkala. Usmála se, byla šťastná, že dostala příležitost mu to povědět.

„Zatracený chlap,“ zamumlala.

Odešel za svítání. Probudila se, chtěla obejmout Josefa, život i celý svět, ale on zmizel a zůstal po něm jen vzkaz a květina. Nic víc.

Konstance se rychle probrala, opar romantické lásky se vypařil s ranní rosou.

Pohlédla na nádhernou růži.

S pousmáním se dotkla rtů a zvedla květinu. Podivila se, kde dokázal sehnat tak dokonalou rudou růži uprostřed hor v době, kdy vrcholil podzim. Přiblížila ke květině nos a ucítila úžasnou vůni a růžové plátky ji pohladily jako navoněné hedvábí.

„Zatracený chlap,“ opakovala, ale už s menší vervou než prve.

Konečně zvedla vzkaz. Nenesl žádné jméno, byl to jen kousek složeného papíru.

Soustředila se a rozevřela papír.

„K- Vrátím se. - J.“

A pak dole: „A také tě miluji. „

„Zatracený chlap.“ Konečně se usmála. A přemýšlela, kdy se vrátí a doufala, že to bude velmi, velice brzy.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

V křídle pro služebnictvo se i ostatní obyvatelé probudili velmi brzy. Na chodbách se ozývaly spěšné kroky, na zadním schodišti zaklapaly podpatky, košťata smýčela po podlahách a v krbech. Zazněl smích těch, kteří připravovali snídani pro panstvo nahoře, i těch, kdo se sešli k rannímu jídlu dole v čeledníku. Tyto zvuky, které nikdy nepronikly do hlavní části

Balmoralu, zmíraly v pokojích s doběla vydrhnutými podlahami bez koberců, kde žilo a pracovalo služebnictvo.

Konstance si přetáhla přes hlavu polštář, ale zvuky k ní stále doléhaly.

Napadlo ji, jestli se jí o minulé noci nezdálo. Byl tu Josef opravdu s ní?

Ano, byl. Zachytila na prostěradlech a polštáři jeho vůni, která se mísila se závanem čerstvě pečeného chleba a lehké horské mlhy.

A zůstal jí po něm jeho vzkaz a rudá růže. Jak si vzpomněla na Josefa, protáhla se, usmála a vyklouzla z postele.

Rychle se oblékla, projela kartáčem vlasy, rychle a trochu nedbale si je sepjala a vyšla z pokoje.

Několik lidí jí popřálo „dobré ráno“, a přitom se na ni usmívali a přikyvovali. Na velkém širokém stole leželo několik chlebových vek, nádob s džemem a máslem, čaj a káva.

„Už je pan Brown dole?“ zeptala se Konstance mladého muže se světlými vlasy. Přestal na chvíli žvýkat, a pak odpověděl.

„Jo, už byl dole a odešel zas nahoru. Královna se necítí dobře, tak asi pana Browna uvidíme až za tmy.“

Den už nevypadal tak úžasně jako před chvílí. Královně není dobře. Snad to nebude nic vážného.

Nebo princ a jeho sluha se přichystali k nějakému činu.

Přemohl ji podivný rozporuplný pocit, že sem vlastně nepatří, i když se k ní sluhové chovali přátelsky a mile šiji dobírali. Konstance věděla příliš mnoho a příliš dobře si uvědomovala, že denní rituál se každým okamžikem může rozbít na kusy. Všichni měli své úkoly, užitečné domácí práce, které bylo třeba udělat, světské věci, které všem připadaly nanejvýš důležité.

Ztratila chuť k jídlu a odešla z kuchyně, aniž něco snědla, ale nikdo si toho zřejmě nevšiml. Vrátila se zpátky do svého pokoje, narovnala ručník na mycím stolku, uhladila přehoz v rohu postele a přerovnala všechno oblečení v cestovním vaku.

Znovu se bezcílně vrátila dolů a cítila, jak má k prasknutí napjaté nervy.

„Proč se nepodíváte po okolí, slečno?“

Pronesla to kuchařka, s níž předtím mluvila, příjemně vyhlížející žena s velkou dřevěnou vařečkou, která vypadala jako její prodloužená paže. Ukázala k oknu, a přitom jí ukápl z vařečky pár kapek bílého těsta. Otřela je zástěrou.

„Jen jděte, slečno.“ usmála se žena. „To vám udělá dobře, když se projdete.“

Konstance přikývla a uvědomila si, že se kuchařům plete pod nohy. Vyšla ven a ani se nestavila ve svém pokoji pro klobouk.

Ranní vzduch ji objal, ale příliš nestudil. Kráčela k zadnímu traktu domu a obdivovala se stěží zkrocené kráse na pozemcích patřících k zámku i divoké nádheře okolní krajiny. Takové prostředí účinkovalo jako posilující a konejšivý balzám na duši. Konstance měla pocit, že je součástí velkého celku, většího, než dokáže vytvořit člověk, který dává správný náhled na život.

Mokrý tráva jí zmáčela lem sukně, ale vůbec na to nedbala. Kolem kvetly luční květiny a vřes, kterého si mohla natrhat plnou náruč. Čím dále se vzdalovala od domu, tím úžasnější výhled se jí otvíral.

„Dobrý den.“ Lekla se, protože nevěděla, odkud zazněl mužský hlas. „Promiňte, nechtěl jsem vás překvapit.“

Z kamenné lavičky vstal štíhlý muž v střízlivě ušitým černém redingotu, z něhož vykukovala oranžová vesta. Na šňůrce na krku mu visely brýle. Obtížně se pohyboval a Konstance si všimla, že se o lavičku opírá hůl se stříbrným držadlem.

„Ach, prosím, neobtěžujte se,“ řekla rychle. Vypadal potěšený i trochu rozčilený, když znovu usedl na své místo.

Muž jí připadal povědomý. Černé vlasy na něm působily nepřírozně, hlavně ve srovnání se sinou tváří. Suchou pleť protkávala pavučina tenkých vrásek. Pokaždé když se usmál, vysunul dolní ret.

Jeho tvář vypadala opravdu pozoruhodně. Pomalu si přiložil brýle k očím a přes skla si Konstanci prohlédl. „Musím se vám omluvit, že se chovám tak nezdvořile, madam. Ale zrak mi slábne a nešťastnou náhodou jsem nedávno ignoroval své nejbližší příbuzné. Chtěl jsem se jen ujistit, zda nejste moje oblíbená neteř nebo Bože odpusť, manželka.“ Když se zasmála, změnil se jeho zvědavý výraz v potěšený. „Počila byste mě, madam, a sedla si ke mně?“ Dvorně se uklonil, ale nevstal přitom z lavičky.

„Děkuji, pane, ale nechci rušit vaši samotu.“ „Vůbec ne.“ Veselé tmavě hnědé oči, ohraničené černými řasami, se zdály být mladší než jeho tělo. „Opravdu by mě to nanejvýš potěšilo. Právě mě ponoukalo něco velmi ďábelského a jen vaše přítomnost může zabránit, abych tomu naléhání nepodleh.“

Konstance se usmála. „Určitě byste mi neměl říkat víc, pane.“

„Neměl bych, ale udělám to.“ Pokynul směrem k lavičce, na níž zůstal velký volný prostor. Konstance se posadila vedle muže. „Chystal jsem se, že si trochu užiju zlovyku, který nejlépe ze všeho ničí všechny romantické vztahy.“

„No teď už mi o tom určitě musíte říci více,“ odpověděla s takovou lehkostí, že se mužova tvář poskládala do širokého úsměvu.

„Tabák.“

„Tabák?“

„Tabák,“ potvrdil. „V kapse schovávám jediný úžasný doutník. Kouření není jen společenskou nevychovaností, ale můj lékař tvrdí, že pro fyzicky slabého muže v mém věku je kouření úplná sebevražda.“

„A který důvod vám v té nectnosti brání víc, nevychovanost nebo nebezpečí sebevraždy?“

„Samozřejmě ta nevychovanost. Když se sebevražda spáchá důkladně, vypadá to docela elegantně.“

Konstance se zasmála a pán ji ohodnotil až komicky nápadným pohledem, tentokrát bez brýlí.

„Rozeznávám nějaký přízvuk, madam. Váš šaramantní hlas nese stopu magnolií a odvažuji se tvrdit, že i tabáku. Vy jste z amerického Jihu, vidíte? Snad z Virginie?“

„Pane, jste nanejvýš všímavý.“ Udělalo na ni ohromný dojem, jak rychle ji ohodnotil. Většině Angličanů připadalo nezdvořilé nebo dokonce jako špatný vtip označit dámu za Američanku, a připomínat jí tak nešťastné okolnosti jejího narození.

„Dostalo se mi požehnání, že dobře rozlišuji dialekty, a ve spojení s narušeným zrakem mi to trochu pomáhá. Prostě dokážu odlišit jednotlivé hlasy lidí, které špatně vidím. Ale váš přízvuk jsem rozeznal. Mohu s potěšením prohlásit, že mezi mými přáteli je mnoho vašich krajanů. Znáte Ashtona Johnsona?“

„Ne, pane. Ale můj otec ho znal. S velkým zaujetím jsem četl a jeho zprávu o Konfederaci. Za války jsem kromě generála Leea nepoznala nikoho, kdo by se těšil tak velké vážnosti.“

„Je to dobrý, ušlechtilý muž.“ Pán se na chvíli ponořil do svých myšlenek, a pak se zas obrátil ke Konstanci. „Jste královním hostem?“

„Já? Ne, ne. Nejsem.“ Když odpovídala, urovnávala si sukně. „Vlastně jsem sem přišla za jedním člověkem.“

„Ach. Teď tomu rozumím. Teď tomu rozumím dokonale.“

„Prosím?“

„Vy jste se sem vypravila za láskou, že ano?“

„Já... no.“ V starém muži bylo něco tak uklidňujícího, že se to přeneslo i na ni. „Myslím, že ano, ale všechno je tak trochu popletené.“

„Ach, to neříkejte. Jste oba naživu?“

„Asi vám nerozumím.“

„Ptal jsem se, zda oba žijete, vy i váš pán?“

„No ano,“ odpověděla. „Ovšem, samozřejmě.“

„Pak lze všechny problémy, které vyvstanou, vyřešit.“

„To je velmi optimistický přístup k životu,“ řekla Konstance. „Ale některé problémy jsou trochu zašmodrchané, vidíte?“

„Kdepak. Dovolíte, abych vám něco vyprávěl?“

„Prosím vás o to.“

Usmál se pro sebe, posunul se na lavičce a opatrně si natáhl jednu nohu. „Dna,“ svěřil dívce.

„To je mi líto. Mohla bych vám nějak pomoci?“

„Kdepak, moje milá. A zrovna tak, jak strašnou bolest mi nemoc působí teď, tak strašně báječné byly časy, kdy jsem si na ni zakládal. Tak kde jsme přestali?“

„U dny?“

„Ne. Chtěl jsem vás potěšit vyprávěním jednoho příběhu. Před mnoha lety žil jeden velmi mladý muž. Takový floutek, samý šarm, ale málo zdravého rozumu.“

„Taková kombinace se notoricky často opakuje.“

„Opravdu. Tohoto mladého muže dělil jen krůček od vězení pro dlužníky. Udělal si jméno psaním románů, které se hodně četly, víte, jaké myslím, se spoustou romantické lásky a zloby, ale zlotřilci vždycky na konci došli trestu, aby se nepohoršovali ti, co leští kliky u kostela. Ten mladý muž znal ženu, o dvanáct let starší než on, kterou považoval za trochu naivní. Ta dáma krátce předtím ovdověla. A on si zamluvil, že se s tou pošetilou vdovou ožení.“ „Pro peníze?“

„Částečně ano. Nejdřív to byl opravdu hlavní důvod k sňatku. Pak se mu podařilo vyhnout se vězení pro dlužníky tím, že získal křeslo v dolní komoře parlamentu. Musím dodat, že ve volbách zvítězil o prsa. A jak asi víte, poslance už nemohou uvěznit pro dluhy. Pořád trval na tom, že se s vdovou ožení, hlavně proto, že už to prohlásil předtím a také proto, že ona poněkud váhala.“

„Kvůli tomu, že byl chudý?“

„Ne. Kvůli jeho povaze. Víte, byl to přelétavý mladík, neustále navazoval nevhodné vztahy s prostopášnými ženami. A ona se nechtěla stát další jeho trofejí. Vždycky se zaobírala představou, se se provdá za někoho s titulem. Vznešenost tohoto mladého muže spočívala jen v tom, že si mohl psát před jméno ‚člen parlamentu‘.“

Konstance se usmála a muž ji svou velkou suchou dlaní poplácal po ruce.

„Té svatbě stálo v cestě tolik překážek, že mladík vzal prostě celou záležitost ztečí a vdovu zaplavil dopisy, v nichž ji oslovoval ‚moje drahá ženo‘. Nakonec se vzdala a provdala se za něho.“

„Byl to dobrý sňatek?“

„Opravdu ano. O mnoho let později se někdo té ženy zeptal, zda je to pravda, že se s ní její manžel oženil kvůli jejímu bohatství. A ona odpověděla: ‚Ano. Ale podruhé by si mě vzal z lásky‘. A měla pravdu, opravdu by to tak udělal.“

Konstance chvíli mlčela a přemítala o mužových slovech. „To je ale nádherný příběh,“ řekla konečně. „Je pravdivý?“

„Každé slovo v něm je pravdivé. A zajímavé na tom je, že mladý muž nakonec získal titul a vdova tak dostala všechno, co si přála, a mladý muž také.“

„To je ale překrásné. Jak jim závidím. Našli štěstí, které hledali.“

„Ano. Ano, z větší části ano.“ V mužově hlase zaznělo napětí. Konstace pohlédla na svého společníka. Upíral pohled na vzdálenou horu, i když ho podezírala, že ve skutečnosti dohlédne jen kousek od lavičky. „Brzy tomu budou dva roky, co jsem ji ztratil, moji Mary Anne.“

„Tak vy jste byl ten mladý muž.“ Příliš ji to nepřekvapilo. Jen jí všechno do sebe lépe zapadlo. „Je mi tak líto, že jste ji ztratil, pane.“

„Ano. Děkuji vám.“ Zhluboka se nadechl a obrátil se ke Konstanci. „Tak, jak můžete vaše potíže srovnávat s těmi našimi? A my jsme nad nimi nakonec zvítězili. Copak může být váš příběh víc zapeklí a pochybený než ten můj?“

„No, z takového pohledu musím přiznat, že je vlastně všechno v pořádku. A určitě vám trochu závidím.“

„To je opravdu malý problém, madam. Máte-li pochybnosti o jeho citech, to je jedna věc. Jestli nemáte důvěru v to, že se sejdete, to je zas jiná. Ale vy jste si v obou věcech jista. Takže v tom nevidím žádnou potíž.“

„Je to zvláštní, ale až donedávna jsem byla zasnoubena s jiným mužem. Se synem vévody, abych byla přesná.“ „Kolem nás krouží mnoho vévodských synů, moje milá. I princů. Třeba samotný princ Tlalach.“

„Princ Tlalach?“

„Promiňte, nebylo to ode mne zdvořilé, ale myslel jsem tím prince z Walesu.“ Najednou starý muž zkřížil paže a začal Konstanci zkoumat šilhavýma očima. „Dobrý Bože, ten snad není předmětem vaší náklonnosti, vidíte, že ne? Ztratil bych víru v lidstvo, kdybyste mi řekla, že jste se vypravila do Skotska za Tlachalem.“

„Ne! Ne, kdepak!“ Začala se chichotat té představě a muž se k ní přidal a srdečně se smál. Teprve nyní si všimla, že pán má falešné zuby a že mu nesedí zrovna dobře. „Ne. Je to jen proto, že tu není a já jsem tu sama.“

„A kde je ten váš milovaný?“

„Nevím.“

„Utekl?“

„Neřekla bych, že utekl. Na nějakou dobu odešel.“

„Pokud to není ode mne příliš troufalé, třeba bych vám mohl nějak pomoci?“

„Vy, pane?“

„Ano. Mám určité známosti, moje drahá. A opravdová láska je něco, za co nejvíc stojí bojovat.“

„Jste opravdu příliš šlechetný...“ začala.

Najednou, kde se vzal, tu se vzal, stál před nimi lokaj.

„Promiňte, můj pane, ale královna si žádá vaši přítomnost.“

„Ano. Ano, velmi dobře. Hned u ní budu.“ Vratce se postavil a Konstace mu přitom pomáhala.

„Děkuji vám, moje milá. Doufám, že mi tento dobrý mladý muž pomůže dojít zpátky do domu.“

„Ano, můj pane.“

Zašátral holí a lokaj ho vzal za volnou paži.

„Bylo mi potěšením s vámi hovořit. Politika mě unavuje a tak se rád bavím o lásce a mládí, o dvou věcech, jichž jsem měl na rozdávání a po kterých budu pořád znovu toužit,“ řekl Konstanci. „Prosím, odpusťte mi, že jsem se nepředstavil - jsem Beaconsfield. Dnes odpoledne odsud odjedu, ale kdybyste mě potřebovala, najdete mě v Londýně v Downing Street.“

„Beaconsfield,“ opakovala ochromeně. „Lord Beaconsfield.“ Ovšem. Proto jí připadal tak známý. Viděla jeho podobiznu na leptech v londýnských novinách, ale nikdy ho nespatriila ve skutečnosti. Takže teď Beaconsfielda znala osobně.

„A jak se jmenujete vy, madam?“

„Promiňte,“ zamumlala. „Lloydová. Konstace Lloydová.“

„Slečno Lloydová, děkuji vám za potěšení, které jsem měl z vaší společnosti. A ať se pro vás a vašeho pána všechno v dobré obrátí. Přeji vám hezký den, moje milá.“

Sluha a starý muž společně odešli a Konstance se ztěžka posadila na lavičku. Nechtěla tomu uvěřit, pořád nevycházela z údivu, že mluvila s Beaconsfieldem. Konstance Lloydová, někdejší guvernantka, právě strávila skoro hodinu s lordem Beaconsfieldem, známějším pod jménem Benjamin Disraeli... s anglickým premiérem.

Když se vrátila do zámku, v části pro služebnictvo vládl chaos. Místo hladkého, trochu hektického chodu stroje, který ráno opustila, se ocitla v naprostém zmatku. Když Konstance vstoupila do kuchyně, zrovna dopadla na kamennou podlahu velká mísa, ale skoro nikdo si toho nevšiml.

Ve chvíli, kdy se objevila ve dveřích, jeden kuchař zakřičel: „Vrátila se! Řekněte panu Brownovi, že je zpátky!“

„Co se stalo?“ zeptala se Konstance.

„Všechno je jinak, to se stalo! Lidé přicházejí a odcházejí, princ má náladu na to a pak zas na ono. Všechno je zas jinak.“ Kuchař si povzdechl.

Do kuchyně vstoupil zahradník s botama obalenýma hlínou, vrhl pohled na Konstanci a odběhl.

„Přivedu sem Browna,“ pronesl přes rameno.

„Je někdo nemocen?“ Konstance se obrátila ke třem služebným, které utekly, jen co je oslovila.

„Nikdo nestůně,“ prohlásil kuchař a zlověstně přikývl.

„Copak mi nikdo nepoví, co se děje?“

„Pan Brown vám to řekne... on... „

„Ženská, kde jste byla?“ Baryton Johna Browna, který málem rozechví val okenní tabulky, si nikdo nemohl splést s jiným hlasem.

„Byla jsem se projít po okolí zámku. Dobrý Bože na nebesích, co se stalo?“

Muž ji vzal za rámě, zvedl ji nad zem a postavil ji stranou. „To bolí, pane Browne.“

„Nechtěl jsem vám způsobit bolest, slečno Lloydová,“ procedil mezi zuby. „Musím vám to říci ha rovinu. Smithe uvěznili.“

„Uvěznili? Z jakého důvodu?“ Svět se s ní zakymácel.

„Na základě obvinění z velezrady.“

„Z velezrady?“ Slova se jí zaškrtila v krku. To přece není možné!

„Jo, z velezrady. Ale děvče, než... Žádal mě, abych vám něco řekl.“

„Velezrada,“ opakovala otupěle a nemohla se vyrovnat se slovem, které znamenalo takovou úděsnou skutečnost.

„Proboha, ženská, poslouvejte. Nemám tolik času.“ Udeřil rukou o rám dveří, až Konstance nadskočila. „Než ho uvěznili, požádal mě, abych vám vyřídil, že ho to velmi mrzí, ale že si znovu nechal projít hlavou, co vám napsal v dopise. Řekl, že ta slova byl omyl, že tomu budete rozumět. A že lituje, pokud vám nějak ublížil.“

„Cože? Nerozumím tomu, nemůžu teď přemýšlet.“

„Kčertu se vším, ženská, prostě vás nemiluje!“

„Ne, ne. To není pravda.“ Promnula si oči a pokusila se uspořádat myšlenky. „Řekl to jen proto, aby mě ochránil. Nechce, abych na něho čekala, ale já ho neposlechnu.“

„Jste snad úplně zpitomělá? Zrovna jsem vám řekl, co mi pověděl, než ho uvěznili. Než ho uvěznili! Nesed'te si na uších, ženská!“

„Ne. Určitě jste si to popletl.“

„Nemám čas, abych tu dělal chůvu,“ zavrčel a ráznými kroky vyšel z kuchyně.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Konstance pozorovala vzdalující se záda Johna Browna a vzkypěl v ní vztek.

„Počkejte chvíli,“ zakřičela a vlastní hlas ji zarazil. Brown se pomalu otočil a nesouhlasně pozvedl husté obočí.

„Vy to můžete zastavit.“ Nakročila k němu. „Jen vy, pane Browne, víte, že Josef se nezapletl do žádných vlastizrádných spiknutí. Proč jste nic nepodnikl, abyste tomu zabránil? Proč jste nic neudělal?“

Brown jí pohlédl přes rameno, a když se ujistil, že je nikdo neposlouchá - všichni byli vtaženi do příprav na náhlý a nečekaný odjezd prince a premiéra, který si vynutil, aby okamžitě připravili oběd - pak teprve promluvil.

„Nejhorší, co bych teď mohl udělat, ženská, by bylo postavit se na Smithovu stranu. Pak by neměl žádnou naději. Rozumíte mi?“

„Ale přece jste spolupracovali, abyste ochránili královnu a její rodinu. Určitě pro to máte nějaký důkaz.“

Znovu ji popadl za ruku a vtáhl ji do spíže. Rozzlobeným chraptivým hlasem jí řekl. „Vy tomu pořád nerozumíte. Použili Smithe, aby dostali mě.“

„Kdo?“

Do ucha jí zamručel Brownův neradostný smích. „Vy to nevíte? Většina z nich by se ráda zúčastnila mé popravy, a kdyby to nevyšlo, tak by se spokojili s mým pádem. Vy jste neviděla ten pamflet?“

„Slyšela jsem o něm.“ Snažila se vykroutit z jeho sevření. Uvolnil stisk, ale nepustil ji.

„Dovolte, abych vám osvěžil paměť. Ta nactiutřačná pomluva rozhlašovala, že jsme s královnou manželé. Nazvali to Císařovna Brownová. Nebrali ohled na to, že ta žena připravuje ráno i večer manželovi šaty, jako by byl ještě naživu. Nikoho netrápilo, že má každou noc položenou na vedlejší posteli jeho posmrtnou podobiznu. Takoví jsou ti, kteří mi nemohou zapomenout, že mám přístup ke královně.“

„Já vím, Josef mi o tom povídal. Ale stejně byste to možná mohl zastavit.“

„Jste snad praštěná, ženská? Ona je anglická královna. Ti, kdo se k ní chtějí dostat, a vy dobře víte, koho tím myslím, o to musí požádat mě. Není to dost velký důvod pro to, aby na mě měli vztek?“

„Ale ona vás potřebuje,“ řekla Konstance s tváří čtvrt metru od jeho. „Musí mít někoho, komu může důvěřovat, a protože její manžel už nežije, obrací se na vás.“

Brown zavrtěl hlavou. „Jo. Tak to vidím já i královna. Proboha, nechci se stát králem. Ale někteří členové její vlastní rodiny ve mně spatřují hrozbu. A ti, kdo k její rodině nepatří, ve mně vidí nebezpečného cizince.“

„O mně si myslí totéž,“ zašeptala.

„Jo. Máte pravdu. A stejně je na tom Smith. Ale vy máte výhodu, že jste žena a k tomu hezká a Američanka. Na Smithe a na mě pohlížejí jako na odporné Kelty. Má mnohem větší šanci ubránit se sám, než když mu budu pomáhat. To je mi jasné.“

Konečně pustil její paži.

„Jak ho uvěznil?“ Měla unavený hlas. „A proč?“

„Protože ho přistihli na pozemcích patřících ke královskému sídlu. Měli v úmyslu přistihnout mě, jak kazím vodu. Místo toho jim padl do rukou Smith.“

Najednou ji napadla nadějná myšlenka. „A co královna? Ta by se za Smithe mohla přimluvit!“

„Ne. Ona neví, co Smith dělá. Skrýval jsem to před ní, protože jsem nechtěl, aby ji to rozrušilo. Vůbec nic netuší a já jí o tom nepovím, alespoň ne do té doby, než jí bude lépe.“

„Co můžeme dělat, pane Browne?“

„Nevím. Myslím, že nejlepší bude, když budeme od něho zachovávat co největší odstup. Kdybych si myslel, že to Smithovi pomůže, už bych se za ním dávno vypravil. Ale jen bych tím urychlil jeho zkázu.“

„Tak to oznamte veřejnosti,“ naléhala na něho. „Ať všichni vědí, co se tu děje.“

„Jo. A přemýšlejte, co by následovalo. Kdybych něco takového prohlásil, zas bych jen přispěl k jeho konci. Postavit se principi by znamenalo nejen sebevraždu, ale vlastizradu.“

Zkřížila přes sebe vpředu paže, jako by odrážela další úder. „Co tedy můžeme udělat?“

„Vy uděláte nejlíp, když odsud odjedete. A co se týká mě, nejlepší bude, když budu jednat, jako by se nedělo nic nepatřičného.“

„Ale určitě toho můžeme podniknout víc. Odmítám na tohle přistoupit.“

„Smithovi teď nelze nijak pomoci. Musí se z toho dostat sám. Jakákoli naše snaha by mu v tom jen překážela.“

„To asi neudělám,“ zašeptala. „Já Josefa miluji.“

„Musíte na něho zapomenout.“ Brownův hlas zjhl, jak by od něho nikdy nečekala. „On vás nemiluje, děvče. Je to tvrdé, já vím, ale je to pravda. Vraťte se do Ameriky. Nemiluje vás.“

„Ne, nemáte pravdu. Neznáte ho tak jako já.“

„Znám ho líp, děvče, protože jsme si se Smithem podobní. Jsme samotáři. Dáváme přednost osamělosti před společností.“

Životem procházíme bez rodiny, jen s několika přáteli. Čím dřív na něho zapomenete, tím lépe z toho vyváznete - a Smith taky. Vaše budoucnost je někde jinde. Na tohle všechno zapomeňte, pro blaho vás obou.“ „Nemohu.“

„Musíte, děvče. Všichni máme nějaké srdeční trápení. Všichni. Někteří si toho užijou až dost. Nejlépe uděláte, nejen kvůli sobě, ale i kvůli Smithovi, když odjedete. Svou přítomností tady jen k němu přitahujete pozornost. A v hloubi duše mi dáte za pravdu.“

Najednou se jí všechno hrozivě vyjasnilo. Měl pravdu. „Dobrý Bože.“ Položila si ruku na ústa a pohlédla na Browna. „Co jsem to jen udělala?“

„Teď to nechte.“ Poplácal ji po paži, ale nevnímala to. „Najdu někoho, aby vás odvezl na nádraží. Měla byste stihnout odpolední vlak na jih.“

„Co jsem to jen udělala?“ opakovala.

Brown ji pozoroval, jak pomalu kráčela po schodech nahoru, s tyrkysovými očima plnými slz. Zaslechl, jak zadržela dech, když se pokoušela potlačit vzlyk.

„Otázka je, děvče,“ zamumlal si muž, „Co jsem právě teď udělal já!“

Na nádraží v Ballsbridge na ni čekal Filip.

Kdyby cestou nepromáčela kapesník pláčem, který ji otupěl a vyčerpal, polekala by se ho mnohem víc. V uších jí zněla Brownova slova jako duté údery na buben a útočila na ni svou pravdivostí.

Velký státník Disraeli se v jejím případě mýlil, když ji ujišťoval, že všechno dopadne dobře, pokud jsou oba partneři naživu.

Za několik minut nato poznala, že její budoucnost nebude spojena s Josefem.

Disraeli měl v určitém směru štěstí. Ačkoli truchlil nad ztrátou své manželky, alespoň s ní prožil několik desítek šťastných let, na které mohl vzpomínat. A mohl své hoře sdílet s ostatními lidmi a každý jeho soužení chápal.

Konstance v sobě chovala nemnohé vzácné chvíle, pár stisků ruky, pohled, polibek. Ať byla její ztráta sebebolestnější, bude nucena snášet ji v naprostém mlčení. Nikdo se nedozví, co mohlo být, kdyby k ní život nebyl tak krutý.

„Konstance.“ Filip s ní hovořil vlídně. V tmavě modrém redingotu s černými klopami vypadal jako ztělesnění elegance. Ale jeho výraz se nápadně změnil. Vypadal... šťastně, klidně a uvolněně.

„Jak jsi věděl, že tu budu?“

„Dostal jsem telegram z Balmoralu od Johna Browna. Je mi líto, že vypadáš tak vyčerpaně.“

„Filipe...“ Nevěděla, kde začít. „Četls ten dopis, co jsem ti napsala?“

„Ano, četl. Musím říci, že jsi způsobila ve vznešeném domě Hastingsů pěkný poprask.“

„To je mi líto. Prosím tě, nechtěla jsem...“

„Ne. Ty mi nerozumíš.“ Filip si prohrábl rukou vlasy a pak na ni pohlédl.

„Když jsem četl tvoji zprávu poprvé, měl jsem vztek. Vyváděl jsem, kopal do stolu, klel, vykřikoval jsem, jak si s tebou vyrovnám účty a jak je to nespravedlivé. Prostě takové věci.“

„Filipe.“ Pomalu zavrtěla hlavou.

„Ale pak jsem šel na dlouhou procházku a najednou mě předjela stará bryčka. Seděla v ní Viola a jela k nám na sousedskou návštěvu a no... Není taková, jak si myslíš, Konstance.“

„Opravdu ne?“

„Ne, je soucitná a upřímná. Nechala mě, abych se vymluvil a vyláteřil. A já jsem se jí svěřil s tím, co jsem nikdy nikomu neřekl. V té bryčce jsem vyslovil nahlas, co jsem si do té doby neuvědomil. Zkrátka na konci té projížďky mi bylo jasné, že ji miluji - a že jsem ji asi vždycky měl rád. Měla jsi pravdu, Konstance. Nevím, jak by ti poděkoval. To ti nemohu nikdy oplatit. Měla jsi pravdu.“

„Jsem ráda, že jsi šťastný, Filipe, opravdu.“

„No, všechny to docela potěšilo, kromě Dishyho. Hrozně teď vyvádí, ale míň než obvykle a určitě ne tolik, jako když Viola naposled zrušila zasnoubení.“

„To je nádherné.“ Slabě se usmála.

„Ano, no takhle to je. A co ty? Jak ti mohu pomoci? Udělám všechno, co je v mých silách.“

„Nevím. Myslím, že si najdu jiné místo.“

„Jako guvernanka?“

„To určitě a možná se vrátím domů.“

„Na ostrov Wight?“

„Ne. Měla bych se doopravdy vrátit domů, do Ameriky. Ale vždycky ti zůstanu vděčná za to, že jsi mi nabídl manželství. Ty i tvoje rodina jste mi prokázali tolik laskavosti a způsobili jste si se mnou mnoho vydání. Slibuji, že vám splatím všechno oblečení.“

„Konstance, prosím tě. Vrať se do našeho domu a zůstaň, jak dlouho budeš chtít. Nemusíš se o své budoucnosti rozhodovat zrovna teď. Odpočiň si trochu a všechno se ti vyjasní.“

„To je zrovna ono, Filipe. Všechno vidím naprosto zřetelně, a proto musím odjet. Jede tenhle vlak do Londýna?“ Ukázala přes koleje.

„Myslím, že ano. Proč se ptáš?“

„Musím si tam zařídit několik záležitostí a pak možná odjedu na čas do Cowesu, abych si tam odpočinula. Paní Whitestoneová mě tam možná na několik dní laskavě ubytuje. A pak pojedu domů.“

„Nemůžeš odjet jen tak. Máme o tebe starost. Uvaž to ještě jednou, Konstance. Co tě čeká za oceánem? Nemáš tam rodinu ani zaměstnání. Neukvapuj se.“

„Slyšela jsem, že je tam mnoho pracovních příležitostí. Možná se vydám na Sever, do New Yorku nebo Bostonu. Země se začíná obnovovat. V nejhorším případě zas budu pracovat jako vychovatelka, lidé si zas mohou dovolit guvernanky. Tak dlouho jsem tam nebyla. Myslím, že konečně nastal čas, abych se vrátila domů.“

„Konstance,“ začal Filip. Pak zmlkl a jemně ji odtáhl stranou. „Proč bys měla zas někde začínat?“

„Ne,“ usmála se. „Potřebuji se vrátit domů.“
Filip jí nakonec podal cestovní vak. „Víš, třeba si to rozmyslíš. A pak se možná vrátíš.“
„Děkuji ti.“
„Neměla bys cestovat sama. Dovol, prosím, abych tě doprovázel.“
„Ne, děkuji ti. Mně to opravdu nevádí. Já jsem opravdu zatvrzelá stará panna, Filipe. Nikdo si mě ani nevšímne.“
„Kde budeš bydlet? Tedy v Londýně. Říkala jsi, že nejdřív pojedíš tam.“
„Já... abych pravdu řekla, ještě mě to nenapadlo.“
„Mám dům v Knightsbridge, hned vedle Hyde Parku. Máš kousek papíru?“
Vytáhla z kabelky tužku a papír a Filip jí načmáral adresu. „Pošlu hospodyně telegram, aby tě čekala.“
„Děkuji ti, je to od tebe velmi laskavé.“
„Ne. A promiň, že se ptám, ale máš vůbec nějaké peníze?“
„Mám trochu peněz, ano. Mám dost, abych se dostala do Londýna a pak na ostrov Wight.“
„Podívej.“ Sáhl do kapsy. „Tady máš nějaké peníze. Vezmi si je.“
„Ne. Prosím tě, už tak ti nebudu moci splatit všechno, co ti dlužím...“
„Co mi dlužíš? Nic mi nedlužíš. Já jsem tvým velkým dlužníkem. Vezmi si to, trvám na tom.“
Nakonec ho nechala, aby jí strčil bankovky do kabelky. „Děkuji ti.“
„Nemáš zač. Dovol, abych tě doprovodil k vlaku.“
Beze slova kráčeli zpátky k vlaku. Filip Konstanci pomohl nastoupit do vozu. Podal jí kožený cestovní vak a dveře za ní zaklaply. Když vlak vyjel ze stanice, napadlo ji, jestli neudělala chybu.
A pak se usmála. Ne, takhle je to naprosto správné a jestli ne pro ni, tak určitě pro všechny ostatní.

Konstance nebyla v Londýně několik roků, naposled sem přicestovala s Whitestoneovými na nákup oblečení pro starší dceru, kterou se chystali uvést do společnosti. Po těch pár letech jí londýnské ulice připadaly špinavější, zaneřáděné kobylicí a odpadky. Za chvíli ulpěly Konstanci na šatech saze.

Teprve ve vlaku do Londýna si Konstance přepočítala peníze, které jí dal Filip a údivem vyjekla. Bylo to přes dvě stě liber, víc, než kolik si vydělala za čtyři roky jako vychovatelka. S penězi od Violy, i po zaplacení jízdenky na vlak, jí zbylo přes dvě stě třicet liber.

Tolik peněz neviděla za celý život.

Na nádraží King's Cross si najala bryčku do Knightsbridge. Tam ji srdečně přivítala hospodyně a vysvětlila jí, že už dům připravuje na příjezd Filipa, který se sem chystá na první zasedání parlamentu.

Po bezesné noci a bohaté snídani, kterou sotva snědla, vyrazila Konstance z domu v najaté drožce.

Musela se dostat ještě na další adresu v Londýně, do Josefovy laboratoře, kde prováděl všechny svoje pokusy. Věděla, že tam najde důkazy, že Josef jen sbíral vzorky a nezamýšlel v královských sídlech někoho otrávit.

Filip jí vysvětlil, že laboratoř leží kousek od Waterloo Road. Konstance se tam chtěla dostat co nejrychleji.

Chodce i kočáry zdržovaly zmatky v obou směrech. Když vozy uvízly v blátě, vozkové na sebe pokřikovali přes koně, kteří nervózně stříhali ušima. Pouliční obchodníci se svými kárami přecházeli ulice, jak se jim hodilo, a vůbec nedbali na to, že brání v provozu ostatním, a nabízeli kolemjdoucím povadlé ovoce a zeleninu, hudební nástroje i živá koťata. Hlasitými nabídkami svého zboží přehlušovali neustálý rámus, překřikovali ostatní prodejce a pouliční provoz.

Na rohu ulice vyhrávala cikánská kapela a kolem ní se shromáždil dav, který naslouchal houslím, kytarám a tamburínám a pozoroval víření duhových barev

na sukni tanečnice. Muži si zachovávali důstojně znuděný výraz, ale ženy obtěžkané krabicemi na klobouky a papírovými balíčky spolu vzrušeně hovořily. Občas se dotkly okraji čepců jako ptakopyskové zobáky nebo se o sebe otřely klobouky s péry.

Prodáváci novin sváděli boj o místa na nároží a vítězové pak vykřikovali titulky nejnovějších vydání novin. Konstance požádala vozku, aby jí koupil troje noviny, ale ani v jedné nenašla zmínku o Josefovi a jeho uvěznění.

„To je ale divné,“ řekla si a otírala si přitom z prstů tiskařskou čern. Před několika dny každé Josefovo hnutí připadalo novinářům natolik podezřelé, že je hned zveřejnili, a teď, když Josef seděl ve vězení, jim nestál za jedinou poznámku. Možná zprávy o něm ještě nedorazily do Londýna nebo Brown svými nenucenými způsoby novináře nějak zmátl.

Kočár přešel Temží přes Waterlooský most do východní části Londýna. Puch řeky byl tak silný a nechutný jako usazený kal ve stojaté vodě. Řeka byla zaneřáděna odpadem a zbytky živočichů, nádobím, nábytkem a koly od vozů. V zátočině řeky se malý chlapec v kalhotách s prodřenými koleny snažil vylovit židli se třema nohama, která se vznášela na hladině.

Konstance požádala vozku, aby pokračoval dál na Waterloo Road. Pohlédl na ni trochu poplašeně, zjevně ho nepotěšilo ani nejbližší okolí ani směr, který si přála. Tohle nemělo nic společného s módní stranou Londýna. Chodci tu nenosili balíčky ani nekráčeli odhodlaně určitým směrem.

Všechny budovy v úzké ulici si byly podobné - postrádaly jakékoli ozdoby či detaily. Konstance požádala kočího, aby na chvíli počkal, a vydala se dál pěšky. Vozka se jí chystal pomoci, ale když se rozhlédl kolem, zůstal raději sedět na kozlíku.

Konstance si připadala velmi nápadná, když se pokusila vstoupit do několika budov. Už se skoro vzdala, když došla k malému domu a zaklepala na dveře. Otevřel jí mladý muž.

„Promiňte,“ začala otázku. „Hledám laboratoř pana Josefa Smithe. Víte, kde to je?“

„To bylo tady, slečno,“ odpověděl mladík.

„Tady?“ Našla to! „Mohu prosím vstoupit? Jsem přítelkyně pana Smithe a...

”

„Řekl jsem, že to tu bylo, slečno. Už to tu není.“

„Tomu nerozumím.“

„Pan Smith už tuto budovu neužívá. Odvezl si všechno s sebou. Už tu není.“

„Mohu se prosím podívat, kde byla jeho laboratoř?“ Možná tam objeví nějaký záchytný bod, něco, co jí pomůže očistit jeho jméno.

„To bohužel nepůjde, slečno. Dům si už pronajal někdo jiný. Přeji vám hezký den.“

Mladík zavřel dveře a Konstance zřetelně zaslechla, jak za ním zapadl zámek.

Musela si všechno promyslet. Potřebovala přijít na něco jiného. Ačkoli ho už nikdy neuvidí, musí mu nějak pomoci, než sama odjede navždy pryč z Anglie. Alespoň tohle může udělat.

„Provedl jsem to dobře, pane?“ zeptal se mladík.

Starší pán přikývl. „Velmi dobře, chlapče. Chlapec za svou námahu dostal zlatou minci. Tolik peněz ještě nikdy neviděl pohromadě.“

„Děkuji vám! Děkuji vám, pane!“

Mladík odešel a nechal pána v laboratoři. Ten prozkoumal všechny lahvičky, vzorky a poznámky předchozího obyvatele laboratoře Josefa Smithe.

Ať už se věci vyvinou jakkoli, bylo nanejvýš nepravděpodobné, že se pan Smith ještě někdy vrátí do laboratoře v East Endu.

Opravdu velmi nepravděpodobné.

Pán se usmál a odložil si klobouk a plášť.
Opravdu se sem Josef Smith sotva kdy vrátí.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Konstance se mohla obrátit jen na jednu adresu.

Druhý den ráno se oblékla s obzvláštní pečlivostí, neboť si uvědomovala, že její plán je troufalý a trochu šílený. Ani v ranních novinách nenašla zmínku o Josefu Smithovi, ačkoli si už uvědomila, že to nemá valný význam. Jen to dokazovalo, že londýnští reportéři postrádají bystrost i známosti, kterými se tak rádi chlubí.

Než opustila dům v Knightsbridge, poslala dopis Harriet Whitestoneové do Cowesu, v němž ji prosila, zda by směla přijet na krátkou návštěvu. Pak už ji nic nezdržovalo v jejím poslání.

Uklidňovala se tím, že ať na veřejnost pronikly jakékoli zprávy, brzy Anglii opustí a s ní i všechny její obyvatele. Ať udělá cokoli, brzy ji od Velké Británie oddělí oceán.

Její cíl ležel jen kousek od radnice, také ve West Endu. Všechno na této straně Temže působilo jinak - pachy, pohledy, lidé. Všechno tu vypadalo řádně, slušně a dobře nebo se aspoň tak tvářilo.

Konstance se obezřetně přiblížila k ponurému domu na Downing Street a zmobilizovala všechny síly, aby se popohnala kupředu. Před ní ležel nelehký úkol. Vyleštěná měděná tabulka nesla jen číslo deset, velké, a přesto nenápadné, jako by hlásala, že pokud se potřebujete zeptat, kdo tu sídlí, pak tu raději vůbec neklepejte.

Kolem domu promenovali dobře oblečení muži, někteří s optimistickým výrazem, jiní s unavenou a strhanou tváří, neboť kdysi v sobě chovali velká očekávání, ale nyní přivykli porážkám a ponížení. Stáli v těsných hloučcích, dotýkali se lokty a povzbuzovali se navzájem tím, že zastrašovali všechny ostatní přítomné.

Muži ukročili stranou, aby Konstance mohla projít. Všichni zmlkli, jen na sebe mrkli nebo šťouchli loktem svého souseda. Konstance stiskla kliku sebevědoměji, než se cítila.

Dveře se otevřely. „Prosím, madam?“ Otevřel jí lokaj v na-pudrované paruce. Zdálo se, že se ještě úplně neprobral a že s ním nebude snadná domluva.

„Ano.“ Konstance se napřímila. „Přeji si hovořit s lordem Beaconsfieldem.“

„Bohužel churaví.“ Muž kupodivu dokázal hovořit, aniž by změnil výraz, jen dolní ret se mu váhavě pohnul.

Dveře se začaly zavírat, ale Konstance mezi ně strčila nohu. „Promiňte. Byla jsem s lordem Beaconsfieldem na Balmoralu a chtěla jsem se poptat na jeho zdraví.“

Muž jen pozvedl víčka. „Jestli mu chcete nechat svoji navštívenku, tak prosím.“

„Nemám navštívenky. Tedy nemám je s sebou. Musela jsem je nechat ehm v paláci.“

Usmála se způsobem, o němž doufala, že vyvolá v lokajovi důvěru.

Dveře se začaly znovu zavírat.

„Prosím, povězte lordu Beaconsfieldovi, že si s ním přeji hovořit o stejné záležitosti.“

„O stejné záležitosti?“

„Ano. Ve Skotsku jsme spolu dlouho mluvili o určité věci.“ Konstance se ohlédla, a protože ostatní návštěvníci k ní přikročili blíž, aby zachytili její slova, zašeptala: „Raději bych se o tom nezmiňovala. Nepřidalo by to na vážnosti ani mně, ani lordu Beaconsfieldovi.“

Lokajovy ospalé oči se pootevřely. „Samozřejmě. Řeknete mi svoje jméno, madam?“

Řekne mu něco její jméno? Kde bere tu drzost, že si myslí, že anglický premiér si najde čas, aby se s ní bavil o osobních záležitostech. Počínala si nejen troufale, ale skoro neodpustitelně.

Ale v posledních dvou týdnech prováděla skoro pořád neodpustitelné věci.

Dodala si kuráž představou, že už brzy z této země odjede.

„Jsem slečna Konstance Lloydová.“

Dveře se zavřely a tentokrát už mezi ně nohu nestrčila. Teď už mohla jen čekat a doufat, stejně jako desítky dalších, kteří do Downing Street přišli se svými naléhavými záležitostmi. Některé jsou možná otázkou života či smrti.

Ale s takovou věcí sem přišla i ona.

Po několika minutách si čekající muži zřejmě zvykli na její přítomnost a začali spolu bez zábran hovořit. Zaslechla útržky rozhovoru o přestupcích na pastvinách na západě a vysokých místních daních na jihu. Jeden muž si hořce stěžoval na vysokou dovozní přírážku uvalenou na francouzská vína.

Dveře se otevřely, všichni shromáždění ztichli a čekali, až uslyší, kdo byl vybrán ke slyšení.

„Slečno Lloydová?“

Konstance prošla kolem čekajících pánů, kteří na ni vrhali zvědavé i zlostné pohledy. Ona jediná směla vstoupit do domu číslo deset.

„Prosím, udělejte si pohodlí,“ vyzval ji se smuteční obřadností lokaj. Posadila se na červeně čalouněný gauč v hale a zase čekala.

Z místnosti o patro výš se vynořili nějací pánové, upravovali si kravaty, oprašovali klobouky a scházeli přitom se schodů.

Hovořili ztlumeně a svůj skutečný názor na to, co se právě seběhlo, si nechávali na později, až dorazí do svého klubu nebo místní restaurace.

Konstance chytila rukavičky do druhé ruky a počítala příčky na zábradlí. Viděla jich třicet čtyři. Pak ještě přepočítala pruhy na tapetě v hale, těch bylo sto dvanáct. Konečně ji zavolali.

„Tudy, slečno Lloydová,“ řekl s úklonou lokaj.

Konstance ho následovala po schodech nahoru a pak doleva k trochu pootevřeným dveřím. Aniž vzal za kliku, sluha oznámil.

„Slečna Lloydová, můj pane.“

„Slečna Lloydová? Jen pojdte dál,“ vyzval ji vyschlý hlas, jenž si pamatovala z Balmoralu. „Promiňte, že jsem vás sem nedoprovodil sám. Zase ta dna.“

Vstoupila do jeho kanceláře a on se trochu nadzvedl na židli. Psací stůl pokrytý papíry působil dojmem systematického nepořádku.

„Těší mě, že vypadáte tak dobře, slečno Lloydová,“ řekl a opřel se o opěradlo židle.

„Děkuji vám, vy také vypadáte dobře,“ odpověděla, ačkoli to vůbec nebyla pravda. Mužova pleť nesla nazelenalý nádech, který mu opravdu nedodával zdravého vzhledu a pod očima se rýsovaly tmavé kruhy. Stejně jako v přirozeném světle ve Skotsku i zde dojem z pleti zhoršoval kontrast jeho příliš černých vlasů. Taková barva by vypadala nepřirozeně na každé hlavě, ale na nápadně bledém muži jeho věku každý na první pohled poznal, že si vlasy barví i natáčí. Přes čelo mu furiantsky a nepatřičně padala jediná kadeř.

„Nu, osvobodte mě od státních záležitostí, moje drahá, a počastujte mě záležitostmi srdečními.“ Odsunul stranou papíry a usmál se.

„No, můj pane,“ začala. „Jestli si ještě vzpomínáte, když jsme se naposled setkali, hovořili jsme o jisté věci a vy jste usoudil, že pokud jsou oba partneři naživu, situace není beznadějná.“

„Ano. Ano, pamatuji se na to a pořád tomu doopravdy věřím.“ Během řeči si položil před ústa ruku a ha okamžik se odvrátil. Konstance si uvědomila, že mu spadly falešné zuby.

Když si upravil svůj vzhled a zasunul zuby zpátky, řekla Konstance. „Můj pane, problém je v tom, že jeden partner už možná nebude žít.“

„Dobrý Bože, jste snad nemocná?“

„Ne. Nejsem to já, komu hrozí nebezpečí.“

„Pak je to váš mladý přítel. To mě ale rmoutí. Jaká nemoc ho trápí?“

„Víte pane, trápí ho to, že ho křivě obvinili z vlastizrady.“

Výraz na premiérově tváři by bylo možné charakterizovat jako komický, kdyby situace nebyla tak zoufalá. Konstance stručně shrnula všechno, co se přihodilo, uvedla Josefovo jméno i jeho spojení s Johnem Brownem. A zmínila se i o princí a jeho sluhovi.

Disraeli poslouchal a když dívka skončila, pomalu sepal ruce na stole.

„Moje drahá, obdivuji, jakou odvalu jste sebrala, když jste přišla sem a prosila za Smithe. Ale upřímně řečeno, nic jsem o jeho případu neslyšel. Když ty události měly údajně vyjít najevo, pobýval jsem na Balmoralu a zatím mě nikdo o ničem takovém neinformoval.“

Konstanci to úplně zarazilo. Ale z jeho chování a zřejmého údivu nad některými překvapivými podrobnostmi, které mu pověděla, vyplývalo, že premiér mluví čistou pravdu.

„Tak kde tedy je?“ zeptala se a zavrtěla hlavou. „A proč by mi Brown lhal?“

„Moje drahá, možná jste si nevšimla, jakou povahu má většina horalů. Nepravdivé pověsti a pomluvy jsou pro ně hlavním rozptýlením a nikdo se nestará o věrohodnost takových řečí. Možná Brown naletěl na nějakou takovou povídačku a předal ji vám a pak poznal, že je to jen - povídačka.“

„A co Josef?“ V hlavě jí vyvstala tak hrozná představa, že stěží dýchala.

„Je možné, že vaše náklonnost k němu je větší než jeho k vám?“ Mluvil jen o trochu hlasitěji než šeptem, ale jeho slova jí úplně zavřískla v uších.

„Až do této chvíle jsem o tom nepřemýšlela.“ Sevrěla ruce. Bylo to možné po té noci na Balmoralu?

Zavřela oči a vzpomněla si, jak se chovala. Hůř než nestydatá courá. Určitě jí zcela pohrdá.

A pak ji napadlo ještě něco. Josef určitě do všeho zasvětil Browna. Učinil zoufalý pokus, aby se jí hned a navždy zbavil, a protože vypadala tak odhodlaně, věděl, že na ni musí vymyslet něco hodně chytrého.

Určitě si ji oškliví a lituje ji.

Zachovala se jako hloupá husa a co horšího, Konstance Lloydová, která si zakládala na svých vybraných způsobech a přijela do Británie ukázat Angličanům, že Američanka může projevovat stejný takt a dobrý vkus jako oni, nakonec provedla tohle.

Jak by se za ni styděli její rodiče, kdyby to věděli, ale díky Bohu už je to nemohlo trápit. Poprvé od jejich smrti byla ráda, že už nežijí, a nevidí, jak pošetile si v životě vede jejich dcera.

„Slečno Lloydová? Je vám dobře?“

„Ano. Ano, je mi dobře. Děkuji.“ Vrávoravě se postavila. „Nesmím vás už déle zdržovat, můj pane. Děkuji vám za vaši laskavost. Ještě jednou vám děkuji.“

Konstance vyšla z kanceláře a hleděla vytřeštěně před sebe, celou její bytost zalilo ponížení a hanba. Nevnímala ani lokaje ani premiéra, kteří ji vyprovodili do haly.

Nevšimla si na schodišti staršího muže, kterého minula. Ohlédl se za ní a na chvíli se zastavil, než pokračoval dál.

„Takže vy jste ten nový premiér? Hrůza. K čertu, to jsem zvědav, jak to přežijeme.“

„Ballsbridge! Pane Bože, jak rád vás zas vidím v Londýně! Co vaše tunely?“

„Jsou bezvadné, pane. Zřídil jsem taneční sál pod jabloňovým hájem.“

„To je úžasné! Pojd'te dál, jen pojd'te dál. Když mi řekli, že se mě chystáte navštívit, udělal jsem si odpoledne volno na pozdní oběd. Prosím vás, počkejte chvíli. Tyhle nové zuby mě pěkně štvou.“

„To je mi líto. A děkuji vám, pane. Záležitost, kvůli které jsem za vámi přišel, se týká mladé dámy, která zrovna odešla, a jistého mladého muže.“

„Pojd'te dál,“ opakoval druhý muž. „Bože, Ballsbridge, tak rád vás zas vidím!“

COWES NA OSTROVĚ WIGHT LISTOPAD 1874

„Jsi si jista, že chceš tohle všechno podstoupit, Konstance?“ Zeptala se znovu Harriet Whitestoneová a dolila si čaj. „Zdá se mi, že je to příliš drastické opatření.“

Konstance se na přítelkyni usmála. „Ne tak docela, Harriet.“ Ještě pořád jí připadalo zvláštní oslovovat bývalou zaměstnavatelku křestním jménem a tykat jí. „Jen se vracím domů, to je celé.“

„Ale ty se vůbec nevracíš domů. Jedeš do New Yorku, který je pro tebe zrovna tak cizí jako třeba Indie.“

„A kdybych si opatřila místo guvernantky v Indii, tak bych určitě jela tam. Opravdu, Harriet, bude to tak nejlepší.“

„Začínám pochybovat o tom, zda jsem udělala dobře, když jsem ti napsala tak nadšená doporučení.“

Konstance se zasmála. „Ale jistě, že jsi udělala dobře! Ani nevím, jak bych ti za ně poděkovala. Zdá se, že pan McKenzie a jeho manželka jsou báječní lidé, i když jsou Severané.“

„No, aspoň jsou to bohatí Severané.“ Harriet udělala krok vpřed a dotkla se přítelkynina ramene. „Proč se vůbec nepokusíš spojit s panem Smithem? Takové jednání se ti vůbec nepodobá, Konstance. Skoro vždycky jsi dělala, co jsi chtěla, Konstance.“

„Úplně vždycky, bohužel,“ zamumlala si pro sebe Konstance.

„Prosím?“

„To nic, Harriet. Ne, nemohu napsat panu Smithovi. Skončilo to, pro mě zrovna ne moc dobře, ale pro něho snad ano.“ „Včera o něm psali v novinách.“

„Opravdu?“ Snažila se mluvit nevzrušeným hlasem. „A co psali?“

„Nebylo tam toho mnoho. Vypadá to, že ho požádali, aby se stal předsedou nějakého vládního výboru zaměřeného na problémy městské chudiny.“

„Opravdu? To je opravdu úžasné. Určitě se mu to bude velice líbit.“

Zabolelo ji, když na něho pomyslela. Když zaslechla jeho jméno, naplnilo ji to hroznou trýzní, ale alespoň, že se mu daří dobře. Premiér měl pravdu: řeči o tom, že by čelil obvinění z velezrady, byly bezdůvodné. Udělala ze sebe úplného pitomce, když prosila za život muže, kterému žádné nebezpečí nehrozilo, a jenž se jen pokoušel uniknout nadbílání dotěrné guvernantky.

Celkem vzato, posledních několik měsíců pro ni znamenalo naprostou katastrofu.

„A v novinách stálo ještě něco zajímavého. Lord Merrymeade zemřel ve spánku. Zнала jsi toho pána?“

„Ano, ano, znala.“ Vzpomněla si na Abigail a přemýšlela, zda bude po smrti manžela vyhledávat Josefa. Dávalo by to smysl, nakonec by spolu mohli být šťastni.

„Konstance, co se děje? Není ti dobře?“

„Ne. Je mi dobře, Harriet. Máme ještě koláčky?“

V klubu, v místnosti ořechem vykládané, seděli dva muži a z křehkých křišťálových sklenek upíjeli brandy se sodou.

„Tak tedy dohodnuto,“ řekl Josef a škrábal se na spánku.

V poslední době ho trápily bolesti hlavy, tak silné a nepolevující, že si od nich nemohl ničím ulevit.

„Ano. Je to dohodnuto, příteli.“ Filip se usmál a položil sklenici na stůl.

„A co na to Cavendish?“

„No, to si asi dokážeš představit, že ho to pořádně naštvalo. Víš, Viola už mu to provedla několikrát. Tak myslím, že už si na to docela zvykl, ale stejně ho to rozčililo. Zaplať Pán Bůh, že matka ještě nepodala oznámení do novin, aspoň je Dishy ušetřen takového ponížení.“

„Opravdu, díky Bohu,“ odpověděl druhý muž. „Pokusila se tvoje matka zase dát do novin úmrtní oznámení tvého otce? Nikde jsem jeho jméno nezahlédl. Potěší mě, když čtu v novinách o někom, koho znám.“

Filip se zasmál. „Ne. Zdá se, že tuto zábavu na chvíli opustila, ale po mé svatbě se k ní určitě zas s novým nadšením vrátí. Matka potřebuje k životu významné události. Možná bude Dishymu hledat novou snoubenku, když ta jeho dosavadní je už zadaná.“

Josef se zasmál.

„Smithi, smím ti něco říci?“

„Ovšem. Co to bude?“

„Nevypadáš dobře.“

„Pracoval jsem příliš mnoho;“ odpověděl Josef. „Teď, když je ustanoven výbor, budu mít čas na odpočinek. Takhle to je.“

„Ale houby. Je v tom Konstance, vid’?“

Josef zavrtěl hlavou a zavřel oči. Jak se pohnul, pronikavě ho rozbolela hlava.

„Víš, vím, kde je. Chce nám splatit oblečení a dopravu, až začne pracovat v novém místě,“ řekl tiše Filip. „Co kdybys jí napsal?“

„Ne.“

„Máš dojem, že se na tebe zlobím za ten veškerý zmatek? Ale já ti to opravdu nemám za zlé. Ani v nejmenším. Kdyby nebylo Konstance, nikdy bych se nedozvěděl, že mě Viola Rathbottomová odjakživa miluje. Proto prováděla všechny ty směšné věci. Víš přece, jaké.“

„Třeba jak postavila na otevřené dveře lahvičku s inkoustem? Nebo jak jezdila po schodech na stříbrném podnosu? A jak na nás stříkala sodovku ze sifonové láhve? Mimochodem, nedávno jsem viděl v parku Violu s Abigail. Zdálo se mi, že mají obě nějak poraněné nohy. Doufám, že to není nic vážného.“

„Že si poranily nohy?“ Filip se rozchechtal. „Protože kulhaly, to myslíš?“

„Ano, Filipe. Řekl bych, že se obě vlekly jako chromé.“

„No, to je úplná novinka. Říká se tomu ‚Alexandřino belhání‘ podle princezny z Walesu. Mezi dámami je to velká móda, že napodobují její chůzi. Je to opravdu naprosto úchvatné.“

„Zbláznil ses? To máme napodobovat každou vadu, kterou se vyznačuje naše královská rodina? Co přijde do módy příště - černý kašel nebo lupy?“

„To není tak špatný nápad, Smithi. Ale vraťme se ke Konstanci, proč...“

„Prosím tě, přestaň. Třeští mi hlava, Hastingsi.“

„Já ji nemiluji. A myslím, že jsem ji ani nikdy nemiloval, ačkoli jí budu vždycky vděčný za to, co udělala. Legrační na tom je, že než jsem poznal Konstanci, bylo mi v životě všechno jasné. To ona poukázala na otázky, na které by mě předtím nenapadlo se vůbec zeptat.“

„Dost, Filipe, jdu domů.“

Vstal a Filip se postavil také.

„Víš, Josefe, mám zatracené štěstí, že mám takového přítele, jako jsi ty.“

Josef se chabě usmál. „Já mám stejný pocit.“

„Uděláš mi laskavost?“
„Zrovna jsem tomu chtěl uniknout.“ Josef stáhl ruku. „A co po mě budeš chtít, abych udělal? Chytit rozzuřeného lva? Ochutnat nový jed? Jen pověz.“
„Aby ses vydal za Konstancí.“
„Už jsem to jednou udělal, Filipe. Podruhé už to neudělám. Měj se hezky, příteli.“
Obrátil se k odchodu a ruku zastrčil do kapsy. Hastings toho nikdy nenechá. Jak si jednou něco vezme do hlavy, nedá si to vymluvit.
„Víš, zachránila ti život.“ Filipův hlas se nesl klubovou halou pokrytou kobercí.
Josef se otočil. „Jsem si toho vědom. Tenkrát s těmi bandity, to přece vím. Pane, mějte se hezky.“
„Ne. Když tě uvěznili, šla za Disraelim.“
Josef se zastavil a obrátil se k Filipovi. „Co jsi to řekl?“
„Vydala se do Londýna, aby ti tam vyprosila milost.“
„Myslel jsem, že to udělal tvůj otec. Mnohokrát jsem mu za to děkoval. Za Disraelim šel tvůj otec.“
„Sám otec by to nedokázal, příteli. Nevěděl o té záležitosti všechno. Teprve když si Disraeli dal dohromady, co mu pověděl otec a co mu prozradila Konstance, uvědomil si, že celá věc vznikla jako výbuch princovy slepé zuřivosti na Browna a že ty ses do toho připletl. Jen pokračuj, Smithi, máš přece na práci důležitější věci než poslouchat novinky, které už dávno znáš.“
Filip se znovu rozhodně posadil na židli a Josef udělal totéž. Objednali si ještě brandy se sodou a teprve po mnoha dlouhých hodinách odešli z klubu.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

**NEW YORK
DUBEN 1875**

Děti McKenziových měly jako obvykle výbornou náladu. Když Lýdie v rozepnutých galoších a Gunter s rozvázanými tkaničkami běželi směrem k Páté Avenue, nakazili každého svým veselím.

Konstance většinou jejich projevy dokázala usměrnit. McKenzieovy děti měla opravdu ráda, i s jejich občasným zlobením a Gunterovými drzími řečmi. Honosný dům za Třicátou ulicí ve východní části města byl pořád plný lidí. Paní McKenzieová se honila ze schůze jednoho dobročinného výboru na další a pan McKenzie neustále přiváděl domů svoje přátele z Wall Street.

Všechny, kdo se setkali s Konstancí, okamžitě zaujal její přízvuk, který považovali za projev povznesenosti a důstojnosti.

„Víte, přijela z Anglie,“ zaslechla jednou Konstance paní McKenzieovou, jak pronesla ke své přítelkyni, s níž odcházela na schůzi Společnosti pro týrané děti. „Pokud jsem tomu dobře rozuměla, měla se tam provdat za anglického vévodu.“

„No,“ odpověděla přítelkyně, „já vždycky říkám, že lepší je být guvernankou v Americe než vévodkyní v Anglii.“

„Určitě,“ souhlasila paní McKenzieová. „Máte úplnou pravdu, paní Appletonová.“

Konstance raději nekomentovala, že to dámy pochopily trochu nesprávně. Ale stejně jako v Anglii, kde ji jako guvernanku pokládali za míšenku amerického domorodce, tady pro ni hrálo to, že se málem stala vévodkyní.

Dámy ovšem neznaly celou pravdu.

Tohoto rána dostala poslední úder. Viola, nyní manželka Filipa Hastingse, jí zase napsala v dopise několik klepů.

„Pomalů, Lýdie,“ poručila Konstancí dívence, která zaskočila za roh.

„Radši počkej nebo tě slečna Lloydová strčí do Towerské věže a zajdeš tam příšernou smrtí zrovna jako ta malá princezna. Je to tak?“ Pohlédl Gunter na Konstanci.

„Právě za tenhle trest jsem opravdu nemohla, Guntere.“ Jeho ruka v její dlani ztuhla. „To udělala moje prapraprababička.“

Oči se mu rozšířily obdivem.

Přešli Pátou Avenue směrem k světle zelené oáze parku a vydali se rovnou za nosem dlážděnou ulicí, plnou povozů, omnibusů, kočárů a dvoukolých drožek, které ze svých útrob neustále vyplivovaly cestující i náklady. Výstavné domy na východní straně ulice se třpytily v jarním slunci a jejich mramorové procovství a kamenná okázalost, stísněná na malém kousku půdy, se dožadovaly pozornosti kolemjdoucích.

„Lýdie, kůň! Pozor na koně!“ Zvolala Konstace, když starší devítileté dítě vběhlo na ulici.

„Za tohle určitě zasluhuje Tower, slečno Lloydová,“ zamumlal šestiletý Gunter.

„Tak to až v nejhorším případě,“ usmála se Konstace. Malý chlapec její úsměv opětoval.

Zoologickou zahradu v parku zaplnily v jednom z prvních hezkých jarních dnů děti s rozjasněnými a dychtivými tvářemi. Vůně pečené kukuřice, slaných buráků, lepivě sladkých karamel a kandovaných jablek se mísila se zvířecím pachem zeber a starého lva, kterého asi nejvíc bavilo jen ležet na zádech a hlasitě chrápat.

Dorazili ke kleci s opicemi a Lýdie i Gunter se rozplývali smíchem nad jejich dováděním. Konstace si konečně mohla sednout a zahloubat se do dopisu od Violy, který jí přišel ranní poštou. Vytáhla jej z pompadurky a znovu si přečetla nejdůležitější novinky.

Přijela sem moje drahá Abigail. Jak víš, nedávno ovdověla. Ale tady v sídle Hastingsových netruchlí a nenaříká a brzy se provdá za někoho, KOHO VELMI DOBŘE ZNÁŠ! Věřila bys tomu? Stane se mou nejlepší přítelkyní i díky svému sňatku. Jen bych si přála, abys tu s námi sdílela naši radost...

Tak tohle jí úplně stačilo. Samozřejmě, že ji těšilo, že je Viola šťastná, ale i v takový krásný den těžko snášela, když četla o Josefovi a Abigail.

Gunter se obrátil ke Konstanci a nápadně přesně napodobil škrábající se opici. Vystrčil dolní ret, levou ruku si přehodil přes hlavu a zatahal se za pravé ucho.

„Tak tohle nezapomeň, Guntere, a určitě se staneš hvězdou na večírcích pro debutantky,“ prohlásila Konstace.

Lýdie se přes rameno zachechtala na svou guvernantku a dál pozorovala zvířata.

Konstace si opravdu neměla na co stěžovat.

Byla zpátky v Americe, i když v téhle Americe si připadala jako cizinec. Všechno tu probíhalo v takovém chvatu, že se bála, že nepřežije cestu za nákupy do Dámské míle nebo nepřejde Broadway. Lidé mluvili rychle, muži se sice chovali zdvořile, ale připadali jí uspěchaní a neupřímní. Ženy nezávisle na životním postavení se stále něčím zaměstnávaly.

Nikdo se tu ani chvíli neposadil.

Konstace se přistihla, že se tomuto chování přizpůsobila. Ne proto, že by měla tolik práce, vždyť McKenzieovi jí štědře dopřávali volna. Udržovala se v neustálém pohybu a věnovala se nejrozmantější činností, aby nemohla tolik myslet na Josefa.

Přes den to fungovalo dobře - vzpomněla si něho jen při chvilkách odpočinku, když si děti hrály v parku neboje vzala na odpolední divadelní

představení. Myšlenky se jí pak zatoulaly a vzpomínala na to, co říkal, nebo si vybavovala výraz jeho tváře a jeho smích. Nebo jeho doteky.

Ale ať byla jakkoli vyčerpaná, ať se večer vrhla se sebevětším nasazením na pomoc paní McKenzieové s nějakou dobročinnou činností, vždycky, když klesla na svoji mosaznou postel a zavřela oči, viděla Josefa. Jeho obličej se jí zjevoval tak jasně, že si mohla představit, jak se ho dotýká, jak mu přejíždí prstem po jizvě na tváři. Ale jen pomyšlení na to, jak by se ho dotkla, jí jasně připomnělo skutečnost.

Už nikdy se ho nedotkne ani nespátí jeho tvář.

A on si nakonec vezme Abigail Merrymeadeovou.

„Slečno Lloydová! Slečno Lloydová! Mohl bych dostat lékořicové lízátko?“ zvolal Gunter.

„Já taky, slečno Lloydová! Prosím, já taky!“ přidala se Lýdie.

Hrdlo se jí sevřelo při pohledu na chlapce a děvčátko s očima rozzářenýma nadějí a radostí. Protože věděla, že vlastní děti mít nikdy nebude. Její život budou provázet děti jiných žen, bude sdílet rodinné štěstí jiných rodin, dokud nepřijde čas, aby si našla mladší svěřence, aby se o ně starala a milovala je jako vlastní.

Ale nikdy nebude milovat vlastní děti, nikdy se nebude starat o vlastní děti.

„Stalo se něco, slečno Lloydová? Lýdie udělala krok ke Konstanci s upřímným zájmem ve tváři. „Bylo v tom dopise něco smutného?“

„Ne. Vůbec ne.“ Konstance složila dopis a strčila ho zpátky do kabelky. „Takže lékořici, říkáte?“

Oba přikývli.

„Ale pod jednou podmínkou.“ Znovu přikývli.

„Musíte mi slíbit, že se do osmnácti let budete chovat naprosto vzorně.“

„Budeme! Slibujeme!“ křičeli oba.

Konstance se zasmála a vzala je za ruku. „Tak dobře. Jdeme se podívat, kde tu mají lékořici.“

A odešli. Děti si zřejmě neuvědomily, že jas v modrých očích Konstance nezpůsobila představa lékořice.

V očích se jí leskly slzy.

Konstance pečlivě napsala na obálku adresu sídla Hastingsových. Dovnitř vložila dva dolary, svůj plat za čtrnáct dní, jimiž se pokoušela splácet dluh.

Spočítala si, že při takové rychlosti by splatila dluh v roce devatenáct set šedesát čtyři.

„Doufám, že to v tom roce oslavím,“ řekla si, když osušovala inkoust.

Někdo tiše zaklepal na dveře. „Pojďte dál,“ usmála se a čekala, že vstoupí jedno z dětí. Večer je uložila brzy do postele, protože po celém dni stráveném v parku byly unavené.

„Konstance?“ Ozvala se paní McKenzieová, nádherně oblečena do róby bez rukávů se vzorem pávích per, která se třpytila na světle. Ve vlasech měla jediné modré pero.

„Paní McKenzieová, vypadáte překrásně!“

„Ach, moje milá, děkuji vám. Nepřišla jsem si k vám pro poklonu, ale musíte mi připomenout, abych sem zašla častěji.“

Konstance vstala od stolu. „Mohu vám nějak pomoci, paní McKenzieová?“

„Ano, musím vás bohužel o něco požádat. Vím, že jste dnes byla dlouho s dětmi, ale pan McKenzie přivedl na večeři nečekaného hosta, jednoho pána, víte. A ačkoli mi připadá velice příjemný, rozházelo mi to zasedací pořádek u stolu. A já se tolik snažila, aby u stolu seděl vždy chlapec vedle děvčete. Nevadilo by vám, kdybyste na sebe něco hodila a povečeřela s námi? Jestli nemáte nic vhodného na sebe, půjčím vám svoje šaty.“

„Myslíte tím, že mám večeřet s dospělými?“

„Jen dnes,“ zasmála se paní McKenzieová. „Ale musíte mi pomoci nakrátet pečeni, kterou připravil pan McKenzie. Přijďte, Konstance? Přijmete moje pozvání?“

„Jsem polichocena, paní McKenzieová. Ovšem že s vámi s radostí povečeřím.“

„Výborně! Potřebujete nějaké šaty?“

„Ne, děkuji vám. Mám jedny, které se budou hodit.“

„Jste úplný poklad! Přijďte do salónu, až budete hotova. Mám poslat Kathleen, aby vás učesala?“

„Ne, děkuji. Poradím si sama. A, paní McKenzieová?“

Její zaměstnavatelka se zastavila u dveří.

„Děkuji vám,“ řekla jen Konstance.

Druhá žena se usmála. „Ne, moje milá. Já bych měla poděkovat vám. Až budete hotova, přijďte dolů.“

Konstance sestupovala pomalu po schodech a naslouchala smíchu hostů v salónu, cinkání sklenek a hlasu Kathleen, která nabízela lahůdky na stříbrném podnose.

Vzdáleněji to připomnělo život, jaký po krátkých pár měsících vedla sama. Tento dům, ani schodiště v něm nevypadaly tak impozantně, ale šaty, které si oblékla, měla na sobě naposled na Sandringhamu a viděl ji v nich Josef.

Nemohla se se svými šaty rozloučit, ne že by byla tak lakotná či praktická, protože nečekala, že by se našla příležitost, kdy by je mohla znovu obléci. Nechávala si je jako připomínku krátkého přechodného období.

Připomínaly jí Josefa.

Zastavila se v hale a prohlédla se ve velkém zrcadle vedle dveří do salónu. Vypadala naprosto stejně jako na Sandringhamu nebo v sídle Hastingsových. Rysy se jí nezměnily, ani černé, příliš husté vlasy, které jen těžko zvládala hřebenem. Možná jen trochu zhubla.

Ale oči měla jiné.

Jak záviděla Abigail Merrymeadeové.

V róbě ze stříbřitého hedvábí, ve které se líbila na Sandringhamu Josefovi, se cítila - po několika měsících strávených v praktickém úboru pro vychovatelku - nezvykle. Do vlasů si vpletla náhrdelník z podařeně napodobených perel, který si koupila v jednom novém obchodě v Dámské Míli.

Zhluboka se nadechla a vstoupila do salónu. Připadalo jí, že místnost je plna lidí, ale ve skutečnosti jich bylo jen dvanáct, včetně ní.

„Slečno Lloydová!“ Přistoupil k ní pan McKenzie s prošedivělým dokonale navoskovaným knírem. „Je mi velkým potěšením! Dovolte, abych vás představil našim hostům...“

Konstance si rukou v rukavici potřásla s ostatními rukama v rukavičkách a snažila se zapamatovat si správné jméno ve spojení se správnou tváří, ale když ji představili třetímu páru, vzdala to. Dobře živené a spokojené hosty od sebe jen těžko rozeznávala. Jas plynových lamp jim propůjčoval namodralý odstín, červené róby se změnily v nachové a bílé zšedly.

„A tohle je pan Jebediah Baxter z Albany v New Yorku s chotí a konečně náš přítel, který sem přijel přes velkou louži, pan Josef Smith...“

Konstance zakolísala, když se mu podívala do očí, a na okamžik zapochybovala, jestli se jí zas nezdá další nekonečný sen. Ale zachytil ji do náruče.

„Bože, slečně Lloydové je asi špatně...“

„Máte někdo vonnou sůl?“

„Je guvernanka. Možná, že je toho na chudinku příliš.“

Slyšela rozhovor a hlomoz, ale jako by z jiného světa.

„Josefe,“ vydechla, když už mohla promluvit.

„Konstance.“ Neuhnul pohledem.

„Pane McKenzie, vypadá to, že se už znají!“

„Víte, ona je Angličanka.“

Rukama mu sevřela předloktí silou, jakou by už v sobě nečekala.

„Pojď,“ zamumlal. „Pojď tamhle a posad' se.“ Myslela, že ten hlas s důvěrně známou dikcí už nikdy neuslyší. Josef.

„Jak... Proč... ach, Josefe,“ zajíkala se.

A pak se na ni usmál tak, jak to často vídala ve svých představách, jen ještě úžasněji, protože to bylo doopravdy.

„Odpovím ti na tvoje otázky, které jsi vyslovila tak úsporně. Nejdřív tedy jak. No, Konstance, lodí, jak si asi dovedeš představit. Zabývám se prací pro vládu a zkoumám, jak se Američané vyrovnávají s problémem chudoby a zda se jím vůbec zabývají. A také se musím postarat o nějaké investice na Wall Street. Tvoje druhá otázka zněla proč. No, to je jednoduché. Kvůli tobě.“

„Jak...“ začala znovu a pak zavřela oči.

„Myslím, že už jsem na to odpověděl. Aha. Jak jsem se dozvěděl, kde tě najdu?“

Přikývla.

„To bylo jednoduché. Byla jsi tak laskavá, že jsi Filipovi posílala každý měsíc nějaké peníze. Vypočítali jsme, že budeš-li takto pokračovat, splatíš svůj dluh...“

„V roce devatenáct set šedesát čtyři.“

„Přesně. Na obálkách jsi napsala zpáteční adresu. Musím dodat, že to je obvyklé jen v Americe. A dovolil jsem si spojit se s paní Whitestoneovou, která mi pověděla o okolnostech tvé cesty.“

„O všech?“

„O všech.“

Ostatní hosté navázali znovu rozhovor a nikdo si nevšímal Josefa s Konstancí, kteří seděli na žluté pohovce. Stále ještě držel ve svých velkých dlaních její ruku.

„Bolí mě hlava,“ povzdechla si a přejela si volnou rukou po spánku.

„Mě taky bolívala hlava, a tak jsem doufal, že mě z toho vyléčíš.“

„To není možné.“

„Ne, není. Jsem tady. Dokud jsou oba partneři naživu, tak se mi zdá... „

„Disraeli!“ Nechtěla vykřiknout, ale její hlas přetrhl všem ostatním řeč. Všichni v salónu se dívali na ni, některé ženy trochu rozechvěle.

„To je hra, která je velmi populární v Anglii,“ vysvětlil Josef přítomným hostům. „Jmenuje se Premiér a slečna Lloydová právě přetrumfla... „

Na okamžik se rozhostilo ticho, než se všichni v jednotlivých hloučkách vrátili k rozhovoru, a jen občas koukli na pár sedící na gauči.

„Zachránila jsi mě, Konstance. Zachránila jsi mi život.“ Pronesl to chraplavým hlasem, obrátil se k ní a na krku ucítila dotek jeho dechu.

„Nerozumím tomu.“

„Poslouchej, protože už o tom nikdy nebudeme mluvit. Opravdu mě na Balmoralu uvěznil.“

„Josefe...“

„Uvěznil mě na základě obvinění z vlastizrady. Samozřejmě, že to vzniklo z naprostého nedorozumění, ale celá věc se mi skoro vymkla z rukou. To, co začalo jako vzrušující obchodní záležitost, mě málem stálo život.“

„Nemůžu si to dát dohromady. Brown. Řekl mi, že o mě nestojíš...“

„Byl jsem ve vězení. Znáš tě natolik dobře, že mě napadlo, že provedeš něco bláznivého, a díky Bohu, tys to opravdu udělala.“

„Takže tys mu nic neřekl, než tě uvrhli do vězení?“

„Ovšem že ne. Ale byl jsem odhodlaný udělat cokoli, abych přerušil styky s tebou i s kýmkoli jiným. Nechtěl jsem, abys trpěla kvůli tomu, že mě znáš. Naneštěstí jen ty a Brown jste věděli o všem.“

„A pak jsem šla za Disraelim,“ začala Konstance. „Pokoušela jsem se dostat do tvé laboratoře pro nějaký důkaz o tom, co děláš, ale ty ses odtamtud vystěhoval.“

„Vůbec ne. Všechno zůstalo na místě, hned vedle Waterloo Road.“

„Ale chlapec, který mi otevřel, mi řekl, že ses odtamtud odstěhoval.“

„Ano, protože toho chlapce si najal vévoda z Ballsbridge.“

„Filipův otec? Vylezl ze svých tunelů a odjel do Londýna?“

„Odjel do Londýna s Filipovými klíči od laboratoře, aby udělal to, o co ses pokusila ty. O mém uvěznění mu pověděli sluhové, syn jeho zahradníka pracuje na Balmoralu. Víš, jak vévoda vychází se služebnictvem, řeknou mu o všem, ale to jsem si tenkrát neuvědomil. Když stěhoval Filipovy malby a plátna z mé laboratoře, byl našťástí tak zvědavý, že se podíval i na moji práci. Zachránil důkaz v podobě mých poznámek, záznamů, které jsem si schovával. Ale to by nestačilo, aby mě osvobodili. Skutečně jsem potřeboval jak tebe, tak vévodu a oba jste mi pomohli. Nikdy ti to nebudu moci dostatečně oplatit, nikdy.“

„Josefe.“ Usmála se, pořád ještě ohromená jeho přítomností.

„Mám velmi dobré přátele, lepší, než jsem si kdy dokázal představit. Obávám se, že lepší, než si asi vůbec zasloužím.“

„Ach.“ Přijel sem tedy z vděčnosti. Vzpomněla si na Abigail Merrymeadeovou. Takhle to tedy bylo. Jen se zastavil na krátkou dobu v New Yorku a přitom vedle obchodních záležitostí i velmi gentlemanským způsobem vyjádřil svoji vděčnost. „Asi ti mohu poblahopřát.“

„No, děkuji ti,“ rozzářil se Josef. „Děkuji ti. Ne každému člověku se podaří uniknout obvinění z vlastizrady, aniž si toho všimne tisk. Víš, měl jsem štěstí, protože v době, kdy mě zavřeli, se londýnští reportéři zabývali mnohem více skandálem... „

„Ne. Myslím tím k tvému manželství. Všechno nejlepší.“

„Znovu ti děkuji, i když mi to připadá poněkud nekonvenční.“

„Jak to myslíš?“

„Myslím, že nejdřív požádá budoucí ženich budoucí nevěstu, aby se za něho provdala a pak ostatní lidé mají milou povinnost poblahopřát tomu šťastnému muži. Ale děkuji ti.“

Hlava se jí zatočila. „Ne. Myslím tím Abigail Merrymeadeovou. Copak s ní nejsi zasnoubený?“

Konečně z Josefovy tváře zmizel úsměv. „Abigail Merrymeadeová? Kde jsi proboha přišla na takový nápad?“

„Od Violy, napsala mi dopis... „

„Viola?“

„No, ano.“

„Ne, moje lásko. To tě špatně informovala. Šaramantní vdova Merrymeadeová si nebude brát nikoho jiného než našeho milovaného Dishyho.“

„Dishy!“ vykřikla znovu a pokoj ztichl.

Josef se usmál na ostatní hosty. „Je mi líto, to je zase další společenská hra.“ Přítomní ho počastovali rozpačitým výrazem. „Je ohromně zábavná, zvlášť když prší.“

Tentokrát už se nikdo ničemu nedivil a všichni znovu pokračovali v hovoru.

„Tak co, Konstance?“

„Co jako?“ zeptala se.

„Provdáš se za mě?“ zašeptal. „Prosím. Tentokrát tě prosím naposled, abys mě zachránila. Zachraň mě. Vezmi si mě.“

„Ano,“ tiše vykřikla a on ji vzal do náručí. „Ano. Ale, Josefe, tak to vůbec není.“

Odtáhl se a kotníky prstů ji hladil po tváři. Zavřela oči, políbila mu ruku a pak řekla.

„Je to úplně jinak. Celou tu dobu jsi mě zachraňoval ty.“

Koutkem oka zachytila jejich obraz ve velkém zrcadle na stěně: muže a ženu, kteří se drží za ruce, a téměř se dotýkají čely, jako by se letmo políbili.

Pár v zrcadle byl obraz dvou lidí, kteří k sobě patří.

Následující den všichni, kteří se zúčastnili večeře u McKenzieových, roznášeli velkou novinu. Konec konců, nestávalo se každý den, aby rodina ztratila vychovatelku a zároveň dostala pozvání na svatbu, a to všechno ještě před tím, než se začala nalévat polévka.

„A v kolik hodin povídal, že přijede?“ zeptala se Lýdie McKenzieová.

Její matka se usmála. Pan Smith řekl, že si vyzvedne slečnu Lloydovou ráno v deset a hodiny právě deset odbily. Určitě se každou chvilku objeví.“

Lýdie se vrhla do měkkého křesla u okna. „Ach, slečno Lloydová, on je tak hezký! Vypadá úplně jako princ.“

Konstance se zasmála. „Lýdie, věř mi, já jsem prince viděla a bohudíky, Josef tak vůbec nevypadá.“

Paní McKenzieová si zašpičkovala. „Měla bych být otrávená, Konstance. Opravdu, ještě jsme neměli tak dobrou vychovatelku jako vy.“

„To mě mrzí, paní McKenzieová. Opravdu z toho mám špatný pocit.“

„To je ale hloupost! Určitě z vás bude velmi šťastná manželka a matka, jsem si tím naprosto jista. A to je mnohem lepší než být guvernantkou. A já bych to měla vědět.“

„Opravdu?“ zeptala se Konstance.

„Opravdu, matko?“ Lýdie si přehodila nohy přes opěradlo křesla.

„Opravdu,“ uzavřela její matka. „Co si myslíte, že jsem dělala, než jsem se provdala za pana McKenzieho? Ach, už slyším kočár.“

„Zpozdil se o dvě minuty.“ Uculila se Konstance a zastrčila si do účesu vlásenku.

„Hned se s ním rozejděte!“ prohlásila paní McKenzieová.

Kathleen ohlásila Josefa. Vstoupil do salónu s popelavě bledou tváří.

„Josefe, stalo se něco?“ Konstance k němu hned přiběhla. Zvedl paže a objal ji. Nejdřív nic neříkal.

„Kathleen,“ nařídila paní McKenzieová. „Prosím, doneste panu Smithovi sklenici vody. Nebo byste raději whisky?“

„Vodu.“ Slova mu těžko vycházela z hrdla.

„Josefe, ty mě děsíš,“ řekla Konstance, protože si všimla, jak mu na čele pulzuje tepna. „Jsi rozčilený?“

Přikývl, strčil ruku do redingotu a vytáhl telegram.

„Ach, ne,“ řekla Lýdie. „Někdo umřel. To vždycky stojí na telegramu. Někdo najednou umřel, asi při nějakém strašném neštěstí nebo na jakousi příšernou nemoc.“

„Buď zticha, Lýdie,“ napomenula ji paní McKenzieová.

„Přečti si to,“ řekl Josef, tentokrát trochu pevnějším hlasem. „Přečti to nahlas, Konstance.“

„Dobře,“ odpověděla nejistě s tlukoucím srdcem. „Pan Josef Smith, adresa Union Club... „

„Ne. To pod tím. Čti nahlas.“

Očima přelétla žlutý papír. „Tady je to... Oznamujeme vám úmrtí vévody z Millingtonu. Vévody z Millingtonu? Josefe, ty znáš vévodu z Millingtonu?“

Zavrtěl hlavou a vděčně přijal od Kathleen sklenici vody. „Pokračuj,“ vyzval Konstanci, když se napil.

„Podívejme, je tu něco o zdědění - neboje to zředění? Tady je to rozmazané: Ach, tady to je... dáváme na vědomost panu Josefu Smithovi z... neumím to jméno vyslovit.“

„To je název místa ve Walesu, odkud pocházím. Pokračuj.“

„Panu Josefu Smithovi z místa, které nepřečtu, ve Walesu, že je jediným dědicem titulu, nemovitého majetku a všech závazků a výsad...“ Hlas ji zradil.

„Josefe,“ zamumlala. „Ty jsi vévoda.“

„Kathleen! Prosím, doneste slečně Lloydové sklenici vody,“ vykřikla paní McKenzieová.

Jen Lýdie vypukla v jásot. „Počkejte, až povím Amy Van Der Bruenové, že moje guvernanka je vévodkyně!“

Konstance zamrkala a vztáhla ruku k Josefovi. „Doufám, že to není zas nějaká společenská hra?“

Zakroutil hlavou a chtěl něco říci, když si všiml, jak zavrávala. Stačil ji zachytit, než dopadla na koberec.

„To je v pořádku,“ oznámila odborně Lýdie. „Aristokraté vždycky omdlívají.“ Pak se zachechtala a pozorovala Josefa, jak jemně hladí Konstanci po tváři, Kathleen vchází s vodou a paní McKenzieová jen nevěřicně kroutí hlavou.

„No tohle až to povím Amy Van Der Bruenové!“

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

PALÁC ST. JAMES LONDÝN, ANGLIE

„Určitě tam se mnou nemůžeš jít?“ Konstance uchopila manžela za ruku a přes volnou paži si přehodila metrovou vlečku přepychové róby.

Usmál se ni, na svoji Konstanci. „Ne. Musíš to udělat sama. Je to jen malá společnost, protože princ z Walesu odvezl s sebou skoro celý dvůr do Indie. To přežiješ. Já jsem to přece přežil také. A to jsem si na to musel obléknout gatě pod kolena a boty na přezku.“

„Vypadal jsi rozkošně.“

„Opravdu?“

„Úplně jako chlapeček v námořnickém oblečku.“

„Dej si pozor,“ varoval ji, „nebo ti vytáhám z vlasů péra.“ Lehce se dotkl předepsaných ozdob v manželčině účesu, připevněných platinovým hřebenem, který jí ráno daroval.

„Prosím tě, udělej to. Začínám pelichat.“

Sytý smích vévody z Millingtonu se rozlehl dlouhou síní, v níž ti, kteří se v budoucnosti stanou oporou společnosti, čekali, až budou představeni královně Viktorii. Všichni se otočili a hleděli popleteně na pohledného mladého vévodu. Co je to za muže, ptali se. A jak mohl tak lehce vplout mezi nejvyšší společnost, když ho tak dlouho považovali za společensky nepřijatelného?

Všichni ho znali jako bezpochyby velmi pracovitého člověka. Tento tichý, příčinnivý mladý muž pracoval pilně proto, aby zlepšil život svých méně šťastných spoluobčanů. Ano, potkala ho nějaká hanebnost, vyvolaná jakýmsi zmatkem, ale všechno se vyřešilo. Nikdo už si nepamatoval, o co vlastně šlo. Chyba byla určitě na straně nechutných londýnských novin.

Nový vévoda rozvinul svůj velmi silný smysl pro občanskou povinnost. Svoje úsilí zdvojnásobil - spojil své síly s člověkem, od něhož by se toho všichni nejméně nadáli, s mladším synem vévody z Ballsbridge. Ten byl nedávno zvolen za člena parlamentu a projevoval v debatách značné nadšení i talent. Spolu vytvořili silný tým, politickou sílu, se kterou se muselo počítat. Lord Hastings se navíc stal novým objevem uměleckého světa a jeho obrazy byly přijaty na příští výstavu v Královské akademii.

Všechny ale vévoda fascinoval svou osobností. Když se po tichém obřadu stala Konstance jeho manželkou, všichni se najednou chtěli přátelit s nápadným párem. Divili se, proč si nikdo nevšiml tohoto pohledného mladého muže, než zdědil titul po předkovi tak vzdáleném, že trvalo rok, než ho

vypátrali jako dědice. Ctižádostivé matky želely ztracené příležitosti a jejich dcery vzdychaly, když viděly, jak vévoda hledí na svou krásnou vévodkyni.

„Proč musím mít tak hluboký výstřih?“ zašeptala Konstance.

„Ze stejného důvodu, proč jsem se musel navléknout do krátkých gaťat a střevíců s přezkou.“ Nechal na chvíli spočinout ruku na jejím holém rameni a jemně ji hladil palcem po krku.

V hrdle se jí zastavil dech. Pohlédla na manžela. „Josefe,“ řekla tiše.

„Konstance.“ Pronesl přerývaným hlasem a předstíral, že zkoumá uzávěr na jejím perlovém náhrdelníku. „Myslíš, že nás tu budou postrádat?“

Dotkl se rty její tváře a ona zavřela oči.

„Konstance, vévodkyně z Millingtonu!“ zahřměl hlas ze dveří na konci obrazárny.

„Vévodkyně z Millingtonu asi poblinká manželovi boty,“ zaúpěla.

„Neopovaž se. Tohle jsou první boty, které mi opravdu dobře sedí a obstarala mi je bohatá manželka samotného vévody.“

„Josefe, opravdu se mi asi udělá špatně.“

„Ale jdi. Běž tamhle za tím pánem v tom směšném saténovém oblečku. To přežiješ, Konstane. Počkám na tebe na druhém konci a pak půjdeme někam na ples.“

„Jestli se nepoblinkám.“

„No ano. To by ti trochu zpestřilo dnešní den.“

„Josefe...“

Velmi jemně ji vzal za bradu a chvíli se na ni jen díval. „Pamatuj si, že tě miluji, Konstane. Než jsem tě poznal, nežil jsem doopravdy. Zachránila jsi mě před samotou, v níž jsem žil jen se svými knihami a kádinkami. Zbožňuji tě každým kouskem svého těla, každým koutem svojí duše a zůstane to tak navždy.“

Oči se jí zamlžily slzami a on se usmál. „No tak, jdi a řekni Vicky, že ji zdravím.“ Usmála se a komorník ji uvedl do sálu, kde stál trůn.

„Nepozvracej se a nešlápni si na vlečku,“ říkala si v duchu a přiměla se, aby kráčela dlouhý kus cesty ke královně co nejgraciózněji. Sluha uchopil její vlečku, rozvinul ji za ní a ona přistoupila k ženě na trůnu.

První, co ji napadlo, bylo, že se stala nějaká chyba. Malá podsaditá žena v černých šatech a modročerným podvazkovým řádem přes prsa nemohla být mocná anglická královna Viktorie. Zblízka si lépe všimla, jak královna vypadá ve tváři. Uvědomila si, že princ z Walesu má po ní malé oči, kulatý obličej a dlouhý nos, jenže na něm je všechno nápadně přehnané.

Ale královna měla hezkou barvu ve tváři, čerstvou a sytou, jako žena o polovinu let mladší.

„Nepoblinkej se, nezakopni,“ pokračovala Konstane v rozhovoru sama se sebou.

Když přišla ještě blíž, sluha podal lordu komořímu kartičku a ten hřimavým hlasem oznámil: „Konstance, vévodkyně z Millingtonu.“

Teď přišlo to nejobtížnější: poklona. Konstane se sklopenýma očima co nejnižší poklesla před trůnem tak, jak ji poučili.

Pomalou vztáhla ruku směrem ke královně. Podle zvyku panovnice položí dlaň na Konstancinu ruku bez rukavice a pak jí Konstane políbí ruku.

Ale něco nebylo v pořádku. Královna Konstanci ruku nepodala.

Kdyby tu tak byl Josef, ale ten stál za dveřmi. Váhavě, s obavou, že sklouzne na podlahu, jestli ještě setrvá v této vratké pozici, pohlédla Konstane na královnu. Královna Viktorie se usmívala.

Konstance ještě nikdy neviděla, že by smích tak změnil někomu tvář. Místo odměřené a povznesené dámy najednou před ní stála žena, s níž by se každý člověk rád seznámil a nad šálkem čaje sděloval důvěrnosti.

„Můj dobrý sluha Brown mi o vás říkal.“

„Vaše Veličenstvo,“ na víc se Konstane nezmohla.

A pak se k ní královna naklonila.

„Vaše Veličenstvo,“ zasyčel naléhavě lord komoří. „Nelíbejte ji, není skutečná dáma!“

„Nemáte pravdu,“ řekla královna tak hlasitě, že to slyšelo celé shromáždění. „Ona zcela určitě dáma je.“

A políbila Konstanci na čelo.

Konstance zamrkala a ostatní dámy a pánové vyjekli. Polibek uštědřovala královna jen členům své rodiny nebo urozeným šlechticům.

Konstanci se podařilo vycouvat, aniž by zakopla o vlečku, svalila se, poblinkala či omdlela.

Když byla za dveřmi sálu s trůnem, jež se za ní zavřely, objaly ji kolem pasu dvě paže.

„No?“ zeptal se Josef a otočil ji tváří k sobě.

„Políbila mě!“

Josef se usmál. „Samozřejmě. Je to chytrá žena.“ Širokými zády zastínil ostatním čekajícím výhled na Konstanci. „Doufám, že se necháš dál líbat ode mne, i když tě políbila královna.“

„Ach, Josefe,“ povzdechla si na jeho hrudi. „Je to za mnou.“

To odpoledne všechny pánské kluby v Londýně oběhla novinka, že vévodu z Millingtonu přistihli, jak za palmou v květináči líbá svou ženu, chvílku poté co byla představena královně Viktorii. Ta zpráva vyvolala ostré poznámky i mnoho narážek, ale většina pánů se tomu jen uculovala.

Jeden muž, když vyslechl tento klep, se usmál poněkud melancholicky a vrátil se sám domů na Downing Street.

Orchestr spustil další kousek a tanečníci začali kroužit na vyleštěné mramorové podlaze. Vedle nápadně krásné ženy usazené na bílé židli stál muž a držel dámu za ruku. Ta kroutila hlavou.

„Vaše Milosti, nevím, jestli si s vámi mohu zatančit další valčík. Připadá mi to nanejvýš nevhodné.“

„K čertu s tím, Konstance! Je to úžasné!“

„Myslela jsem, že tanec nenávidíš.“

„Ale Konstance,“ naléhal vévoda z Millingtonu. „Ty tančíš ráda.“

„Josefe, jsou skoro čtyři hodiny ráno a jsme už na pátém plese. Osobně zamorduju všechny Strausse ve Vídni, jestli budu muset ještě jednou tančit valčík.“

„Pojď.“ Podal jí ruku a ona ji se smíchem přijala.

Mezi ostatními tanečnicí se mihl Filip s Violou, která právě za vějířem zívla, a Cavendish s Abigail. Konstanci napadlo, jak se všichni neuvěřitelně změnili, hlavně Dishy a Abigail. A dokonce i Filipova matka vypadala konečně spokojeně, když se oba synové oženili a mladší z nich si v životě velice úspěšně vedl. Když Konstance vévodkyni viděla naposled, chovala se k ní starší žena velmi důvěrně a přátelsky, a dokonce se smála událostem, které se před rokem zdály tak strašlivé.

Josef se tomu uchechtl a řekl Konstanci, že si brzy sama začne všímat, jak se i ti nejnejpříjemnější lidé najednou začnou chovat mile k bohaté dámě s titulem. Konstanci chvíli trvalo, než pochopila, že Josef mluví o ní.

Kolem nich protančil další pár a žena se na Konstanci usmála. Harriet Whitestoneová tančila s galantním důstojníkem a velice jí to slušelo. Od té doby, co ji zvali do nejvyšší londýnské společnosti jako důvěrnou přítelkyni vévodkyně z Millingtonu, už zřídka trávila večery sama doma nad šitím a četbou poezie.

„Josefe,“ zeptala se Konstance a pod dlaní cítila jeho rameno. „Ráda bych se tě na něco zeptala.“

„Odpovím ti hned ne.“

„Prosím?“

„Chtěla ses zeptat, zda jsem se učil tančit a odpověď je ne. Mám prostě přirozený šarm.“

Pod ústy se jí objevil dolíček a usmála se. „Tančíš nádherně a dobře to víš. Ne, chtěla jsem se zeptat na ten dopis, cos mi poslal s psacím stolem.“

Zamračil se a zabodl jí do tváře jantarové oči. „Myslíš tu pětilibrovou bankovku?“

„Ne. Myslela jsem, že jsi mi napsal něco osobního. Konec konců ses tak obtěžoval, že jsi dal opravit stůl po mé matce.“

„Panebože, Konstance, ty se červenáš!“

„Nenapsal jsi něco jako, no, milostný dopis? Ten papír zmizel. Co na něm stálo?“

„Ale to nebyl milostný dopis. Vyrovnával jsem sázku, pamatuješ se? Když jsem tě doprovázel nebo spíš pokoušel se tě doprovodit do sídla Hastingsových, vsadili jsme se o pět liber, že se nejdéle za hodinu dostaneme do nějakého obydleného místa. Prohrál jsem sázku a tak jsem ti ji zaplatil.“

„Ne. Určitě tam toho bylo víc. Neposlal bys mi přece stůl a nic k tomu nenapsal. Kdybych neuvěřila Brownovi, no, tak by všechno proběhlo mnohem hladčeji. Copak to nevidíš? Prosím, Josefe, co jsi napsal?“

Nasadil výraz jako pirát, který se chystá vyplnit truhlu s pokladem. „Nepamatuji se na to.“

„Ale pamatuješ! Tak mi to přece pověz, Josefe.“

„Nevím, o čem mluvíš, ženská.“

„Nehraj si na Johna Browna. Jen mi řekni, co bylo v tom dopise?“

„Na mou čest, tu pětilibrovku jsem zabalil do papíru se starým vzorcem barviva. Co si myslíš, že stálo na tom papírku?“

„Nevím.“ Představovala si, k jakým zázračným slovům asi vedl manžela jeho vášnivý cit. „Třeba že mě miluješ. A že jestli tě nebudu následovat, tak raději zemřeš, než bys mě zanechal v nějakém nebezpečí. Že vyměníš všechno, co máš, za pár chvil se mnou.“

„Ale to jsem ti už určitě řekl, moje lásko.“ Pomaluji odvedl z tanečního parketu. „Půjdeme domů?“

„Hmmm...“ povzdechla a opřela si hlavu o jeho rameno.

Sebral její šál a svoji vycházkovou hůl. Konstance trvala na tom, že vážený vévoda by neměl vycházet z domu bez vycházkové hole a on ji neustále zapomínal v klubech, parlamentu i kancelářích.

„Josefe, co doopravdy stálo na tom papírku?“

„Opravdu poctivě?“

Přikývla.

„Poslal jsem ti pětilibrovou bankovku zabalenou do papíru se vzorcem umělého barviva. Opsal jsem si ho z německé učebnice.“

„Proč jsi mi poslal vzorec barviva?“

„Nikdy nevyhazuji papír, který ještě mohu použít. Ta barva za nic nestála - strašně rychle vybledla. A tu pětilibrovou bankovku jsem zabalil do papíru se vzorcem. Mimochodem, dal ti někdy někdo pětilibrovku?“

„Ne.“

„Zatraceně. Není divu, že je Hastings tak bohatý, když tak těmi pětilibrovkami šetří.“

„Josefe?“

„Ano?“

„Uděláš mi laskavost, až se posadíme do kočáru?“

„Ovšem.“

„Políbíš mě?“

Zastavil se na schodech a otočil se k manželce. „Už jsem ti řekl, že tě zbožňuji?“

„A já zbožňuji tebe,“ řekla a stěží popadla dech.

„Domů,“ řekl konečně. „Jedeme domů.“

Příští ráno klevetníci měli zas další drb o vévodovi a vévodkyni z Millingtonu, kteří byli spatřeni, jak se líbají na schodech, když odcházeli z plesu v sídle Barringtonových. Tomuto klepu věřili i ti největší pochybovači.

POZNÁMKA AUTORKY

Královna Viktorie měla skutečně komorníka jménem John Brown. Poprvé si ho ona a její manžel, princ Albert, povšimli začátkem padesátých let minulého století jako mladého sluhy na Balmoralu. Pro královské manžele se stal Brown brzy nepostradatelný při jejich návštěvách Skotska. Nepostradatelný zůstal i pro truchlící královnu po Albertově smrti v roce 1861.

Johna Browna někteří nenáviděli, jiní milovali. Princ z Walesu ho nemohl vystát, protože od něho dostal jako chlapec za ucho a protože Brown se těšil naprosté úctě královny. Jinými slovy, Brownovi se dostávalo všeho, co princ tak hořce postrádal. John Brown byl pohledný, princ z Walesu ne. S Johnem Brownem se královna radila o státních záležitostech, ale princ nedovolila ani nahlédnout do oficiálních dokumentů. Královna Johna Browna přijímala v jakoukoli dobu, zatímco princ se vyhýbala a nesnesla ho ve stejné místnosti. Princ Edwardovi neustále dávala za vinu smrt prince Alberta, který podlehl horečkám, když se pokoušel zahladit jeden princův skandál. Sluhové prince se často dostávali do pranic s horalem Brownem a jemu oddanými muži, někdy kvůli malichernostem, jindy z mnohem závažnějších důvodů.

Roznesly se klepy, že se Viktorie za Johna Browna provdala a neznámý autor vydal pamflet ‚Císařovna Brownová‘, v němž podrobně líčil, kdo v zemi skutečně vládne. Hlavně na konci šedesátých let minulého století se údajný milostný vztah královny a Browna stal častým oblíbeným tématem v populárních humoristických časopisech Punch a Tomahawk. V jednom čísle Punche zkarikovali dvorní oběžník, v němž oznamovali pozoruhodné novinky z Balmoralu:

Pan John Brown se procházel po svazích. Pak pojedl trochu stopového.

Večer si pan John Brown s potěšením poslechl dudy. Pan John Brown šel brzy spát.

Ačkoli se to dnes zdá být směšné, záležitost s Johnem Brownem se stala vážnou hrozbou pro monarchii, nacházející se stále ještě v nejistém postavení po vládě nezodpovědných hannoverských králů. Rozruch nakonec pominul, ale teprve nemoc prince z Walesu, která ho deset let po smrti jeho otce málem připravila o život, soustředila kolem královny a její rodiny podporu lidu.

Nelze pochybovat o tom, že John Brown byl věrný sluha. Ale kvůli jeho kráse za jinošských let a proto, že královna ovdověla mladá, o nich začaly kolovat klepy. Dodnes se vedou debaty, jestli ty dva spojovalo jen hluboké přátelství, ačkoli to, že někteří historici pasovali Browna na ‚Rasputina ve skotské sukni‘, se zdá být trochu přitažené za vlasy.

Ať se mezi panovnicí a jejím skotským sluhou událo cokoli, nikdy se to nedozvíme. Po jeho smrti, stejně jako po manželově, truchlila královna až do konce života. A když zemřela, jedním z prvních příkazů nového krále bylo zničit všechny Brownovy sochy, spálit jeho fotografie a z Brownových pokojů na Windsoru udělat místnost na biliár. Ale nenávist měla hlubší příčinu než často opakovanou epizodu z dětství. I když neexistuje písemný důkaz, že by Brown kul proti princovi nějaké pikle, princ by asi nehnul pro Browna prstem, kdyby se někdo chystal Brownovi nějak uškodit.

Královna Viktorie byla velkou obdivovatelkou mužské krásy. A podíváme-li se na fotografii mladého urostlého Browna ve skotské sukni, s bujnou hřívou a svalnatýma pažema a nohama, asi si řekneme... kdo by jí to mohl mít za zlé?